

Yêu Em Anh Dám Không?

Contents

Yêu Em Anh Dám Không?	1
1. Chương 1-1: Giới Thiệu Nhân Vật	2
2. Chương 1-2: Cuộc Chạm Mặt Không Mong Muốn	2
3. Chương 2: Bạn Trai Tôi Là Trần Nhật Phong	4
4. Chương 3: Thảm Họa Ngày Valentine	7
5. Chương 4: Hẹn Hò Với Tôi Đi!	11
6. Chương 5: Biến Cố	13
7. Chương 6: Người Con Trai Đó	15
8. Chương 7: Kỷ Niệm	19
9. Chương 8: Cô Ấy Là Của Tôi	21
10. Chương 9: Bắt Đầu Kế Hoạch	24
11. Chương 10: Tìm Kiếm	27
12. Chương 11: Giải Cứu	28
13. Chương 12: Giải Thích	30
14. Chương 13: Bước Hai	32
15. Chương 14: Ba Năm Trước	34
16. Chương 15: "cho Dù Em Có Là Người Như Thế Nào Anh Vẫn Yêu Em"	36
17. Chương 16: Cậu Vẫn Là Bạn Thân Của Tôi!	38
18. Chương 17: Kỷ Niệm	39
19. Chương 18: Tiệc Sinh Nhật	41
20. Chương 19: Tình Dịch Xuất Hiện	43
21. Chương 20: Chương Đặc Biệt	45
22. Chương 21: Đi Biển	47
23. Chương 22: Người Dưng	49
24. Chương 23: Trở Về	50
25. Chương 24: Ngày Cuối Tuần	52
26. Chương 25: Những Ngày Trước Hôn Lễ	54
27. Chương 26: Đau Thương	56
28. Chương 27: Đêm Vất Vả	58
29. Chương 28: Buổi Sáng Rắc Rối	60
30. Chương 29: Chương Cuối	62

Yêu Em Anh Dám Không?

Giới thiệu

Thể loại: Truyện teenHắn kéo nó lên sân thượng, đặt nó ngồi lên ghế và hỏi:-Cô không gầy, khuôn mặt lại chẳng có gì nó

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-anh-dam-khong>

1. Chương 1-1: Giới Thiệu Nhân Vật

Nữ chính: Nguyễn Hoàng Bảo Như (17t) (nó)

Thân thế: bí mật đọc tiếp sẽ biết.

Nam chính: Trần Nhật Phong (18t) (hắn)

Thân thế: con của ông trùm nổi tiếng thế giới.

Bạn thân của nó: Lê Thanh Thảo (17t)

Thân thế: Con một của nhà kinh doanh bất động sản thế giới.

Và các nhân vật phụ khác sẽ xuất hiện sau.

2. Chương 1-2: Cuộc Chạm Mặt Không Mong Muốn

Nó uể oải vác cái thân đang buồn ngủ của nó tới trường: “Haizz....Buồn ngủ quá ba má ơi” nó nghĩ. Thế là nó đánh liều vừa đi vừa...ngủ. Chưa đi được mấy bước thì....”RẦM””BỊCH“. Nó đụng trúng hắt, lại trong cơn buồn ngủ thế là nó ngã ra đất ngủ ngay tại chỗ.

- Bạn gì ơi! Bạn ơi! Bạn có sao không? - hắt kêu rất cả hòng mà nó vẫn không dậy, hắt đành bồng nó vô trường dưới bao nhiêu con mắt cứ nhìn chăm chăm vào nó từ ghen tị cho tới ngưỡng mộ...v...v.... Hắt bồng nó vô phòng y tế bàn giao nó lại cho cô y tế. Sau đó hắt đi về lớp, trên đường đi hắt gặp cô chủ nhiệm nên đi chung với cô về lớp luôn.

- Chào các em! Hôm nay lớp chúng ta sẽ có bạn mới. Em giới thiệu bản thân đi.

- Chào các bạn, mình tên Trần Nhật Phong.

Tiếng xì xào trong lớp vang lên:

- Nghe nói bạn đó đánh nhau ở trường rồi bị đuổi học đó- nam 1.

- Đẹp trai quá mà mỗi tội là côn đồ- nữ 1.

- Côn đồ mới bảo vệ được mình-nữ 2.

Cả lớp ồn đến nỗi cô giáo phải đập bàn mới yên lặng được. Cô giới thiệu cho hắt chỗ ngồi kế nó đang chỉ thì “RẦM” tiếng cửa lớp đóng lại, nó vừa tỉnh dậy ở phòng y tế đã vội chạy về lớp.

- Bảo Như, em đi học trễ lần thứ mấy rồi hả? Em thích phòng y tế hay sao mà sáng nào cũng ngủ ở trên vậy!

- Em xin lỗi cô.

- Em cầm tập lên tôi khảo bài.

- Dạ.

Nó cầm tập lên, bà cô chỉ hỏi tựa bài nhưng mà...nó chẳng hề học chữ nào. Nó nhìn xuống lớp với ánh mắt xin giúp đỡ, chẳng ai giúp nó cả chỉ có người duy nhất là hắt, hắt nhép miệng, nó cũng nhép giống y chang hắt. Kết quả 10 điểm trả bài. Nó sung sướng về chỗ viết gì đó trong tờ giấy đưa cho hắt.

”-Cảm ơn

- Cô đừng cảm ơn vội. Cô có chuyện sắp phải xi....”

Bà cô giật tờ giấy ra khỏi tay hắn.

- Bảo Như. Em không học thì để bạn học chứ. Em xuống cuối lớp đứng cho tôi.

- Bạn cũng viết mà cô.

- Em không viết trước thì bạn đâu trả lời lại.

Nó hậm hực đi xuống cuối lớp, trước khi đi còn quay đầu lại nhìn bà cô hám trai “Ế mà còn bày đặt ra giá” nó bực tức nghĩ thầm trong bụng.

Reng....reng....reng....

Tiếng chuông hết giờ đã cứu nó. Nó về chỗ nằm dài ra bàn.

- Cái đồ lười biếng kia. Dậy ngay.

- Sao vậy? Có vụ gì vậy? Trời sập hả?

Nó luống cuống định bỏ chạy nhưng bị hắn kéo lại.

- Hồi sáng cô đung tôi rồi bây giờ định bỏ chạy hả? Tưởng đung tới Phong là dễ thoát lắm hả? Xách cặp cho tôi.

Hắn quăng cái cặp về phía nó. Nó vác cái cặp đi sau lưng hắn đang đi thì “BỤP” đung hắn lần hai.

- Bị điên hả đang đi tự nhiên đứng lại.

Nó nhắm mắt nhắm mũi chửi hắn. Khi mở mắt ra thì mới biết là bọn du côn trong trường nó chặn đường hắn.

- Học sinh mới hả? Phải chào mừng chứ.

Bọn chúng lao lại định đánh hắn thì kết quả là bị hắn đánh te tua.

- Nhà cô ở đâu vậy?

- Đi theo tôi.

Nó lên trước dẫn đầu. Nhà nó chỉ là một căn nhà nhỏ bình thường. Đang đi vào nhà thì nó bị xe đạp một người nào đó đung trúng. Hắn vội vàng chạy lại đỡ nó dậy.

- Cô có sao không?- hắn quay qua người lái xe đạp- Cô có mắt không? Chạy xe đạp mắt để trên trời hả? Tông trúng người ta rồi nè.

- Tôi xin lỗi- cô gái đó rụt rè.

- Không sao đâu.- nó nói với hắn.

- Không sao gì? Chảy máu rồi nè- hắn lau bàu.

- Máu hả?- nó nhìn xuống đầu gối, máu chảy ít nhưng vừa thấy máu mặt nó đã tái mét, miệng lắp ba lắp bắp- Máu...máu kìa....máu....- nó rụt vào người hắn.

Nhìn biểu hiện của nó khi đó hắn đã đủ biết nó sợ máu. Vẫn tiếp tục lắp bắp, tay nó ôm đầu như nhớ ra cái gì đó kinh hoàng lắm nhưng nó không nhớ được. Hắn bồng nó vào nhà, trước khi đi vẫn kịp liếc người đung trúng nó. Khi hắn đi khuất, cô ta nhoẻn miệng cười:

- Đẹp trai thật. Được rồi anh phải là của tôi.

Cô ta đứng lên, đỡ chiếc xe đạp dậy, tiếp tục chạy. Trong nhà nó, hắn đang băng bó cho nó, nó cũng đã đỡ sợ hơn.

- Có chuyện gì xảy ra sao? Sao cô lại sợ máu?

- Tôi chẳng nhớ chỉ nhớ là khi tôi thấy máu thì hình ảnh người đàn bà đầy máu ôm một đứa trẻ còn bên cạnh là người đàn ông nằm bất động trên người cũng đầy máu, cả gia đình đó chết chỉ có mỗi đứa bé là còn sống.

Hắn im lặng không nói gì, nhìn xung quanh nhà, chẳng thấy gì đặc biệt cả chỉ mỗi cái bàn thờ là làm hắn rùng mình.

- Tôi về đây.

- Biến đi cho khuất mắt tôi.

Cả hai người họ đâu biết rằng có một sợi dây vô hình đã gắn kết họ...

3. Chương 2: Bạn Trai Tôi Là Trần Nhật Phong

Sáng hôm sau, nó lê bước vác khuôn mặt buồn ngủ ra ngoài, “BUP” đùng lần ba. Nó mở to mắt ra, lại là hắn, nó hét âm ỉ lên:

- Anh bị điên hả. Đi đứng mắt mũi để đâu vậy?

- Cô mới là người để mắt mũi ở chỗ khác đó. Nếu cô muốn trẻ học thì cứ vô nằm tiếp đi. Còn nếu đi học bây giờ thì xách cặp cho tôi.- hắn trả lời lạnh ngắt.

- Mặc gì tôi phải xách cho anh.

- Xách cặp.- hắn vừa nói vừa quăng cái cặp cho nó.

- Tại sao tôi lại phải xách cặp cho anh?

- Tại cô làm tôi đau.- hắn nhướn miêng cười đều.

- Đồ đáng ghét.- nó lăm bằm trong miệng.

- Tôi nghe hết đấy.

Nó leo đèo xách cái cặp đi phía sau hắn. Lâu lâu hắn lại quay ra sau nhìn nó, nó thì chẳng hề hay biết và cũng như thường lệ nó vừa đi vừa ngủ.

- Heo! Cô ăn gì chưa?- hắn lên tiếng phá tan bầu không khí căng thẳng.

- Chưa.- nó nhăn nhó.

Nó vừa dứt lời hắn đã lôi nó vào một quán ăn gần đó.

- Cô ăn gì?

- Cơm.

Hắn gọi cơm cho nó, quay lại bàn ngồi thì thấy nó ngủ mất:“Có thời gian ngắm cô ta rồi.” hắn vui vẻ nghĩ. Hắn nhìn thật kỹ gương mặt đang ngủ say của nó, trông khác hắn với các nàng hay vậy quanh hắn. Gương mặt của nó không son phấn hay mỹ phẩm, đẹp một cách tự nhiên:“Dễ thương thật” hắn cười. Đúng lúc đó người phục vụ mang thức ăn tới, vừa ngồi thấy mùi thức ăn nó đã tỉnh dậy ngay, nó ăn ngấu nghiến, vẻ mặt để lộ rõ sự vui vẻ hắn lên.

- Cô ăn no chưa?

- Rồi.

- Ăn no rồi thì trả tiền đi.

- Hả? Tôi không có tiền.

- Không có tiền sao ăn nhiều vậy?

Máu điên dồn lên não, nó hăm hực đi lại chỗ hắn, đập cho hắn một cái rồ đau vào chân rồi đi lại chỗ tính tiền. Nó vui vẻ tính tiền, lúc ra khỏi quán, nó quay qua nói với hắn:

- Trả bóp cho anh nè.

Nó quăng qua hắn.

- Sao cô lấy được.
- Tại sao không được?- nó quay lại nhìn hấn nở một nụ cười gian xảo.
Hấn nhìn nó không nói gì “Thú vị thật“. Hấn chạy lại chỗ nó, vừa chạy vừa nói:
- Chờ tôi nữa!
- Tại trường học...
- Như!
- Nó quay mặt về chỗ phát ra giọng nói, tươi cười đáp lại:
- Chào Huy!

Tên: Nguyễn Quang Huy

Xuất thân: Con gia đình kế bên nhà nó. Quen Như từ nhỏ. Tất cả bí mật của nó Huy đều biết. Cùng lớp với nó, chỗ ngồi kế bên nó.

- Như đi học một mình hả?
- Không Như đi với tên côn đồ kia kìa.- nó chỉ tay về phía hấn.
- Là Phong hả?
- Sao Huy biết?
- Phong nổi tiếng quá mà.
- Đây là ai vậy?- hấn chạy lại chỗ nó hỏi.
- Là bạn thân của tôi.
- Bạn thân hả?
- Uh! Đi vô lớp thôi trễ học bây giờ.- nó khoát tay hai chàng hoàng tử của trường kéo cả hai đi vô mà không để ý rằng bao nhiêu ánh mắt ghen tức đang dồn vô nó.
- Vừa vào lớp nó đã nằm gục xuống bàn ngủ. Làm hấn và Huy phải tìm đủ mọi cách để che nó lại.
- Lộn! Dậy đi! Tới giờ về rồi kìa.
- Nó ngồi dậy, mắt nhắm mắt mở, tóc thì rối bù lên.
- Hôm nay cô trực nhật phải không?
- Ồ! Anh về trước đi hay đứng đợi tôi trước cổng trường cũng được.
- Biết rồi. Trục lệ đi.
- Hấn vừa đi khỏi lớp thì một đám nữ sinh kéo tới lớp nó.
- Mấy người là ai vậy?
- Mà không cần biết. Đi theo tao.
- Đám nữ sinh đó lôi nó ra sân sau trường.
- Mà là con bé bám theo anh Phong phải không?
- Hồi nào? Anh Phong nào?
- Mà muốn bị đánh hả? Giả ngu hả mà.
- Mấy người mà đụng vô tui là...là...bạn trai tui không để yên cho mấy người đâu.

- Bạn trai mày hả? Ai?

- Là...là Trần Nhật Phong.

Nó vừa dứt câu, một đứa trong đám giờ tay lên định đánh nó thì bỗng dừng lại giữa không trung. Hấn xuất hiện từ đằng sau.

- Các người không được đụng vô bạn gái tôi.- hấn lạnh lùng.

Sau đó hấn đi lại kéo tay nó đi.

- Bỏ tay tôi ra.

- Không thích!

- Anh kéo tôi đi đâu vậy?

- Đi theo thì biết!

Sau một hồi đi qua hàng tá cầu thang thì hiện giờ nó và hấn đang đứng trên sân thượng của trường. Hấn đẩy nó đứng đối diện hấn. Hấn nhìn nó, ngó qua phải rồi ngó qua trái, sau đó hấn cười:

- Cô chẳng có gương mặt đẹp cũng chẳng ốm nhưng mà...tôi thích như vậy.

- Anh nói nhầm gì vậy?

- Chẳng phải khi nãy cô nói tôi là bạn trai cô sao?

- Ờ...thì...

- Ngày mai tôi chờ trước cửa nhà cô nha. Cô mau trực nhật nhanh lên để về nữa.

Nói rồi hấn lại kéo nó xuống lớp, phụ nó trực nhật, cả hai không biết rằng có một cô gái đang theo dõi hai người, gương mặt tối sầm lại, miệng thù lăm lăm:

- Trần Nhật Phong! Anh phải là của tôi. Là của tôi.

Trên đường về nhà nó..

Hấn nắm tay nó kéo đi về nhà. Miệng nở nụ cười tươi. Nó quay qua hấn:

- Anh xách cặp cho tôi đi.

- Ừm. Đưa đây.

- Nè. Nhưng mà Phong nè! Tôi đói.- nó nhìn hấn bằng cặp mắt vô cùng dễ thương khiến hấn xiêu lòng.

- Vậy đi ăn đi.

- Thiệt hả? Yêu anh quá!- nó quên luôn mình đang ở ngoài đường nhào vô ôm hấn.

Hấn chẳng biết làm gì chỉ biết nhìn những người qua đường rồi cười trừ.

Tại quán ăn...

- Cho em món này...món này...món này... bla bla bla...

Hấn nhìn nó ngạc nhiên:

- Cô gọi nhiều như vậy ăn sao hết?

- Sao không hết?

- Cô đúng là đồ lợn mà.

- Anh nói gì!

Nó giờ tay lên định đánh hấn thì thức ăn ra tới, nó ngồi lại đằng hoàng, lấy đũa cho cả hấn và nó.

- May cho anh đó!- nó gằn giọng.

- Cô trẻ con thật.
 - Anh muốn ăn đấm thiệt hả?
 - Đấm đi! Cô mà đánh tôi thì không biết bao nhiêu fan nữ của tôi sẽ nhào vô đánh cô đâu nha.
 - Xấu mà còn chảnh! Không thêm cái với anh nữa tôi ăn đây! Thức ăn nguội hết rồi.
- Sau một hồi, bàn ăn đã được nó dọn sạch sẽ, hấn thì không ăn được bao nhiêu vì thấy nó ăn ngon quá, không giành. Sau khi tính tiền xong hấn đưa nó về nhà.
- Cô vô nhà đi rồi tôi mới đi.
 - Rồi rồi biết rồi. Anh về cẩn thận. Cám ơn về bữa ăn.
 - Biết rồi vô nhà đi.
- Hấn đứng đó nhìn theo nó cho đến khi cửa nhà nó đã được khoá lại cẩn thận và tất nhiên hấn đã kiểm tra rồi.
- Ngủ ngon nha lợn!
- Hấn chúc nó ngủ ngon rồi cũng đi về nhà.

4. Chương 3: Thảm Họa Ngày Valentine

“ Sau tất cả
 Mình lại trở về với nhau
 Tựa như chưa bắt đầu
 Tựa như ta vừa mới quen
 Sau tất cả
 Lòng chẳng hề đổi thay
 Từng ngày xa lìa
 Khiến con tim bồi hồi
 Và ta lại gần nhau hơn nữa
 ...”

Chuông điện thoại nó đã reo từ 6h30 tới 7h nhưng mà nó vẫn chưa hề hay biết và vẫn đang cuộn tròn trong cái mền Đoraemon yêu quý của nó. Gọi hoài không thấy nó trả lời, hấn lo lắng trèo hàng rào rồi lại tiếp tục trèo lên ban công phòng nó. Hấn đập cửa:

- Con lợn kia dậy ngay! Nhanh lên!
- Nó mở mắt, tung chăn ra khỏi người, thấy hấn đứng ngoài ban công nó khó chịu đi ra mở cửa:
- Anh làm gì mà tới đây sớm quá vậy?
 - Sớm hả? Cô có biết mấy giờ rồi không? Sắp trễ học rồi đó.
 - Mấy giờ rồi?
 - 7h.
 - CHẾT RỒI!
- Nó chạy vào nhà vệ sinh tay thì vớ cái bộ đồ đi học mớ sẵn ở trước tủ. Tới cửa nhà vệ sinh, nó quay đầu lại:
- Anh soạn cặp giùm tôi nha.

- Ồ. Cô đi thay đồ đi.(tác giả giới thiệu đồng phục trường: áo sơ mi trắng như áo học sinh bình thường, trước ngực thắt một cái cà vạt màu da, váy cũng màu da nốt, đối với nam thì áo sơ mi, quần dài màu da, trước ngực thắt cà vạt màu da nhưng dài hơn của nữ. Hết, mấy bạn đọc truyện vui vẻ ^^).

Hắn sách vở cho ngày hôm nay bỏ vào cặp nó, vừa soạn xong thì nó từ phòng tắm bước ra.

- Anh có đi học không mà đứng đó?

- Cô không chải tóc hả?

- Ồ ha. Tôi quên mất.

- Để tôi chải cho.

- Ồ.

Hắn để nó ngồi xuống ghế, còn mình thì đứng đằng sau cái ghế, hắn cầm từng lọn tóc lên gỡ rối rồi chải, vừa chải hắn vừa khen:

- Tóc cô thơm thật, mượt thật.

-...

- Sao không trả lời tôi?

-...

- Cô sao vậy, mặt cô đỏ lên rồi kìa.- hắn cúi xuống nhìn vào mặt nó.

Nó cúi gầm mặt xuống vì xấu hổ. Hắn cố gắng nín cười, chải cho xong mớ tóc rồi đi học.

Trên đường đi học...

- Hôm nay ngày gì mà người ta bán nhiều bông vậy?- hắn nhìn qua nó- Cô có biết không?

- Hôm nay là valentine đó đồ ngốc.- nó đã bình tĩnh lại sau khi hắn chải tóc cho nó xong.

- Quà của tôi!- hắn chìa tay ra.

- Biết ngay mà!

- Biết gì?

- Biết anh đòi quà nên tôi làm sẵn rồi nè. Bạn trai gì kì quá à!

- Cám ơn nha! Nhìn đẹp mắt lắm nhưng mà có ăn được không?

- Tôi tuy không giỏi nấu cơm hay mấy cái khác nhưng socola hay bánh là tôi làm rất ngon đó.

- Biết rồi. Nhưng mà mấy giờ rồi ha?

- Hình như là 7h30.

- Trễ học rồi kìa, cô chạy được không?

- Được.

Đúng y như rằng, khi tới trường thì đôi bạn trẻ của chúng ta đã phải leo rào và hứng chịu cơn thịnh nộ của bà cô.

- Haizz...mệt quá!- nó vươn vai rồi nằm dài ra bàn.

- Ngoài ngủ ra cô có biết làm gì nữa không hả?

- Có!- nó quay qua hắn trả lời với khuôn mặt hớn hở.

- Cô biết làm gì hả?- hắn nằm xuống bàn mặt đối mặt với nó.

- Tôi biết làm bánh cho anh. Biết ăn nữa.

- Được rồi! Cô ngủ đi!- hấn xoa đầu nó.

- CỒ VỒ!- tiếng của đứa canh cô la lên khiến cả lớp dừng lại mọi hoạt động không liên quan đến môn hóa lại.

Khi cô vừa bước vào lớp, cả lớp không ai bảo ai tất cả đều đứng lên chào cô, trừ nó. Cô giáo đi xuống bàn nó và hấn ngồi, khều khều nó:

- Bảo Như! Bảo Như! Dậy đi!

- 5 phút! 5 phút nữa thôi!- nó đưa năm ngón tay lên, mắt vẫn nhắm nghiền và miệng thì nói mớ.

- Cái con nhóc này! Được rồi! 5 phút! Nhật Phong! Em gọi bạn giúp cô nha!

- Dạ.

- Đừng bao che cho nó nha!

Hấn nhìn cô gật đầu. Cô giáo về bàn giáo viên, tiếp tục bài giảng của mình. Hấn tìm đủ mọi cách gọi nó dậy, nhưng tất cả đều vô ích.

Giờ ra chơi...

- Heo! Cô có dậy không hả? Nếu không dậy tôi sẽ ăn hết đồ ăn đó.

- Ai cho anh ăn hả?- nó bật dậy.

- Thì tại không ai ăn để lâu nó hư.- hấn vừa nói vừa đưa nó bọc snack.

- Ờ thì...

- Một quá đi.- Huy từ đâu xuất hiện ngồi cạnh nó.

- Đừng nói là Huy đi học trễ rồi bị phạt tới giờ hả?- nó trở mắt nhìn Huy rồi lại nhìn cái cặp.

- Không.- Huy nhìn nó cười.

- Vậy tại sao tới giờ mới vô lớp.- hấn chen ngang câu chuyện.

- Đánh nhau.- Huy vừa nói vừa tay đang bị băng bó lên cho hấn và nó xem.

- Tay Huy bị gì vậy?- nó hốt hoảng.

- Chỉ bị trật khớp xịu thôi. Vài ngày sẽ khỏi liền.

Nó gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu rồi lại tiếp tục ăn bánh. Ngày hôm đó cả ba người ngồi ở bàn cuối của lớp đều im lặng, cả hai đều chìm vào suy nghĩ khác nhau, còn nó thì chui vào giấc ngủ của mình.

- Lợn! Hôm nay tôi đưa cô về nha!

- Tại sao? Tôi không thích làm phiền anh.

- Tại sao hả? Tại vì cô là bạn gái tôi.- hấn nhìn nó cười gian manh.

- Biết rồi.

Trên đường về nhà nó...

- Hôm nay cô ở nhà một mình hả?

- Ờ! Rồi sao?

- Tôi qua ngủ với cô nha.

- Không! Tối nay tôi qua nhà Huy ngủ.

- Tại sao lúc nào cô cũng nhắc đến Huy hết vậy?- hấn đứng lại khuôn mặt tức giận.

- Huy là bạn thân tôi.

- CÔ ĐI ĐI. CÔ MÀ ĐỨNG ĐÂY THÊM TÍ NỮA LÀ TÔI SẼ ĐÁNH CÔ ĐÓ.

Nó nhìn hắn, khuôn mặt nó hoảng sợ, nước mắt trong mắt nó cứ chực trào ra, nó chạy về nhà. Trước khi về, nó nói với hắn:

- ANH LÀ ĐỒ XẤU XA, ÍCH KỶ, NHỎ MỌN. TÔI GHÉT ANH.- nói xong nó quay lưng chạy về nhà.

Hắn đứng đó nhìn nó, bất chợt hắn lại nhớ về tuổi thơ của hắn.

Flashback_____

Năm đó hắn mới 8 tuổi, hắn cũng có một cô bạn gần nhà bằng tuổi. Cô bé đó rất xinh, làn da trắng trẻo, gương mặt bầu bĩnh, cô bé đó có mái tóc dài, mái ngố lại điểm thêm vẻ bầu bĩnh của khuôn mặt, có một sự trùng hợp là cô bé đó cũng tên Như.

Hắn rất thích chơi với cô bé. Ngay từ nhỏ, hắn đã có bản tính côn đồ, nhưng khác với bây giờ là hắn chỉ đánh ai bắt nạt cô bé. Có lần hắn vì bảo vệ cô bé mà bị đánh đến nỗi không dậy nổi và bị sốt mấy ngày liền.

Hắn đưa cho cô bé con chuồn chuồn. Cô bé mỉm cười quay qua hắn:

- Sau này khi lớn lên, tớ nhất định sẽ trở thành một cô bác sĩ xinh đẹp, giỏi giang.

- Nếu như cậu là bác sĩ thì tớ nhất định sẽ là chồng của cô bác sĩ xinh đẹp đó.

- Hứa nha.- cô bé đưa ngón út ra với hắn.

Hắn cười rồi cũng đưa ngón tay út của mình ra móc vào ngón tay út của cô bé.

Rồi đến một ngày...

- Tớ phải đi qua Hàn rồi. Tớ xin lỗi vì đã không giữ lời hứa.- cô bé thút thít.

- Tại sao? Tại sao cậu lại đi.- hắn tức giận, khuôn mặt cũng đầm đìa nước mắt.

- Ba tớ phải chuyển công tác qua đó.

- CẬU ĐI ĐI, CẬU VỀ NHÀ CẬU ĐI, ĐỪNG Ở ĐÂY NỮA, CẬU CÓ THỂ TRỄ CHUYẾN BAY ĐÓ. ĐI ĐI! TỚ SẼ ĐÁNH CẬU BÂY GIỜ ĐÓ.

- Cậu là đồ xấu xa, xấu xa nhất trên đời. Tớ ghét cậu.- cô bé đó quay lưng lại chạy về nhà.

Sau ngày hôm đó, hắn lớn lên trong cô độc, không có bạn bè, ba mẹ hắn thì đi công tác thường xuyên. Suốt bao năm đó hắn cố tìm lấy một chút tin tức về cô bé nhưng kết quả là chẳng có lấy một chút nào.

End flashback_____

Hắn đứng đó nhìn theo nó, thế là hắn lại mất đi người bạn duy nhất của mình một lần nữa. Hắn buồn rầu đi về nhà.

- Nhóc!- một bọn người lớn hơn hắn chỉ khoảng một tuổi chặn đường hắn.- Nghe nói lần trước mày đánh đàn em tao phải không?- tên đó vừa nói vừa chỉ vào một tên trong đám mặt mũi bầm dập.

- Né ra!

- Phải công bằng chứ. Mày đánh đàn em tao thì bây giờ để nó đánh lại cho công bằng.

-...

- Đánh.- tên đó ra hiệu.

Cả bọn nhào vô người hắn. Đánh hắn đấm hắn. Nhưng hắn không phản kháng, chẳng lâu sau hắn gục xuống, máu ở khóe môi, cánh tay hắn, ở những chỗ bị đánh bắt đầu rướm máu. Hắn bật lên tiếng rên sau mỗi lần bị đánh. Những người đi đường xúm lại giúp hắn. Có người lấy điện thoại hắn ra gọi cho nó.

Mong mọi người thông cảm vì đã ra chap trễ vì dạo này bận ôn thi. Xin lỗi mọi người rất nhiều ^^.

5. Chương 4: Hẹn Hò Với Tôi Đi!

- Cái tên Phong đáng ghét đó. Chỉ nói giỡn thôi mà có cần phải giận tới vậy không?- nó vừa lẩm bẩm vừa dậm chân xuống đất khiến cho người đi đường, ai ai cũng ngoái đầu lại nhìn nó, sau đó lắc đầu. Có vài người phán xét nó:

- Đẹp mà bị điên.

Bỗng lúc đó điện thoại nó reo lên. Nó lấy điện thoại ra, trở mắt khi thấy cái tên “Nhật Phong” đang hiện trên màn hình.

”Có nên nghe máy không? Nhưng mà anh ta đã có ý gọi xin lỗi thì đành nghe vậy” nó bấm nút nghe:

- Anh gọi tôi có gì không đồ Phong đáng ghét!

- Cô có phải là Bảo Như không?

- Ai vậy? Tại sao lại giữ điện thoại của Phong?

- Cô hãy mau tới bệnh viện ABC nhanh đi, cậu Phong đang bị thương rất nặng.

- Anh ta bị gì?

- Cậu ấy bị đánh trên đường, máu chảy ra nhiều lắm, bác sĩ còn bảo là bị tổn thương vùng đầu.

Nó chẳng nói gì, tắt điện thoại và phóng như bay tới bệnh viện.

- Chị ơi cho em hỏi Trần Nhật Phong nằm ở phòng nào vậy chị?

- Phòng 401 đó em.

-Cảm ơn chị nhé!

Nói xong nó chạy vụt đi.

Phòng 401...

Hắn đang nằm trên giường bệnh, gương mặt trắng bệch, đầu quấn băng. Tay chân cũng bị xây xước, nhìn mà ai cũng cảm thấy đáng thương. Lúc đó, một vị bác sĩ đi vào đứng bên cạnh nó, ôn nhu hỏi:

- Xin hỏi cô có phải là người nhà của cậu Nhật Phong này không?

- Tôi là bạn gái anh ấy.- nó bất giác thốt ra- Anh ấy có sao không ạ?

- Hiện giờ cậu ấy đã an toàn nhưng cần phải chăm sóc và giữ tâm lý cậu ấy ổn định. Đừng để cậu ấy gặp cú sốc nào quá lớn.Có thể trong khoảng thời gian sắp tới tâm lý của cậu ấy sẽ hơi hoảng loạn.

- Cảm ơn bác sĩ.

Bác sĩ gật đầu rồi đi, nó chạy lại bên cạnh hắn, nắm tay hắn lên xem vết thương rồi lại khẽ chạm vào vết thương trên mặt hắn. Nhìn thấy hắn như vậy lòng nó đau lắm.

Sau 2 tiếng...

Hắn mở mắt ra, thoáng nhúu mày vì ánh sáng quá chói. Cảm thấy tay mình nặng nặng hắn nhìn xuống mới phát hiện là nó đang nằm lên tay hắn. Hắn lay lay vai nó:

- Bảo Như! Dậy đi! Bảo Như!

Nó mở mắt ra, dụi dụi đôi mắt, nó nhìn hắn khó chịu:

- Anh tỉnh rồi thì cũng phải để cho người khác ngủ chứ!

- Cô tới đây làm gì? Chẳng phải giờ này cô nên ngủ với Huy chứ?

- Tôi chỉ giỡn thôi mà! Anh làm gì giận dai vậy? Có khi nào tại vì giận tôi nên anh mới đi đánh nhau rồi để cho người ta đánh bầm dập vậy hả?

- Cô nghĩ ai đánh tôi được. Chẳng qua là tôi không thèm đánh tụi nó thôi!

- Vậy là anh ghen hả?

- Ghen về chuyện gì?- hấn đỏ mặt.

- Ghen với Huy đó! Có đúng không?

- PHẢI! TÔI GHEN ĐÓ! THÌ SAO?

- Tôi chỉ giận thôi mà sao ghê vậy! Mà anh cũng có phải hét lên như vậy không? Cái tên đáng ghét này! - nó giận giỗi quay mặt chỗ khác.

- Bảo Như! Bảo Như! Quay lại đây nè! Bảo Như! - hấn khều khều nó.

- Chuyện gì? - nó quay mặt lại và trợn tròn mắt khi nhận ra được rằng hấn đang...hôn nó.

1 giây...2 giây...3 giây...

Nó ngồi im, trong lòng rối bời, trong đầu nó lúc này chẳng nghĩ ra gì cả, nó cứ ngồi im như vậy cho đến khi hấn đẩy nó ra hỏi:

- Cô hẹn hò với tôi nhé!

-...

- Cô ngại hả?

-...

- Cô phải trả lời câu hỏi của tôi chứ!

Nó gật nhẹ đầu, gương mặt đỏ bừng lên. Nó đứng lên định đi về thì hấn kéo tay nó lại:

- Ngủ ở đây với tôi đi!

- Cũng được nhưng mà anh phải để tôi tắm đã chứ!

- Được rồi! Để tôi kêu người của tôi mang đồ và thức ăn cho cô.

- Ừm!

Nó ngồi xuống bên cạnh hấn nhưng hấn lại kéo nó lên giường của hấn nằm, còn hấn thì nằm nép sang một bên.

Vì chờ lâu mà không thấy ai đưa đồ tới, nó thiu thiu rút vào lòng hấn ngủ ngon lành.

- Thật là đáng yêu mà!

Hấn bắt giấc thốt lên. Ôm chặt nó vào lòng hấn cũng thiu thiu ngủ theo. Một lúc sau người của hấn đưa đồ tới thì thấy cả hai đã ngủ say nên chẳng dám đánh thức, họ chỉ biết nhìn cả hai rồi cười trừ.

6h30 sáng hôm sau...

Nó ngồi dậy làm hấn cũng tỉnh theo:

- Sao hôm nay cô dậy sớm vậy?

- Ở đây tôi ngủ không quen!

Đúng lúc đó vị bác sĩ ngày hôm qua gặp nó bước vào.

- Hôm nay cậu có thể xuất viện được rồi!

Vừa dứt câu vị bác sĩ ấy quay lưng lại đi rất nhanh.

- Có lẽ bác sĩ bận lắm nhỉ?- nó lên tiếng hỏi hấn.

- Cô nghĩ học 7 năm đại học thì khi ra trường công việc sẽ nhàn lắm hả? Cô mau đi tắm đi rồi tới tôi tắm.

- Biết rồi! Nhưng mà anh lại định ngủ nữa hả?

- Tôi không phải là cô!

Nó cười với hấn một cái rồi chạy vào nhà vệ sinh.

- Mình đã tìm được cậu rồi Bảo Như! - hấn nở nụ cười hạnh phúc - nụ cười mà suốt 9 năm qua hấn chưa hề dùng tới.

30 phút sau...

- Anh mau đi tắm đi!- nó bước ra khỏi phòng tắm, cái đầu ướt nhẹp cùng với cái khăn trên đầu.

- Anh nhớ lột mấy miếng băng cá nhân ra nha! Hồi tắm xong tôi băng lại cho!

- Ừm!

Nó ngồi trên giường vừa check in facebook. Nó hết đi like dạo rồi lại đăng một status mà chỉ sau 5 giây tất cả đều dừng mọi hoạt động để tập trung vào status của nó:

”Trần Nhật Phong đã ngỏ lời hẹn hò với Bảo Như rồi nè mấy bạn

6. Chương 5: Biển Cố

Nó tỉnh trường từ sớm. Không hiểu tại sao hôm nay nó lại dậy sớm bất thường như thế. Vừa đi nó vừa suy nghĩ, tại sao với Nhật Phong nó lại cảm thấy quen thuộc tới vậy. Cảm giác đó, không giống như ở cạnh Huy hay Thảo mà là cái thứ cảm giác thật khó tả.

Đang đi nó đụng trúng Phong:

- Cô định trốn tôi hả?

- Đâu...đâu có trốn đâu.

- Vậy là hôm nay Bảo Như thức sớm nhỉ? Hồi vô lớp có ngủ không?

- Chả biết!

Hấn nắm tay nó:

- Đi vô trường thôi!

- Ừ!

Hấn siết chặt tay nó đi vô trường dưới nhiều ánh mắt. Cặp đôi Phong - Như trở thành tâm điểm của cả trường. Khi ai đi ngang qua nó và hấn thì liền tay lấy điện thoại chụp. Nó ngồi vào chỗ ngồi, mỉm cười nhìn hai cậu bạn của mình, một bạn thân, một bạn trai. Nó niềm nở:

- Hai cậu lúc nào cũng đánh nhau, vậy nếu lỡ sau này tớ vì hai cậu mà bị đánh thì sao?

- NÓI CÁI GÌ VẬY HẢ?- cả hai đồng thanh.

- Tớ chỉ nói nếu thôi mà.

- Tớ sẽ không để cậu gặp bất cứ nguy hiểm nào đâu.- Huy xoa đầu nó.

- Tôi cũng vậy.- hấn kéo nó vào lòng.

- Hai người bỏ tôi ra đi. Cô vô kia!- nó đẩy cả hai ra.

Giờ ra về...

- Phong! Ba anh làm gì vậy?

- Hỏi chi?

- Ờ thì...hỏi cho biết.

- Nhiều chuyện!- hấn cốc đầu nó.

- Đau! - nó nhón lên định cốc đầu hấn nhưng khổ nỗi cái là không tới.

Nó xấu hổ đi trước, hấn đuổi theo phía sau. Tới cái đèn đường gần nhà nó, nó đứng lại chỉ lên cái đèn, quay qua nói với hấn:

- Cái đèn này chẳng bao giờ sáng đèn đường hoàng được cả, lúc nào cũng bật rồi tắt, bật rồi tắt. Ghê lắm!

Hấn nhìn lên cái đèn theo hướng tay nó chỉ, hấn lật cặp ra nói với nó:

- Cô giữ cặp cho tôi đi!

Hấn thò tay lên, một tay giữ vai nó, hấn xoay cái đèn cho nó chắc. Cái đèn sáng ngay lập tức nhưng cũng ngay lúc đó, có một bàn tay to từ đằng sau đang cầm cái khăn đã tẩm thuốc mê chụp vào mũi nó, nó ngã ra đằng sau.

Hấn quay lại định đánh cho kẻ đó một trận nhưng cũng ngay lúc đó, có một người đã dùng gậy đập vào đầu hấn, hấn ngã xuống bất tỉnh.

Ở một nhà kho cách khá xa thành phố...

“Đây là đâu? Đau đầu quá! Chuyện gì vừa xảy ra vậy?” hấn mở mắt ra, nhìn quanh nhà kho, định chống tay ngồi dậy nhưng lại không được, hấn nhìn xuống thì biết tay hấn bị trói, hấn nhìn qua bên cạnh, là nó. Nó cũng đang bị trói giống hấn, nó quay lại nhìn hấn, gương mặt méo mào:

- Anh có đau không? Vết thương trên đầu anh đang chảy...máu....máu kìa...

- Cô bị sao vậy hả? Chỉ là máu thôi mà!

Hấn cố gắng tiến lại gần nó, nhưng chợt nhớ là nó sợ máu nên thôi. Hấn cố gắng tìm mọi cách thoát ra khỏi đó nhưng vô vọng. Chẳng có bất cứ thứ gì nhọn ở quanh đó cả. Cánh cửa nhà kho mở ra, một chàng trai cao, gương mặt lưu manh và xấu hơn hấn bước vào. Anh ta tiến lại gần hấn:

- Mày là Nhật Phong phải không?

- Phải! Thì sao? Liên quan gì đến mày?

- Mày có biết là tại mày mà người tao yêu chia tay tao rồi không?

- Người yêu mày là ai?

Anh ta ngoắt tay, lập tức có cả đám đàn em tiến vào trong, tay người nào cũng cầm gậy sắt. Có một người đưa cho anh ta một xấp tài liệu. Anh ta đưa cho hấn:

- Mày coi đi!

Anh ta giở từng tấm hình cho hấn coi. Hấn ngạc nhiên:

- Cô ta là ai?

- Là người tông xe đạp vào bạn gái mày đó! Mày không nhớ sao?

- Là...- mắt hấn sáng rực lên- Là cô ta! Tao nhớ rồi! Nhưng mà mày bắt tao và Bảo Như đến đây làm gì?

- ĐỂ ĐÁNH CHẾT MÀY VÀ CÔ BẠN GÁI XINH ĐẸP CỦA MÀY!

Anh ta quay qua đám đàn em, búng tay một cái, cả đám vây quanh nó. Một tên giơ gậy lên định đánh nó, thì hấn la lên:

- KHOAN! Chuyện này là lỗi của tao, tao sẽ chịu trách nhiệm! Tụi mày không được đụng vào cô ấy, dù chỉ là một sợi tóc!

- Được thôi!

Tức thì, cả bọn tiến về phía hấn, bắt đầu đập những phát gậy như trời giáng vào người hấn, vết thương mới rồi lại thêm vết thương cũ chưa lành, hấn nằm dưới đất, máu chảy ra rất nhiều, hấn bật tiếng rên sau

mỗi lần đánh, ánh mắt hắn vẫn luôn nhìn về phía nó, môi hắn nhoẻn cười với nó để nó không lo lắng, cũng chẳng có hành động chống cự nào. Một lúc sau bọn chúng dừng lại, mọi thứ trong tầm mắt hắn nhòe đi, anh ta vỗ vào má hắn:

- Mày giỏi lắm! Cướp người tao yêu, bảo vệ người mày yêu! Bảo sao không có nhiều cô theo mày! Hôm nay tới đây thôi! Ngày mai sẽ là hình thức tra tấn mới, sẽ đau hơn đó! Để tao coi mày có bảo vệ cô em đó được nữa không?- anh ta chỉ vào nó hiện đang chảy mồ hôi ướt đầm cả áo.

Anh ta cười trối cho nó rồi cùng đám đàn em kéo ra ngoài để nó và hắn ở trong nhà kho. Nó ngồi yên đó, nhìn hắn máu đầy người, miệng cứ lắp bắp cái gì đó. Nhưng rồi, nó cũng ráng gạt nỗi sợ hãi qua một bên tiến lại gần hắn.

- Anh có sao không?- nó đưa bàn tay đang run của mình lên những chỗ bị thương trên mặt hắn.

Hắn thều thào cái miệng đang chảy máu và sưng vù của mình:

- Tôi không sao! Cô cời trối tôi dậy được không?

Nó chẳng nói gì, mở trối cho hắn. Hắn chống tay ngồi dậy, mặt nhăn nhó vì đau, hắn ngồi dựa vào vách tường, nó lại ngồi cạnh hắn.

- Cảm ơn anh!

- Chuyện gì?

- Tất cả!

Hắn dựa vào vai nó, nhắm mắt lại và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Nó dựa vào hắn, cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

- Dậy đi! Hai đứa này! Dậy ngay!

Hắn mở mắt ra thì thấy nó nằm trên đùi hắn, nhìn lại người đang kêu đằng trước mặt là anh ta cùng bọn đàn em trong tay ai cũng có gậy, riêng anh ta thì cầm dao.

Anh ta xốc cổ áo hắn lên, quăng ra giữa nhà kho, nó cũng tỉnh dậy và sợ hãi vì thấy cảnh đó.

Anh ta ngồi xuống bên cạnh hắn, ra hiệu cho bọn đàn em lại giữ tay chân hắn, đưa con dao đang cầm trong tay vào mặt hắn, rạch một đường, rồi tiếp tục những chỗ khác, càng ngày càng dài và càng sâu hơn, hắn thở dốc vì mệt mỏi và đau đớn. Thấy hắn như vậy, nó đau lòng lắm, nó thét lên:

- ANH LÀM GÌ VẬY HẢ? ANH CÓ THẬT LÀ ĐẠI CA CỦA TRƯỜNG KHÔNG VẬY?

Tất cả mọi ánh mắt đều dồn về nó, rồi một tên trong đám đàn em đá vào bụng nó, hắn dùng hết sức lực la lên:

- KHÔNG ĐƯỢC ĐỤNG VÀO CÔ ẤY!

Anh ta tức giận, quăng con dao qua một bên, liên tục đá, đánh vào bụng và mặt hắn. Hắn nhìn nó, thấy nó đã bình tĩnh hơn, hắn cũng yên tâm hơn. Đúng lúc đó, cánh cửa mở ra, một người con trai bước vào.

7. Chương 6: Người Con Trai Đó

Cánh cửa nhà kho mở ra, nó nheo mắt nhìn ra cánh cửa, gương mặt sợ hãi khi nãy đã biến mất mà thay vào đó là gương mặt vui mừng, nó vùng dậy chạy lại phía cánh cửa ôm chầm lấy Huy, nó trách Huy:

- Tại sao bây giờ cậu mới đến? Phong bị đánh rất nhiều đó.- nó chỉ lại chỗ Phong hiện đang nằm dưới đất, trên người đầy máu. Nó kéo áo Huy - Mau cứu Phong đi Huy!

Huy kéo nó ra phía sau:

- Tôi biết rồi! Cậu yên tâm đi!

Huy đi vào, chưa kịp động tay động chân gì cả thì cả bọn đã xông vào Huy. Nhờ sự nhanh nhẹn Huy tập được sau khi rút kinh nghiệm qua các trận đánh, Huy nhanh chóng chiếm thế thượng phong. Anh ta cùng bọn đàn em chạy trốn bằng cửa sau. Lúc này nó chạy đến bên Phong:

- Phong ơi! Phong! Anh có sao không? Mau mở mắt ra đi!

Hắn mở mắt ra từ từ, trên miệng vẫn nở nụ cười. Nó quay qua Huy, gương mặt đầy nước mắt:

- Huy! Mau gọi xe cấp cứu đi! Nhanh lên!

- Ồ...

Chỉ khoảng 5 phút sau, có một xe cứu thương tới, hắn được sơ cứu và cho thở bằng bình oxi. Lúc này nó đã bình tĩnh lại, nhìn chằm chằm vào hai bàn tay đầy máu của mình. Huy ngồi kế bên nó trong xe, lúc này mới mở lời:

- Cậu đã hết sợ máu từ khi nào vậy Bảo Như?

- Tôi chẳng biết! Nhưng mà tôi đau đầu quá!

Nó ôm đầu, mồ hôi chảy ra như mới tắm. Huy hốt hoảng ôm nó vào lòng.

Một người con trai xuất hiện trong đầu nó, gương mặt của cậu bé giống hệt hắn nhưng không lạnh lùng như vậy mà là gương mặt đang nở nụ cười hạnh phúc.

- Bảo Như! Cậu đói chưa? Đi ăn kem nhé! - cậu bé quay về phía nó.

- Đói mà ăn kem! Về nhà tôi ăn bít tết đi! Hôm nay mẹ tôi nấu bít tết đó.

- Tôi muốn ăn kem cơ!

- Cậu là con trai mà không nhéo quá! - Nó nhéo má cậu bé.

- Ai cho cậu nhéo má tôi?- cậu bé đứng lên nắm tay nó kéo đi.

Nó mỉm cười, chạy theo cậu bé.

"Những ngày đó, sao mình lại có thể quên được? Cậu bé đó, người bạn thân nhất của mình. Mình nhớ ra rồi! Mình nhớ ra cậu rồi! Trần Nhật Phong!

Nó bỏ đầu ra, nở nụ cười hạnh phúc.

Flashback_____

- Mẹ! Con muốn chờ cậu ấy thêm một chút nữa! Chỉ một chút nữa thôi!

Nó làm gương mặt đáng thương nhìn mẹ nó. Mẹ nó thở dài:

- Giờ này cậu ấy đang ở trên trường mà! Làm sao đến đây với con được?

- Nhưng mà...con...

- Đi thôi nào!

Mẹ nó nắm tay nó kéo đi. Kể từ đó, nó không gặp hắn nữa. Cả nhà nó sang Hàn định cư. Ba nó sau khi làm ăn được thì bắt đầu vướng vào cờ bạc rồi thiếu nợ.

Ngày hôm đó, cả nhà nó đang chạy đi trốn nợ, nó đã được 13 tuổi.

"ĐỪNG"

Tiếng hai xe va chạm vào nhau, tiếp sau đó là tiếng đánh nhau- tiếng gậy đập vào đầu người.

"Máu? Máu nhiều quá!", nó ngồi bệt dưới đất, hai tay và mặt dính đầy máu của ba mẹ nó. Vậy là nó mất ba mẹ từ ngày đó, kể cả người bạn thân duy nhất của nó.

"BỐP"

Hai tên đòi nợ đánh vào đầu nó, nó ngã xuống đất. Nó chẳng nhớ gì cả, chỉ nhớ là nó tỉnh lại ở một bệnh viện gần đó, có một người phụ nữ người Việt tự nhận là mẹ nó. Nó theo bà ấy về Việt Nam.

End flashback_____

- Bảo Như! Bảo Như! - Hấn mở mắt ra, miệng vẫn còn sưng húp mấp máy.

- Phong! Cậu tỉnh rồi hả? - Huy lay lay hấn.

- Ủ! Nhưng mà Bảo Như đâu rồi?

- Cô ấy nằm ở đằng kia kìa, ngủ rồi!

Hấn thở phào nhẹ nhõm, Huy nói với hấn:

- Đã có chuyện gì xảy ra vậy?

- Chuyện dài lắm.

Hấn nhìn qua nó, gương mặt nó bây giờ trông đáng yêu vô cùng. Đúng lúc đó, nó tựa mình ngồi dậy, đôi mắt mở to, nó nhìn hấn:

- Anh tỉnh rồi hả?

- Ủ! Cậu đỡ tở dậy được không Huy?

Huy đỡ hấn ngồi dậy, gương mặt hấn nhăn nhó vì đau. Nó chạy qua chỗ hấn:

- Có đau lắm không? - nó lấy tay sờ vào những chỗ bị thương trên mặt hấn.

- Có!

Huy lên ra ngoài từ lúc nào, để cho hai người có không gian riêng. Nó nhăn mặt nhìn hấn:

- Tại sao lại giúp tôi?

- Tại vì...ờm...nói sao nhỉ? Ờ thì...

- Trả lời cho đảng hoàng xem nào!

- Được rồi! - hấn ôm chầm lấy nó - Tớ rất nhớ cậu! Bảo Như, tớ nhớ cậu đến tức điên lên rồi này!

Nó vòng tay ôm lại hấn:

- Tớ cũng vậy! Tớ nhớ cậu rất nhiều!

- Đổi cách xưng hô đi!- hấn đột nhiên đẩy nó ra.

- Gọi là gì mới được?

- Em, anh tại vì cậu nhỏ hơn tớ 1 tuổi mà!

- Biết rồi! - nó chu mỏ.

- Tạm thời anh cứ nằm viện đi, vết thương lần này nặng hơn trước rất nhiều. Vả lại cũng không thể để lộ thông tin em chính là điểm yếu của anh ra ngoài được. Những người anh từng gây thù chuốc oán sẽ tìm tới anh. Lúc đó sẽ rắc rối hơn!

- Anh biết rồi! Nhưng mà đã có chuyện gì xảy ra khi gia đình em định cư bên Hàn vậy? Tại sao em lại ở với người đàn bà lạ mặt đó, ba mẹ em đâu?

- Đã có chuyện xảy ra khi gia đình em đang định cư ở đó. Anh không cần biết chi tiết đâu.

- Tùy em thôi!

- Em đi về đây! Anh ngủ ngon nha!

Nó đứng lên, định đi thì có một bàn tay nắm chặt tay nó kéo xuống, một lần nữa nó lại đỡ người ra vì nụ hôn bất ngờ của hắn, cả hai lần đều là ở bệnh viện. Lần này hắn hôn nó lâu hơn, khoảng vài phút sau hắn buông nó ra:

- Em ngủ ngon!

- Em...em biết rồi!

Nó mở cửa ra, trước khi đóng cửa nó còn quay lại chào tạm biệt hắn, gương mặt đỏ ửng. Hắn cũng chào tạm biệt nó, đã lâu lắm rồi hắn mới có cảm giác hạnh phúc thế này, cảm giác của một người đang yêu.

Tại quán bar Black...

- Các người đã tìm ra được thủ phạm bắt cóc Bảo Như chưa? - Huy gần giọng.

- Dạ rồi! Hắn ta hiện đang được giam giữ ở phòng giam đặc biệt! - một tên trong số đàn em của Huy lên tiếng.

- Mang hắn ta vào đây!

Chỉ một lát sau, anh ta được mang đến trước mặt Huy, hai tay đang bị trói chặt.

- Anh có biết anh đã gây tội gì chưa Đức Hoàng?

- Tôi gây tội gì chứ? Đánh bạn cậu hả? Hay là cô gái xinh đẹp đó? Mà cô ta cũng đẹp chứ nhỉ có nên của cô ta không ta?

- Anh nói lại xem nào!- Huy kìm nén cơn giận. - Tôi cấm anh động đến cô gái đó, nếu không anh sẽ chết chắc đó.

Huy quay qua bọn đàn em:

- Mang hắn vào phòng giam đặc biệt, lần này hãy bỏ cái giường và cái quạt tay ra. Chỉ tha khi tôi cho phép.
CÓ BIẾT CHƯA HẢ?

- DẠ RỒ!

- Rồi mày sẽ phải hối hận vì cái quyết định này!- anh ta bị lôi đi nhưng vẫn cố nói với lại.

- Huy!- tiếng của nó nhỏ nhẹ đằng sau lưng Huy.

- Cậu đến lúc nào vậy?- Huy giật mình.

- Cậu đã trở nên đáng sợ như thế từ khi nào vậy?

- Tôi chỉ như vậy khi có kẻ nào động vào cậu thôi! Cậu đừng lo! - Huy đặt tay lên vai nó.

Nó hất tay Huy ra:

- Tại sao cậu lại làm vậy? Tại sao cậu luôn luôn làm những chuyện độc ác vì mình?

- Vì mình...vì...

- Tại sao?

- Vì mình yêu cậu!

Huy kéo gương mặt nó lại gần mặt mình, đồng thời cũng hạ gương mặt cho gần nó. Môi Huy chạm môi nó nhưng không như với hắn, nó đẩy Huy ra:

- Xin lỗi! Tôi chỉ yêu Phong thôi! Xin lỗi cậu! Cậu không phải là Huy mà tôi từng quen biết, trả Huy lại cho tôi! Trả Huy lại đây!

Nó đánh vào ngực Huy. Một lúc sau Huy giữ chặt tay nó lại:

- Xin lỗi cậu! Huy mà cậu từng quen biết không còn nữa đâu.

Nó đỡ người sau khi nghe câu nói đó. Huy nói tiếp:

- Từ giờ, tớ sẽ chính thức giành cậu ra khỏi Phong. Tớ sợ là kết quả sẽ rất khó lường đó.

Huy bỏ tay nó ra, nó đi thụt lùi về sau mấy bước rồi chạy đi mất.

8. Chương 7: Kỷ Niệm

Nó trốn học, cầm cả xấp hình nó và hấn chụp chung từ hồi còn nhỏ, hấn hờ leo lên giường bệnh nằm cùng hấn, hấn né sang một bên cho nó nằm. Nó lật tấm hình đầu tiên ra, phì cười:

- Anh nhìn nè! - nó chỉ vào mặt hấn trong hình - Anh cười rất đẹp phải không? Tại sao bây giờ anh không cười như vậy nữa?

- Nếu em khen đẹp anh sẽ cười như vậy! Nhưng mà em kiếm mấy tấm hình này ở đâu vậy?

- Em lục nó ở nhà anh đó. Em qua đó lấy đồ cho anh, rồi tự nhiên nó rớt ra cả đống. Em không nghĩ là anh còn giữ nó đó. Mặc dù bây giờ em chẳng nhớ gì cả. - mặt nó xụ xuống.

- Em yên tâm đi! Anh sẽ cùng em lấy lại những ký ức đã mất. - hấn xoa đầu nó.

Nó lại tiếp tục lật mấy tấm hình ra. Lật đến tấm hình nó và hấn chụp cùng nhau tại trường tiểu học, hấn lớn hơn nó 1 tuổi nên học lớp trên. Nhưng lúc nào đi về hay ra chơi hấn đều chạy qua lớp nó.

flashback

- Bảo Như! Em có nhanh lên không? Sao lại lâu vậy? - hấn đứng kế bên nó lau bầu, sốt ruột.

- Biết rồi! Biết rồi! Anh phải để từ từ đã, em chưa viết bài xong mà. - nó cau có, cố gắng viết cho nhanh đến nỗi tay chảy cả mồ hôi.

- Con nhóc này! Chậm quá! Hay là em ở đây đi, anh đi mua cái này cho!

- Ồ!

Hấn chạy vụt xuống cantin, mua nhanh hai hộp sữa milo rồi chạy lên lớp nó. Hấn đưa hộp sữa ra trước mặt nó:

- Uống nhanh đi!

- Anh giúp em đi!

Hấn hiểu ý nó, cầm ống hút vào hộp sữa đưa qua nó, hấn cũng cầm ống hút vào hộp sữa của mình để uống. Chỉ khoảng 10 phút sau, nó viết xong bài. Nó chìa hai tay ra trước mặt hấn:

- Anh nhìn nè! Chảy hết cả mồ hôi rồi nè!

Hấn chẳng nói gì, đưa miệng mình lại gần tay nó, hấn thổi vào tay nó.

- Hết ướt rồi nha.!

- Ừ!

Reng...reng...reng...

Tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi đã hết, hấn tạm biệt nó rồi về lớp. Đến chiều, mẹ nó đến rước nó và hấn, bà đẩy cả hai lên sân thượng:

- Hai đứa đứng sát vào nhau đi! Nhanh lên!

Hấn đỏ bừng mặt:

- Chi vậy cô?

- Chụp hình! Nhanh lên đi!

- Con không chụp đâu! - nó cau có ngoảnh mặt lại định đi.

- Bảo Như ơi! Bảo Như à! Mẹ có kẹo nè! Bảo Như có muốn ăn không?

Nó quay lại, giật cây kẹo trên tay mẹ nó, ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ. Trong khi nó vui vẻ ngậm kẹo mút, hấn thì đỏ bừng mặt, cổ đứng sát lại gần nó, nở nụ cười gương gạo.

_____end flashback_____

- Hahaha! Nhìn mặt anh mắc cười thiệt! Hahahaha- nó cười đến nỗi chảy cả nước mắt.

- Em cười cái gì chứ? - hấn đỏ mặt.

- Nhưng mà anh thích em từ khi nào vậy?

- Từ khi còn nhỏ cơ, lần đó anh định nói với em thì em lại đi Hàn mất rồi. Vì thế nên anh quyết định là khi gặp được em, anh nhất định phải nói cho em biết tình cảm của anh dành cho em.

- Vậy hả? Vậy là anh nhận ra em từ khi mới gặp mặt rồi hả?

Hấn gật đầu. Nó tự trách:

- Vậy là chỉ có mình em là quên anh thôi!

- Không sao đâu mà! Anh biết em quên anh là do tai nạn thôi! Không phải là cố tình.

Nó cười, lại tiếp tục lật hình. Nhưng những tấm hình tiếp theo chỉ có một mình hấn, ở những phong cảnh nó và hấn từng chụp cùng nhau. Nó vui lắm, vui vì hấn đã không quên nó, vui vì hấn đã kiên nhẫn chờ đợi nó suốt 8 năm qua.

- Sao em lại cười?

- Em vui thì em cười!

Đang vui thì nó nhớ lại Huy, những hành động của Huy ngày hôm qua càng làm nó không muốn rời xa hấn hơn. Định kể với hấn thì chị y tá đi vô:

- Đã truyền hết nước biển rồi à? - Chị cầm bịch nước biển lên xem - Cậu nằm yên nhé!

Chị rút cây kim truyền nước biển vào tay hấn ra, lấy bông gòn lau lau ở chỗ bị chích. Rồi chị lấy bịch nước biển khác ra, đâm cây kim đó vào tay hấn. Tiếp sau đó, chị tháo tất cả các lớp băng bó trên người hấn thay vào đó là một lớp băng mới. Lâu lâu hấn lại nhăn mặt vì đau.

Khi chị y tá đo ra, hấn mới quay qua nó, nhìn khắp người nó, chỉ tay vào ngực nó:

- Tám năm qua ngực em bự thêm nhiều nhỉ?

- Biến thái! - nó ôm ngực lại, nằm xuống kéo chăn lên người.

Hấn lay lay người nó, thấy không có động tĩnh, hấn lật nó lại thì thấy khuôn mặt nó đang đỏ bừng. Hấn phì cười nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh lùng, hấn khóa cửa lại, ngồi bên trên người nó nhưng cố không khiến nó cảm thấy nặng, giật cái mền nó đang trùm ra. Nó hốt hoảng:

- Anh làm gì vậy?

- Anh 18 tuổi rồi, cũng cần phải biết đôi chút về cơ thể con gái chứ!

- Em chỉ mới 17 tuổi thôi!

- Sinh nhật năm nay em được 18 tuổi rồi.

Nó vùng vẫy, hấn mặc cho hấn vùng vẫy, giữ hai tay nhỏ bé của nó bằng đôi bàn tay to lớn của hấn.

Đầu tiên hấn lột cái cà vạt thắt trước ngực nó, nhưng vì nó vùng vẫy nhiều nên hấn phải cúi xuống hôn nó, nó nằm yên lại, không giãy nữa. Hấn thò tay xuống, cởi nút áo đầu tiên của nó, rồi nút áo thứ hai, thứ ba, thứ tư. Hấn buông mền nó ra. Nó quay mặt chỗ khác vì xấu hổ, hấn kéo mặt nó lại:

- Mặt em đỏ lên trông dễ thương quá!

- Dễ thương gì chứ? Anh mau cài nút áo lại cho em!

- Chưa xong mà!

Hắn tiếp tục công việc của mình. Hắn lại tiếp tục hôn nó, đặt một tay của hắn lên ngực nó, một tay của nó đã được thả ra, nó dùng cái tay được thả ra bắt tay hắn lại để hắn không sờ mó ở đâu nữa. Nó dùng hết sức đầu hắn ra.

- Tới đây thôi anh! Khi nào em 18 tuổi anh muốn làm gì cũng được.

- Vậy là chỉ vài tháng nữa là sinh nhật em rồi phải không? Ngày 10/4 phải không?

Nó gật đầu. Hắn ngồi dậy, nó cũng ngồi dậy gài nút áo lại. Nó quay qua hắn hỏi:

- Nếu lỡ như sau này em biến mất một lần nữa thì anh sẽ làm gì?

- Anh sẽ lục tung cả thế giới này để tìm em!

Hắn vui vẻ, ôm nó vào lòng, nhìn thấy hắn vui vẻ như vậy, nó không nỡ nói cho hắn nghe về chuyện của Huy. Đang trầm tư suy nghĩ, hắn lên tiếng:

- Gần thi rồi, em không học bài hả?

- Không! Vì em đã có mọt người nguyện nuôi em đến suốt đời rồi.

- Nhưng mà em định sống với mẹ nuôi của em hoài vậy sao?

- Nếu không thì em sống ở đâu?

- Ở nhà anh! Nhà anh rộng lắm nhưng mà chỉ có một mình với mấy cô giúp việc ở thôi. Chán lắm!

- Đợi anh xuất viện đi rồi tính. Bây giờ quan trọng nhất là sức khỏe của anh đó.

- Anh biết rồi!

- Em đói quá! - nó đứng lên xoa bụng - Em đi mua đồ ăn đây, anh chờ em nha! 1

Đây là chap nhầm nên mong mọi người đừng ném đá, trong thời gian chờ điều gây cần xảy ra, hai anh chị đó cũng cần quãng thời gian vui vẻ ^^.

9. Chương 8: Cô Ấy Là Của Tôi

- Tôi nói rồi, tôi sẽ giành lại cô ấy từ tay cậu.

Tại một căn phòng tanh mùi máu, một người con trai nhìn vào gương, miệng nở một nụ cười quái dị...

Tại bệnh viện...

- Như! - hắn gọi - Nè, em có chịu dậy không?

Thấy đã 9h hắn gọi nó dậy, mà nó vẫn không động tĩnh gì, hắn hét lên:

- BẢO NHƯ! DẬY NGAY!

Nó mở mắt ra, ngơ ngác nhìn hắn rồi quay qua nhìn đồng hồ, nó la làng:

- TRỄ RỒI! SAO ANH KHÔNG KÊU EM DẬY SỚM HƠN?

Hắn xoa xoa cái trán của mình:

- Anh kêu rất cả cổ mà em có dậy đâu!

Nó chạy vào nhà vệ sinh làm vệ sinh cá nhân, vì ở bệnh viện nên nó chưa quen nên chậm hơn bình thường. Nó lấy cái cặp:

- Em đi học đây!

Hắn nhìn ra cửa sổ cho đến khi nó đi khuất hắn mới yên tâm.

Nó thì phóng hết tốc lực để tới trường.

- Như! - Huy gọi nó.

Nó định quay lại thì cảm thấy có gì đó đập vào đầu, rất mạnh. Nó ngã xuống.

Một tiếng sau...

Nó tỉnh lại, thấy cổ tay mình đang bị trói vào cái cột. Xung quanh chẳng có ai cả, bỗng bên ngoài có tiếng nói:

- Đại ca!

Liền sau đó là tiếng cánh cửa mở ra. Nó ngạc nhiên:

- Huy! Sao cậu lại ở đây?

Huy bước vào, theo sau là hai người con trai khác, Huy quay qua nhìn đàn em của mình:

- Ai cho các cậu trói cô ấy? Tôi đã nói với mấy cậu như thế nào? Không nhớ hả?

Bọn họ lật đật chạy lại cởi trói cho nó, Huy đỡ nó dậy.

- Cậu có sao không?

- Tôi không sao!

- Đầu cậu bị thương rồi nè! - Huy chỉ tay vào đầu nó, Huy quay qua đàn em của mình - Mau lấy hộp cứu thương tới đây!

Huy nhẹ nhàng lau máu cho nó bằng bông gòn, sau đó dán băng cá nhân vào cho nó. Đôi tay Huy vẫn như trước, chỉ có tính cách của Huy là thay đổi.

- Tại sao cậu lại đưa tớ tới đây? Mau để tớ đi về nếu không Phong sẽ mắng tớ vì tội la cà đó!

- Mục đích tớ bắt cậu tới đây là để cậu không gặp Phong nữa! Cậu có biết không?

Nó vùng vẫy, nó thoát khỏi vòng tay của Huy, nó vùng chạy ra. Vì chạy không nhanh nên nó phải trốn vào đầu đó bên lề đường. Mồ hôi của nó vã ra rất nhiều. Nó vội tìm điện thoại gọi cho hắn:

- Anh mau tới cứu em đi! Mau lên! Huy đang...mm

Huy cầm điện thoại nó lên xem, gương mặt khinh bỉ, tắt điện thoại nó. Huy nhìn qua nó hiện đang nằm bất tỉnh nhân sự dưới đất.

- Mang cô ấy về căn cứ, trói lại cho chặt. Đừng để cô ấy trốn thoát lần nữa.

- Dạ! - tất cả đồng thanh.

Tại bệnh viện...

- Anh mau làm giấy xuất viện cho tôi! - hắn vừa mặc đồ vừa nói - Bảo Như đang gặp nguy hiểm!

Hắn dò tìm nơi nó gọi điện thoại cho hắn, vì chỗ nó gọi điện cách căn cứ của Huy không xa nên cũng dễ tìm.

Hắn xông cửa vào, đầu tiên hắn nhìn quanh cái nơi mà Huy gọi là căn cứ, hắn bắt chợt la lên:

- Bảo Như! Em có sao không?

- Cậu đến rồi hả, Nhật Phong? - Huy quay mặt lại.

- Tại sao cậu lại làm như vậy? Bảo Như không yêu cậu, cô ấy chỉ xem cậu như bạn thân thôi!

- Vậy hả? Bạn thân hả? Tôi không cần mấy thứ đó, cậu nghĩ cậu có thể đem lại sung sướng cho Bảo Như sao? Cậu có thể lo cho Bảo Như suốt đời không? Những người cậu từng đánh sẽ không trả thù cậu hả?

-...

- Cậu trả lời được không?

- Tôi làm được. Cho dù có hy sinh tính mạng tôi cũng sẽ bảo vệ cô ấy.

- KHÔNG! CÔ ẤY PHẢI LÀ CỦA TÔI! - Huy quay qua đàn em của mình - Đánh đi!

Trong khi Huy mất tập trung, hấn chạy lại cởi trói cho nó, ôm chặt nó vào lòng. Khi phát hiện nó đã được cởi trói, Huy tức giận rút súng ra.

- Buông cô ấy ra! Tôi đã nói cô ấy là của tôi!

Dứt lời, Huy bắn hai phát súng, hấn quay người lại che cho nó nhưng nó nhanh chóng quay lại đỡ đạn cho hấn. Hai phát súng găm vào lưng nó, máu chảy ra rất nhiều. Nó ngã xuống, hấn đỡ nó lại trong vòng tay hấn. Hấn hốt hoamrg:

- Bảo Như! Bảo Như! Em có sao không? Bảo Như!

Hấn quay qua Huy:

- Mau gọi cấp cứu đi! Sao cậu còn đứng đó. Mau lên!

Huy tỉnh người, lấy điện thoại ra gọi cấp cứu. Bỗng nó lên xe cấp cứu, hấn không ngừng kêu nó:

- Bảo Như! Tỉnh táo lại đi em!

Nó đưa bàn tay dính đầy máu của mình lên mặt hấn, sờ khuôn mặt hấn, nó dùng hết sức lực nói với hấn:

- Em yêu anh!

- Anh cũng yêu em!

Nó được đưa vào phòng cấp cứu, hấn và Huy đứng bên ngoài. Hấn tức giận với Huy, nắm lấy cổ aao Huy, hấn đưa nắm đấm lên đe dọa:

- Tại cậu mà cô ấy mới như thế! Chỉ tại cậu!

Vị bác sĩ đi ngang qua chạy lại can hấn và Huy lại. Hấn ngồi trên ghế, trong lòng như lửa đốt.

Sau 6 tiếng, đèn phòng cấp cứu tắt, bác sĩ bước ra. Hấn chạy lại hỏi bác sĩ:

- Bác sĩ, cô ấy...

Vị bác sĩ lột mắt kính ra:

- Cô bé đã qua cơn nguy kịch, vì thế nên cậu yên tâm đi!

- Cảm ơn bác sĩ! Cảm ơn bác sĩ! - hấn ngồi phịch xuống ghế, thở phào nhẹ nhõm, chợt nhớ tới Huy, hấn nhìn qua ghế bên cạnh nhưng Huy đã biến đâu mất tiêu.

Tại căn cứ của Huy...

- Mau đem cậu ta ra. - người con trai với gương mặt tội lỗi nhưng ánh mắt lại mang đầy vẻ căm thù.

Đức Hoàng được lôi ra (có ai thắc mắc Đức Hoàng là ai thì xem lại ^^), trông cậu ta bây giờ tàn tạ hơn nhiều. Cậu ta được đưa đến ngồi trước mặt hấn:

- Cậu hãy giúp tôi trừ khử cái gai trong mắt đi! - Huy nghiêm túc hơn lúc này.

- Tại sao chứ? Tại sao tôi phải giúp cậu?

- Nếu cậu không làm thì bạn gái cậu sẽ chết chắc đó. - Huy quay qua đàn em của mình - Mau lôi cô ta ra!

Khoảng 5 phút sau, một cô gái bị lôi ra, Đức Hoàng từ bất cần sang ngạc nhiên rồi lại gồng mình nghe lời Huy:

- Cậu muốn tôi trừ khử ai?

- Trần Nhật Phong!

- Tôi biết rồi! Nhưng cậu phải hứa là không được đụng đến cô ấy dù chỉ là một sợi tóc.

- Tôi hứa!

Mình giới thiệu Đức Hoàng luôn ^^

Tên đầy đủ: Nguyễn Đức Hoàng

Tuổi: 18 tuổi

Thân phận: là con nhà giàu, xài tiền như nước, có nhiều cô vây quanh nhưng chỉ yêu một người (là ai thì mình sẽ nói sau).

Ngoại hình: Cao, cân nặng vừa đủ với chiều cao, nước da trắng, gương mặt điển trai.

Học giỏi, nổi tiếng là đẹp trai trong trường.

10. Chương 9: Bắt Đầu Kế Hoạch

Nó được chuyển từ phòng hồi sức ra phòng thường, hẳn mượn cả một phòng V.I.P cho nó. Phòng có hai giường nhưng hẳn không nằm giường đó. Hẳn chỉ quanh quẩn quanh nó, khi nào mệt thì gục trên giường nó ngủ.

Nó tỉnh dậy sau 8 tiếng hôn mê, định đưa tay lên xem thì nhận ra hẳn đang nắm tay nó ngủ. Nó nằm xuống, nằm yên lại để hẳn không mất ngủ. Nhưng hẳn không như nó, hẳn rất dễ tỉnh giấc.

- Em tỉnh rồi hả?

- Ừ!

- Em đau không? Cảm thấy khó chịu ở đâu không? Đói không?...

- Anh hỏi từng câu một thôi! Nhiều quá làm sao em trả lời hết được?

- Anh xin lỗi, tại anh lo cho em nên...

- Anh bỏ tay em ra đi, em khó chịu quá!

- Ừ!

Nó rút tay ra, đưa tay tìm cái gì đó, nhưng không thấy, nó quay qua hẳn:

- Anh có thấy điện thoại em đâu không?

- Điện thoại em hư rồi, chỉ còn cái sim thôi.

- Em mượn điện thoại anh đi.

- Nè!

Nó lật cái nắp điện thoại hẳn ra, nhét cái sim của mình vô.

- Anh cho em mượn chơi game nha!

- Nhưng em phải ăn trước đã!

- Em không thích!

- Sao em cứ đầu quá vậy? Không cho em chơi nữa nha.

Hẳn giật cái điện thoại lại, giơ lên cao. Nó biết mình lùn, bĩu môi nói:

- Em ăn là được chứ gì?

- Ngoan - Hẳn xoa đầu nó.

Nó đưa muỗng cháo đầu tiên vào miệng, hẳn ngồi xuống bên cạnh nó. Thì thào vào tai nó:

- Anh có việc đi trước. Điện thoại anh để đây nha, nhớ ăn xong mới được chơi.

- Em biết rồi! Mà anh đi đâu vậy?

- Bí mật!

Nó có cảm giác rất khó chịu, như báo hiệu 1 điều gì đó xui xẻo sẽ xảy ra. Sau này nó mới biết linh cảm đó của mình là đúng.

Tại một nhà kho

- Đến rồi à? - Một người con trai trùm kín mặt bước ra.

- Mà là ai?

- Mà không cần biết!

Anh ta búng tay, lập tức đàn em của anh ta xuất hiện đứng thành vòng tròn xung quanh hắn. Huy từ đâu xuất hiện sau lưng bọn chúng:

- Bảo Như sao rồi?

- Cô ấy khỏe rồi!

- Cảm ơn mày đã chăm sóc cho cô ấy, tao sẽ là người chăm sóc cho cô ấy từ giờ cho đến hết đời. Còn mày, đây sẽ là nơi phải quên đi Bảo Như. Mày nên nhớ Bảo Như đang ở trong tay tao, mày mà thử hành động xem.

Huy ra hiệu cho bọn đàn em, lập tức, hai tên xông lên giữ tay hắn lại, đánh thật mạnh vào gáy và đầu hắn, làm hắn khụy xuống. Hắn chống trả nhưng lại bị đàn em của Huy vật xuống. Hắn thổ huyết.

- Nhìn bộ dạng đáng thương của mày kia - Huy nói bằng giọng châm chọc, bóp cằm của hắn, nâng lên - Vậy mà còn đòi chăm sóc Bảo Như ư. Nực cười! Tao đã nói rồi, CÔ ẤY LÀ CỦA TAO.

Nói rồi, Huy bỏ đi, dằn dò đám đàn em của mình canh giữ, không cho hắn chạy thoát, còn hắn vẫn nằm bất động trên vũng máu của chính mình.

- Huy, cậu còn đến đây ư?

- Phong đã nhờ, sao tớ lại không đến được chứ?

- Phong nhờ?

- Cậu ta chán cậu rồi. Cậu cũng đừng có ngu ngốc như thế nữa. Hắn ta không yêu cậu, chỉ coi cậu như một món đồ chơi thôi. Cậu nhìn đi.

Huy đưa cho nó một xấp hình. Và trong những tấm hình đó, là Phong đang ngủ với những cô gái khác, với trạng thái trần truồng như nhộng. Nhưng không chỉ là một người, mà là hơn năm người. Vả lại nó cũng chẳng quan tâm, vì khi nhìn thấy tấm đầu tiên, nước mắt của nó đã rơi. Phong phản bội nó, chơi đùa với tình yêu của nó, cảm giác đó, đau lắm chứ.

- Cậu thấy chưa? Hắn ta là một kẻ lăng nhăng, đào hoa. Hắn ta không xứng đáng với cậu. Chính cậu ta đã nói tớ đưa những bức ảnh này tới đây cho cậu. Hắn ta chưa bao giờ yêu cậu cả - Huy nói, nhấn mạnh câu cuối cùng - Còn tớ, tớ luôn luôn yêu cậu, Bảo Như. Cậu có thể làm người yêu của tớ được không?

- Huy...

- Cậu không cần trả lời lúc này cũng được. Thôi tớ đi nhé.

- Khoan đã Huy, tớ đồng ý. Chỉ cần quên được Phong là được. - Nó quệt nước mắt

- Tớ nhất định sẽ làm cho cậu hạnh phúc!

- Cảm ơn cậu, Huy. Cậu đúng là người bạn thân nhất của tớ!

Huy cười thầm trong bụng: “ Nhật Phong, tôi đã thắng rồi đây. “

Trong khi đó, tại nhà kho nơi hắn đang bị giữ, bên ngoài và bên trong đều có người, hắn bị trói hai tay lại, miệng hắn sưng lên, máu chảy ra từ khóe miệng, hắn mấp máy cái môi sưng vù của mình:

- Nước...cho tao nước.

Một tên trong đám đàn em tiến lại gần hắn:

- Mà y tỉnh rồi hả?

Hắn vẫn tiếp tục nói, không quan tâm đến hắn ta:

- Cho tao nước...

- Mà y dám lơ tao hả?

Vừa dứt lời, tên đó đá vào bụng hắn vài cái, sau đó tên đó kéo hắn đi vào căn phòng, tên đó quay qua hắn:

- Chào mừng mà y đến với phòng tra tấn!

Căn phòng này là nơi đã khiến nhiều người phải sợ hãi. Tên đó trói hắn vào cây cột, sau đó dùng roi đánh tới tấp vào người hắn. Tên đó gọi thêm vài tên nữa, bọn chúng dùng gậy đánh vào người hắn. Nhưng hắn chẳng bật tiếng rên nào cả, hắn cắn răng chịu đựng, cứ thế, hắn ngất đi. Lúc này, cả cơ thể hắn không chỗ nào là không có máu, cái áo sơ mi hắn đang mặc cũng nhuộm đầy máu.

Bọn chúng vẫn không tha cho hắn, tạt nước vào người hắn, áo dính chặt vào mấy vết thương trên người hắn. Một tên trong đám lên tiếng:

- Tên này chẳng chịu hé răng gì cả. Chán thật!

- Đúng thế.

Hắn dùng hết sức lực của mình để nói với bọn chúng.

- Tao ghét tụi mà!

- Mà y nói gì? - bọn chúng điên lên - Ai cho mà y nói như vậy hả?

Sau mỗi chữ hắn là một gậy giáng vào bụng, chân, vai... của hắn. Hắn không chịu nổi nữa, hắn bật lên tiếng rên sau mỗi lần bị đánh.

- Hôm nay tới đây thôi! - Huy từ đâu bước ra ngăn bọn chúng lại.

Bọn chúng vội trói cho hắn rồi lại nhanh chóng trói tay hắn ra phía sau, lại tiếp tục lôi hắn ra phía trước. Bọn chúng quăng hắn xuống đất:

- May cho mà y là đại ca lên tiếng đó.

Hắn bất lực nằm dưới đất, máu chảy ra từ khóe miệng, đầu hắn rất nhiều. Miệng hắn vẫn luôn lẩm bẩm cái gì đó, Huy lại gần hắn:

- Mà y nói gì vậy hả?

Hắn nói to hơn:

- Bảo Như! Bảo Như!

Huy tức giận đá vào bụng hắn:

- Tao đã nói rồi, cô ấy là CỬA TAO!

Huy nhấn mạnh từ “Cửa tao“. Sau đó, Huy đá vào bụng hắn một cái rồi bỏ đi.

+

Xin lỗi mấy bạn mình ra chap trễ vì bị tịch thu. Mấy bạn đoc truyện thấy chỗ nào có vấn đề cứ bình luận, mình sẽ sửa.

11. Chương 10: Tìm Kiếm

Đã ba ngày kể từ ngày hấn biến mất, hiện giờ, hấn đang nằm bất động dưới đất, máu vẫn tiếp tục chảy ra rất nhiều. Cơ thể hấn ê ẩm, hai tay bị trói đằng sau lưng, không chỗ nào là không có vết bầm hay rớm máu. Hấn không đủ sức để nói nữa. Huy bước vào, trên tay Huy đang cầm một cây gậy bằng sắt. Huy bước đến bên cạnh hấn:

- Nhìn mày thảm thật đấy, Phong à!

Hấn trừng mắt nhìn Huy và ngay lập tức nhận được một cú đá vào bụng. Hấn co người lại, răng cắn chặt và mặt nhăn nhó vì đau. Huy lại tiếp tục nói:

- Đau lắm phải không? - Huy quay qua đám đàn em - Lôi đi!

Hấn lại bị lôi vào phòng tra tấn, hai ngày qua không ngày nào là hấn không bị đánh trong căn phòng này. Máu từ trên người hấn nhều xuống đất thấm lại làm đất ngay đó có màu đậm hơn những chỗ khác.

Hôm nay lại tiếp tục như vậy, hấn bị đánh đến ngất đi. Bọn chúng vẫn không tha cho hấn, tạt xô nước vào người hấn. Hấn tỉnh lại, bọn chúng tiếp tục đánh. Hấn bật lên tiếng rên sau mỗi lần đánh. Huy ngồi trên cái ghế gần đó, gương mặt lạnh tanh ngồi nhìn những phát gậy đánh xuống người hấn.

Tại bệnh viện

- Alo! Ai vậy? - nó đưa cái điện thoại vào tay, vừa nghe điện thoại vừa gọt trái cây.

- Mày quên bạn mày luôn hả con kia? - Đường dây bên kia giọng oang oang.

- Mày hả Thảo? Sao đến hôm nay mày mới gọi cho tao? Mày biết tao nhớ mày lắm không?

- Tao xin lỗi! Tại từ bữa mới đáp máy bay là tao bận tối mắt, quên gọi mày luôn! - Thảo cười hì hì.

Nó chợt nhớ lại nỗi buồn của mình, sụt sịt với con bạn:

- Mày về với tao đi! Tụi nó ăn hiếp tao quá trời nè!

- Đứa nào dám ăn hiếp mày? Đứa nào lại to gan đến thế? Dám đụng đến con chó bà hả? Đợi đó tao về liền.

- Ai là con chó nhà mày thế hả? - Nó tối sầm mặt.

- Hì hì, tao xin lỗi! Mày đang ở bệnh viện đúng không? Tao tới liền!

5 phút sau, Thảo có mặt tại phòng bệnh của nó. Nghe nó kể xong mọi chuyện, Thảo tím mặt, tay nắm lại thành nắm đấm, Thảo quay qua nó:

- Vậy Phong đâu?

- Tao chẳng biết, Phong đi đâu ba bữa nay, anh ấy để lại điện thoại cho tao chơi nên không gọi được.

- Có lẽ là do Huy bắt Phong! - Thảo xoa xoa cái cằm của mình - Mày đợi đi tao sẽ đưa Phong về với mày. Tao hứa đó, mày đừng lo gì cả, nằm xuống nghỉ ngơi đi.

Nó vẫn chưa dám nói cho Thảo về việc hấn xem nó như đồ chơi trong chuyện này vì sợ Thảo sẽ đánh hấn chết mất. Chơi với Thảo 6 năm rồi nên nó biết Thảo nóng tính lắm.

- À mà Thảo này, cẩn thận nha! Huy không còn là Huy mà chúng ta biết nữa đâu.

- Tao biết rồi, mày nghỉ ngơi đi!

Nó gật đầu, nghe lời Thảo, nó nằm xuống nghỉ ngơi. “Phong! Rốt cuộc anh đang ở đâu vậy? Anh mau về giải thích đi!” nó nhắm mắt ngủ nhưng không hiểu sao nước mắt cứ chảy ra hoài.

Huy tra tấn hấn xong thì để hấn ở lại phòng tra tấn luôn. Máu ở mặt, miệng, bụng, tay và chân hấn chảy ra nhiều, nhều cả xuống đất. Hấn bị mất máu trầm trọng, nhưng vẫn cười vì bảo vệ được nó.

- Mày vẫn cười được hả? - Huy nâng cằm hấn lên.

Hấn mấp máy cái môi sưng vù của mình, dùng tất cả sức lực để nói với Huy:

- Tại sao lại không? Tao đang rất vui vì bảo vệ được cho Bảo Như.
- Mày nói cái gì? - Huy đưa nắm đấm lên đấm vào mặt hắn, cú đấm mạnh đến nỗi làm mắt hắn hoa cả lên, sau đó, Huy đá vào bụng hắn - Mày liệu hồn đó!

Nói xong, Huy bỏ đi để lại hắn đang kiệt sức dần, mắt hắn bắt đầu mờ dần, hai tai ù đi, các vết thương sưng tấy, vẫn còn một vết rướm rướm máu. Hắn vẫn vui vẻ, nhủ thầm trong bụng “Bảo Như, cuối cùng anh cũng bảo vệ được em rồi! “.

Đã mấy ngày rồi, Thảo vẫn chưa tìm được một chút thông tin nào về hắn. Thảo bất lực nhìn cô bạn đang ngủ ngon lành của mình:

- Mày vô tư hay đang tự mình gánh vác đau khổ vậy? - Thảo luồn tay vào lọn tóc của nó nghịch ngợm.

Cánh cửa phòng bệnh mở ra, Huy bước vào, trên tay cầm một bó hoa, vừa thấy Thảo, Huy vui vẻ:

- Cậu về khi nào vậy Thảo? Sao không nói cho tớ biết?
- Tớ mới về!

Huy nhìn qua nó, tiến lại ngồi bên cạnh nó:

- Cô ấy ngủ rồi!
- Ừ! Nó mới ngủ! Hình như nó đang nhớ Phong thì phải?
- Nhớ Phong hả? - Huy đứng bật dậy - Cậu cầm hoa giúp tớ nha! Tớ nhớ có việc phải làm!

Huy đi thẳng về phòng tra tấn, hắn hiện đang được bọn đàn em của Huy “chăm sóc” như thường lệ. Huy tức giận giật cây gậy trên tay một đũa trong đám đàn em, đánh liên tục vào người hắn. Vừa đánh vừa nói:

- Tại sao Bảo Như vẫn còn nhớ mày? Tại sao hả? Tại sao?

Huy điên tiết trút hết cơn giận của mình vào hắn. Khi đã nguôi giận, Huy cởi trói cho hắn. “Bịch”- tiếng người ngã xuống nền nhà.

Bọn đàn em định trói hắn lại nhưng Huy can bảo là hắn sẽ không phản kháng nữa đâu. Đúng là như vậy, hắn nằm yên trên nền nhà, vừa đói, vừa khát, lại thêm mấy vết thương Huy gây ra cho hắn làm sức của hắn nhanh chóng cạn kiệt. Huy lại gần hắn:

- Tại sao Bảo Như vẫn còn nhớ mày?
- Vì cô ấy yêu tao!

Huy tối sầm mặt, đánh liên tiếp vào người hắn rồi bỏ đi. Nó ở bệnh viện cũng chẳng hơn gì, tuy không đau đớn về thể xác nhưng lại đau đớn về tinh thần. Nó mơ về hắn đang bị Huy đánh, nó chạy lại ôm lấy hắn khiến Huy tức giận rút súng ra bắn vào ngực hắn ba phát khiến hắn chết tại chỗ, máu bắn ra rất nhiều vào mặt nó. Nó tỉnh dậy, trên người đầy mồ hôi, nó tự hỏi liệu giấc mơ đó là điềm báo của một chuyện gì đó sắp xảy ra chăng? Nó ôm lấy trái tim mình, nước mắt chảy ra khi nào không biết:

- Phong ơi! Anh làm ơn quay trở về đây đi! Em nhớ anh rất nhiều! Cũng cần lời giải thích của anh nữa! Anh bảo đi có một chút sao lại đi lâu vậy?

Chap này hơi nhảm xúu ^^ . Nếu có chỗ nào lủng củng thì mấy bạn cứ nói, mình không giận đâu.

12. Chương 11: Giải Cứu

Hắn đang nằm bẹp dưới đất, cơ thể hắn nóng bừng lên, hắn dùng hết sức lật người lại. Hắn đưa tay lên trán rồi thở dài:

- Sốt rồi!

Cánh cửa phòng tra tấn mở ra, Huy bước vào, gương mặt hầm hầm, dường như có chuyện gì đó vừa xảy ra. Huy nắm cổ áo hắn kéo lên:

- Bảo Như đâu rồi? Mày giấu Bảo Như ở đâu?
- Chẳng phải cô ấy đang ở bệnh viện sao?
- Bác sĩ bảo cô ấy xuất viện rồi! Cô ấy ở đâu?

Hắn ngạc nhiên:

- Cô ấy có thể đi đâu được chứ?
- Cái đó tao phải hỏi mày mới phải!

Huy không kiềm chế nổi cơn tức giận, quăng hắn ra giữa phòng, vợ vội cây gậy để sẵn trong phòng, Huy đánh liên tiếp vào người hắn. Hắn lấy tay đỡ nhưng vẫn bị thương. Không những vậy, Huy lấy chân đá vào bụng hắn. Hắn ôm bụng nhăn nhó. Từ hôm bị bắt đến giờ, ngày nào hắn cũng bị đánh vào bụng, nên bây giờ, bụng hắn đang từ bầm chuyển sang rướm máu.

- Mày đau lắm phải không? - Huy nở nụ cười độc ác.
- Mày thử bị đánh xem!
- Này thì bị đánh! - Huy đá vào bụng hắn thêm vài cái rồi bỏ đi.

Máu vẫn tiếp tục chảy từ bụng hắn ra, hắn bắt đầu choáng vì mất máu quá nhiều. Ngay khi Huy vừa đi ra thì bọn đàn em của Huy đi vào. Bọn chúng kéo hắn dậy, trói hai tay hắn vào cột. Như thường ngày, bọn chúng “chăm sóc” cho hắn. Hôm nay, hắn mất sức nhiều do đang bị sốt lại còn mới chịu cơn tức giận từ Huy lúc nãy. Hắn ngất đi nhanh hơn bình thường.

Tại nhà của Thảo...

- Thảo nè! Mày có chắc đây là địa chỉ nơi Phong đang bị giữ không? - nó thắc mắc.
- Tao chắc chắn. Hôm Huy đến thăm mày ở bệnh viện, tao đã cho người bám theo Huy mới tìm ra được chỗ này. Mà mày không thay đồ hả? Không định đi với tao tới chỗ của Phong hả?
- Tao thay đồ liền!

Nó mặc một cái áo đen, quần bó đen nốt, nó mang đôi giày adidas, sở dĩ nó thích mang hiệu này vì thần tượng của nó cũng mê tí cái hiệu này. Nó lấy cái điện thoại của hắn bỏ vào túi quần. Đang soi gương thì nó bị Thảo lôi đi. Nó bực bội:

- Sao mày gấp vậy? Tao còn không gấp nữa mà!
- Mày không lo cho Phong hả? Cậu ấy bị đánh nhiều nên mất máu rất nhiều và hiện tại cậu ấy đang bị sốt đó.
- Thiệt hả? Sao mày biết?
- Trong đám đàn em của Huy có gián điệp của tao. Đi nhanh lên đi mày!

Chiếc xe của nó và Thảo dừng lại trước cửa nhà kho, nơi hắn đang bị giam. Nó bước xuống xe chạy vội vào trong nhà kho. Ngay lúc đó, hắn đang bị đánh, Huy thì ngồi chiếc ghế gần đó. Thảo cũng đã chạy vào từ khi nào, thấy cảnh hắn bị đánh, Thảo tức giận đánh như tử huyệt bọn đàn em của Huy. Sau đó, Thảo đi lại gần Huy, tức giận tát vào mặt Huy một cái rõ đau.

- Nếu như vì mày yêu Bảo Như mà mày đánh Phong như vậy thì tao đã làm như vậy với Bảo Như từ lâu rồi.
- Tại sao? - Huy ngạc nhiên.
- Tao thích mày!
- Mày thích tao? Nực cười! Tao không thích mày thì làm gì nhau?
- Vậy Bảo Như không thích mày thì tại sao mày lại đánh Phong như vậy?

Trong lúc Huy mất tập trung, nó chạy vào mở trói cho hắn. Nó ôm hắn vào lòng, miệng kêu to:

- Phong! Anh có sao không? Anh mau nói gì đi!

Hắn đưa bàn tay run run đầy máu của mình, hắn lau đi những giọt nước mắt của nó, mỉm cười:

- Em khóc trông xấu lắm! Anh không sao đâu mà!

Nó không quan tâm hắn nói gì, quay qua Thảo hiện đang bày tỏ tình cảm với Huy:

- THẢO! MAU GỌI XE CẤP CỨU ĐI! Hơi thở của Phong đang yếu đi.

- Tao biết rồi!

Hắn được đưa tới bệnh viện, nhưng tất cả đều đang bận rộn, chẳng ai quan tâm tới hắn. Nó chạy lại nắm cổ áo một bác sĩ, gương mặt giận dữ:

- Mau cứu Phong đi! MAU LÊN!

Lập tức, tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về cậu con trai đang nằm trên băng ca, máu chảy ướt cả băng ca. Vị bác sĩ đó chạy qua băng ca hắn đang nằm rồi ra hiệu cho y tá đẩy hắn vào phòng cấp cứu.

Sau 3 tiếng...

Hắn đang nằm trong phòng VIP, ở đầu, tay và những chỗ bị đánh nhiều nhất bị khâu rất nhiều, đang được truyền máu. Mấy ngày nay, nó chẳng ngủ được chút nào, bây giờ thấy hắn như vậy nó yên tâm hơn, nó nắm lấy tay hắn, đặt đầu lên tay hắn nó ngủ khi nào không biết.

Nó ngủ say đến nỗi không biết mình đang nằm trên cây kim trên tay hắn. Thấy đau, hắn tỉnh dậy rồi nhanh chóng từ gương mặt đau đớn chuyển thành gương mặt hạnh phúc, hắn xoa đầu nó, dịch đầu nó sang một bên. Hắn nắm tay nó chặt hơn.

Trong khi đó, tại một căn phòng tanh máu, người con trai với gương mặt lạnh, toát lên vẻ tàn nhẫn, người con trai đó cười đều:

- Tụi mày hãy thực hiện bước hai của kế hoạch nhanh đi! Tao không thích chờ đợi! - Huy quay qua Hoàng - Bảo Như phải là của tao! Mày nhớ chưa? Không được làm cô ấy bị thương, nhớ chưa!

13. Chương 12: Giải Thích

Hắn nhập viện được hai ngày, nó thì bận đến trường và học bài để chuẩn bị cho kỳ thi cuối kỳ nên không dành thời gian nhiều cho hắn nữa. Hôm nay là chủ nhật, nó tranh thủ tới bệnh viện với hắn. Đang đứng trước gương chuẩn bị đồ thì nó phát hiện mấy tấm hình Huy đưa cho nó lẫn trước. Nó cầm xấp hình đi luôn. Nó bước đến bên cạnh giường bệnh của hắn hiện đang ngồi chơi. Nó đưa xấp hình ra trước mặt hắn, mặt tối xầm:

- Anh giải thích đi!

- À...thì...

- Anh bị cà lăm khi nào vậy?

Hắn nhìn kỹ xấp hình, như phát hiện ra lỗi nào trong bức hình, mắt hắn sáng lên, hắn kéo nó ngồi xuống bên cạnh, chỉ tay vào lỗi đó:

- Em nhìn nè, ở đây! Đây rõ ràng là hình ghép.

Nó cố gắng nhìn vào bức hình, mắt nó sáng lên vui mừng:

- Đúng thật ha! Em biết ngay đây là nói dối mà!

Hắn nhìn nó với cặp mắt khó hiểu:

- Em ghen hả?

- Ờ thì...

Nó đang suy nghĩ xem nên trả lời như thế nào thì hắn kéo cằm nó lại sát mặt hắn, hắn hôn nó, sâu hơn bình thường. Hắn đưa lưỡi vào tách hàm răng nó ra, quần lấy chiếc lưỡi của nó hút hết mật ngọt. Nó bị cuốn theo nhịp của hắn, nó vòng tay ra sau lưng ôm lấy hắn, hắn đè nó nằm ra nhưng...cái kim đang chuyển máu của hắn bị căng ra, hắn đau đón nhãn mặt nhưng không để làm mất không khí, hắn tháo cái kim ra. Nó cự quậy:

- Dừng lại đi anh! Đây là bệnh viện mà! Vả lại em chưa 18 tuổi mà, em không muốn anh đi tù đâu!

- Anh biết rồi!

Hắn đỡ nó ngồi dậy, nó cầm cây kim lên nghịch rồi quay qua hắn:

- Anh đưa tay ra em gắn lại cho!

- Em biết gắn hả?

- Anh đừng có xem thường em, khi ở bên Hàn, em đã được học “một ngày làm y tá rồi”.

Hắn đánh liều đưa tay ra cho nó gắn lại, không như hắn tưởng tượng, nó gắn rất nhanh và làm một cách dễ dàng, thuần thục. Xong việc, nó quay qua nhìn hắn tự mãn:

- Anh thấy sao? Em giỏi không?

Hắn kéo nó vào lòng, ôm nó chặt hơn. Hắn sợ một ngày nào đó nó sẽ rời xa hắn như tám năm trước. Nó tựa vào lòng hắn, sau đó vài phút nó...ngủ mất tiêu (trai đẹp ôm mà ngủ kìa ==’). Hắn cười trừ:

- Cái cô bé ham ngủ này!

Hắn lấy gối kê lên đầu nó, bật loại nhạc nó thích nhất là nhạc không lời nhưng buồn. Cánh cửa phòng bệnh mở ra, một người đàn ông to cao bước vào. Hắn ngạc nhiên:

- Ba đến đây làm gì?

Người đàn ông đó chính là ba hắn, ông nhìn hắn từ trên xuống dưới bằng con mắt khinh bỉ:

- Nhìn mày thảm quá Phong à! Mày có thật là con của ông trùm không vậy?

- Con không muốn trở thành xã hội đen giống ba. Chẳng phải hôm đó ba đã từ con rồi sao? Sao ba lại tới đây?

Ông nhìn xuống nó hiện đang nằm bên cạnh hắn:

- Mày tìm được Bảo Như rồi sao? Hôm nay tao tới đây để đưa tiền cho mày mà thôi. Tao đi liền đây!

Ông quăng cọc tiền xuống cho hắn rồi bỏ đi. Hắn cầm lấy cọc tiền, nọt nụ cười khinh bỉ:

- Trong cuộc đời ông ngoài tiền ra có còn thứ gì quan trọng không?

Nó rục rịch, khó chịu lặn qua lặn lại tìm gối ôm, đang mò thì nó kiếm được cái bụng của hắn. Nó kéo sát vào người nó, ôm thật chặt cái “gối ôm” mà nó mới tìm được. Hắn xoa đầu nó, rồi cũng nằm xuống ngủ với nó.

Sáng thứ hai...

Hôm nay là ngày hắn đi học lại sau ngần ấy thời gian kể từ lần bị bắt cóc đầu tiên. Hắn đứng trước cửa nhà nó, mặt lo lắng, lâu lâu thì nhìn cái đồng hồ đeo tay. Hắn gọi nó thật to:

- Bảo Như! Em mau dậy đi! Mặt trời rọi tới mông rồi kìa. Giường em cháy rồi kìa. Bla...bla...

Hắn dùng hết lời để gọi nó, đến khan cả cổ mà nó vẫn không dậy. Hắn leo tường vào nhà nó. Phòng nó có ban công bên ngoài nên hắn dễ dàng leo vô. Bên trong phòng được sơn màu xanh nước biển, ngoài cái bàn học và cái giường ra thì toàn là những thứ linh tinh nó mang về. Hắn ngạc nhiên nhìn cái giường của nó, đã được xếp lại gọn gàng. Nó từ đâu bay ra mở cửa cho hắn.

- Anh thấy em dậy sớm không?

- Sớm cái đầu em!

Hắn cốc đầu nó. Xách cái cặp nó lên, hắn nắm tay nó, lôi nó ra khỏi nhà.

Tại trường học...

Nó và hắn vừa đến trường thì Thảo từ đâu xuất hiện chen vào giữa hai người. Vừa khoát tay hai người đi vừa nói:

- Chào buổi sáng hai bạn!

Mặt nó hầm hầm quay qua Thảo:

- Mày bỏ tay chồng bà ra!

Hắn chẳng biết làm gì, đứng nhìn hai cô nhóc chí chóe với nhau. Sau một hồi cãi lộn với nha, Thảo và nó đường ai nấy đi. Thảo đi lên phía trước còn nó ôm chặt tay hắn đi phía sau. Vừa bước vào trường, bao nhiêu ánh mắt và lời bàn tán đều dồn về nó và hắn. Chẳng quan tâm cả hai đi vào lớp. Nó vừa ngồi xuống bàn thì đã gục mặt xuống ngủ mất tiêu. Huy bước vào lớp, vừa thấy nó và hắn lập tức Huy đi ra ngoài.

Chap này cực nhảm nên mấy bạn thông cảm. Mình chẳng nghĩ ra từ nào cả. Mấy bạn cứ tiếp tục góp ý nhé ^^.

14. Chương 13: Bước Hai

Nó đang ngủ trên cái bàn học yêu quý của nó. Cái bàn nó ngồi thì bị mấy đứa học sinh nữ ghi đầy lên những lời không hay ho. Bàn hắn ngồi thì ngược lại, toàn những lời nịnh bợ. Hắn nghe nhạc, vừa nghe vừa giữ cuốn vở che nó lại.

Tiếng chuông báo hiệu giờ học đã kết thúc. Hắn lay lay gọi nó dậy:

- Em mau dậy đi Bảo Như! Hôm nay em phải dọn đồ qua nhà anh mà!

- Cho em năm phút nữa thôi!

Nó đưa năm ngón tay lên. Gương mặt ngái ngủ. Hắn lắc đầu:

- Hôm nay không được, em mau dậy đi.

Nó cố gắng thức dậy, quăng cái cặp cho hắn, nó bám vào cánh tay hắn ngủ. Ngay lúc đó cánh cửa phòng học mở toang, bọn du côn trường khác đến kiểm hắn. Hắn kéo nó ra phía sau, còn nó vẫn còn buồn ngủ nhưng nhanh chóng dụi dụi mắt cho tỉnh ngủ hơn.

- Mày là Trần Nhật Phong? Là đại ca trường này?

- Phải! Thì sao?

- Mày phải đấu với tụi tao để xem trường nào mạnh hơn!

Chưa để hắn trả lời, bọn chúng kéo hắn và nó lên sân thượng. Lúc đầu, hắn chán nản chẳng thèm đánh đấm gì cả, sau khi được đưa ra khỏi cái chỗ Huy bắt hắn, cả người hắn vẫn còn ê ẩm. Nhưng nhìn nó hiện đang ngáp lên ngáp xuống là hắn biết nó muốn về nhà ngủ như thế nào, chỉ thoáng một cái, cả bọn du côn đã nằm bẹp dưới đất. Hắn lại gần nó, đưa cánh tay ra cho nó ôm, cả hai cùng đi về nhà. Hôm nay là ngày nó dọn qua nhà hắn. Hắn đã thuê xe chở đồ của nó qua nhà hắn. Còn nó thì đang nằm trong vòng tay hắn ngủ. Phòng của hắn được sơn màu trắng, trong phòng có cái giường được đặt ở trung tâm phòng, cái bàn học của hắn đặt sát vào tường bên phải cái giường, cái tủ sách thì sát tường đối diện giường. Ngoài ra, trên đầu giường hắn còn để hình nó và hắn chụp chung.

Sáng hôm sau...

Hắn thức dậy, đưa tay sang chỗ nó nằm nhưng mà chẳng có ai cả, hắn hốt hoảng ngồi bật dậy tìm nó. Bỗng thấy có cái gì đó cản cản dưới chân. Hắn thắc mắc:

- Nhà mình làm gì có gấu bông chứ?

Hắn giật cái mền ra. Thì ra là...nó đang nằm bên dưới chân hắn. Hắn cười trừ, nhẹ nhàng đặt nó lại chỗ nằm, hắn xoa đầu nó rồi đi tắm. Khi tắm ra, hắn lay lay gọi nó:

- Bảo Như à! Em mau dậy đi! Mặt trời đã rọi tới mông luôn rồi kìa.

Nó lại đưa năm ngón tay lên:

- Năm phút nữa thôi mà!

- Không được đâu bé à! Mau dậy đi! Hôm nay mà đi trễ nữa thì sẽ bị phạt nặng đó!

Nó đưa cái tay lên, gương mặt ngái ngủ nói với hắn:

- Anh đỡ em dậy đi!

Hắn nắm lấy tay nó, kéo nó ngồi dậy. Nó dụi mắt để đỡ buồn ngủ. Lết cái thân mập của nó vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân. Hắn ở ngoài này soạn cặp cho nó và hắn rồi đi xuống nhà chuẩn bị đồ ăn. Nó làm vsen xong thì chạy một mạch xuống nhà, vừa chạy vừa nói:

Bạn cũng sẽ thích Anh À - Làm Bạn Trai Em Nha Bởi BoonVic 36K 2K Đó là tình yêu, ngốc ạ!! Bởi nanaphanda 20.3K 1.1K Gia sư 'bất đắc dĩ' Bởi NhoxPika 36.7K 2K Để Anh Yêu Thương Em Bởi LeeHannie 38.8K 2.3K Anh là tình đầu Bởi NhiCokkie 6.4K 277 Anh Yêu Em! Đồ Ngốc! Bởi NhQunh570 28.6K 1.1K Hey Boy! I Love You Bởi Emkhonglacuaanh 25.3K 1.4K - Phong à! Em đói bụng quá!

- Anh nấu sắn rồi nè! Xuống ăn lẹ đi.

Nó ngồi vào bàn ăn, đây là buổi sáng đầu tiên nó ở nhà hắn, cảm giác vừa ngồi ăn vừa có người nhìn thật là khó chịu. Nó nhăn mặt nhìn hắn, như hiểu ý nó, hắn bảo mọi người mau đi làm việc của mình để nó dễ chịu hơn. Mới đầu nó ăn từng món một để cảm nhận vị ngon của thức ăn hắn nấu. Sau đó, nó nhanh chóng xử lý hết cái bàn ăn. Vừa ăn, nó vừa tắm tóc:

- Anh nấu ăn ngon thật! Đúng là người em yêu có khác.

Thấy nó ăn ngon, hắn chỉ gác đĩa ngồi nhìn nó ăn. Lâu lâu lại gấp vài miếng thức ăn bỏ vào chén nó.

- Anh không ăn hả? - nó đột nhiên lên tiếng.

- Nhìn em ăn anh đã no rồi!

- Em ăn xong rồi! Đi học thôi!

Hắn xách cặp giúp nó, vừa đi vừa ngắm cảnh nên đi chậm hơn nó. Nó chạy lại nắm tay hắn kéo đi:

- Anh đi lẹ lên đi!

Hắn nắm chặt tay nó, cả hai cùng nhau đi đến trường. Vừa vào được tới lớp thì cô chủ nhiệm bước vào lớp với gương mặt hầm hầm.

- Trần Nhật Phong, em đã tới chưa? Mau đi theo tôi!

Hắn ngạc nhiên:

- Tại sao vậy cô?

- Em còn hỏi tại sao nữa hả? Là do em đánh học sinh trường khác gây chân luôn rồi, còn hỏi tại sao nữa hả?

Hắn như hiểu ra được vấn đề, không thắc mắc gì nữa, hắn ngoan ngoãn đi theo sau cô chủ nhiệm. Hắn được dẫn đến phòng thầy hiệu trưởng. Cô giáo gõ cửa vài cái, bên trong có trả lời nhưng là một giọng trẻ hơn giọng của thầy hiệu trưởng hiện tại:

- Vào đi!

Cánh cửa phòng hiệu trưởng được mở ra, bên trong chẳng có ai ngoài Huy. Hắn ngạc nhiên:

- Tại sao mày lại ở đây?

- Mà biết mà!

Cô giáo đứng trước mặt hấn bỗng cúi đầu xuống kính cẩn:

- Cậu chủ! Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ. Mọi việc còn lại là của cậu, tôi xin rút lui.

Nói rồi, cô đi ra ngoài. Huy ngồi trên bộ ghế sofa. Miệng nhâm nhi tách trà:

- Mà biết không? Lần trước không phải là kết thúc mà là kết thúc của kế hoạch thứ nhất. Việc Thảo về nước cũng nằm trong kế hoạch của tao luôn rồi!

- Mà đã biết trước mọi việc?

- Phải! Kể cả việc mà được giải cứu! Mà mà và Bảo Như không thắc mắc tại sao mấy ngày nay Thảo không đi học hả?

- Cô ấy có gọi điện cho Bảo Như bảo là có việc bận nên nghỉ học.

- Mau thôi cô ta ra đây! - Huy búng tay.

Ngay lập tức, Thảo được lôi ra, trên người đầy những vết bầm tím. Tay bị trói sau lưng. Hấn đơ người:

- Tại sao cậu lại ở đây vậy Thảo?

Thảo dùng hết sức lực nói với hấn:

- Mau chạy đi Phong! Đừng lo cho tớ, mau chạy đi!

Bọn đàn em đánh vào bụng Thảo một cái. Từ lúc gặp mặt đến giờ, hấn xem Thảo như em gái. Bây giờ, Thảo gặp nguy hiểm thì hấn phải giúp Thảo:

- Mau thả Thảo ra! Tao sẽ thế chỗ cho Thảo!

Huy nở nụ cười thâm độc. Thảo được thả ra, cố gắng chạy về lớp để nói cho nó biết. Thảo mở cửa ra, đang là tiết Hóa Học, Thảo mặc kệ giáo viên có kêu, vẫn chạy lại chỗ nó hiện đang ngủ say như chết. Thảo đập bàn:

- Bảo Như! Mau mau dậy đi! Phong đang gặp nguy hiểm kìa!

Nó vẫn nằm yên, Thảo mất kiên nhẫn đánh vào mặt nó. Nó giật mình ngồi dậy, thấy cô bạn thân của mình bị thương, nó ngạc nhiên:

- Mà bị gì vậy?

- Mà không cần biết! Chỉ cần biết là Phong đang gặp nguy hiểm kìa. Huy...Huy...cậu ấy...

Nói đến đây Thảo bị mất sức, hoa mắt. Thảo ngã xuống đất ngất đi vì mệt mỏi. Nó đứng bật dậy, gương mặt hằm hằm:

- Cậu làm tớ bực mình rồi nha Huy!

15. Chương 14: Ba Năm Trước

Nó đứng dậy, gương mặt hằm hằm:

- Cậu làm tớ bực rồi đo Huy!

Nó đâm mạnh xuống bàn, xách cái cặp lên, nó bước ra khỏi lớp. Những hành động của nó khiến mọi người trong lớp ai cũng nhớ về câu chuyện hãi hùng xảy ra ba năm trước:

*****flashback*****

Ba năm trước là thời gian nó mới vào trường. Vốn nổi tiếng ở trường cũ là ngang tàn, ương bướng nên khi mới vào trường, nó đã được mọi người trong trường tôn lên làm chị đại. Tuy nhiên, nó vẫn chỉ là một đứa con gái lớp mười và cũng là lính mới trong trường. Có nhiều người đã tới gây hấn và chọc giận nó.

Bên cạnh đó, nó cũng có một người bạn thân. Cô tên là Nguyễn Ngọc Thùy Chi - là học sinh gương mẫu của trường, lúc nào cũng đứng đầu về thành tích. Nó chơi thân với cô từ khi mới về Việt Nam, cô là người duy nhất dám làm bạn với nó. Nhưng có lẽ vì chơi thân với nó nên cô lúc nào cũng bị bao vây bởi bọn người xấu và nó là người đứng ra giúp cô. Hôm đó chính là cái ngày định mệnh, nó hiện đang ngủ trên bàn như thường lệ. Cô đang ngồi bên cạnh nó, lâu lâu lại nhìn qua nó cười.

Reng...reng...reng...

Tiếng chuông nghỉ giải lao vang lên. Cô lay lay nó:

- Bảo Như! Mà mau dậy đi! Đi ăn nào!

- Biết rồi! Biết rồi!

Nó ngồi dậy, đi theo sau lưng cô. Cả hai đi đến cầu thang thì bị mấy tên côn đồ trong trường chặn lại. Bọn chúng đẩy cô té xuống cầu thang, may mà nó đỡ cô được. Nó bực mình:

- Tại sao tụi mày lại đẩy bạn tao té?

- Vì mày dám cướp chức đại ca với tao!

Gương mặt nó thay đổi, đôi mắt bắt cần, nó để cô dựa vào tường, nó cười đều:

- Bọn mày khiến tao bực rồi đó.

Nó hạ xong bọn du côn chỉ trong chốc lát. Đây là lần đầu tiên cô chứng kiến nó hạ một người. Cô kinh sợ nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Nó vui vẻ quay lại với cô mặc kệ cho bọn côn đồ đang nằm bẹp trên cầu thang, miệng không ngừng kêu la. Nó đỡ cô dậy rồi cả hai cùng nhau đi xuống cantin. Nó ngạc nhiên vì hôm nay cô không nói nhiều như mọi khi, nó đưa bạch bánh cho cô:

- Mày không vui hả? Ăn đi nè!

Cô nhìn nó với đôi mắt kinh sợ, nó mở to đôi mắt nhìn cô. Hất cái bàn qua một bên, cô bỏ chạy đi. Nó nhìn theo cô, chẳng mấy kinh ngạc. Cô chạy lên sân thượng, bỏ gối ngồi vào một góc:

- Tại sao mày lại trở nên ghê sợ như vậy?

Nó từ đâu bước ra đứng trước mặt cô.

- Mày đang sợ chuyện gì vậy?

- Tao sợ mày đó, tao đang kinh sợ mày đó.

Nó vẫn đang cố gắng giữ bình tĩnh, hỏi tiếp:

- Tại sao?

- Tại vì mày đánh người không nương tay, mày thật độc ác.

"Chát", nó tát vào mặt cô khiến mặt cô đỏ lên. Lúc này, nó mất bình tĩnh, nó xốc cổ áo cô lên. Đưa nắm đấm ra trước mặt hấn:

- Mày nhắc lại xem nào!

- Tao nói tao kinh sợ mày!

Nó đấm vào mặt cô khiến cô ngã ra, thò tay vô túi váy, cô rút ra một con dao. Cô đứng dậy tấn công tới tấp vào nó. Nhưng trình độ của cô thì sao có thể đánh trúng nó được, nó giữ tay cô lại, lấy con dao ra. Nó không còn điều khiển được bản thân mình nữa, nó đâm con dao vào bụng cô. Đến khi máu chảy ra ướt cả tay thì nó mới tỉnh táo lại. Nó ngã xuống đất, miệng lắp bắp:

- Máu...máu...

Cô nằm bẹp dưới đất, tay nắm chặt con dao đang cắm vào bụng. Máu vẫn tiếp tục chảy ra. Trời cũng bắt đầu đổ mưa, từng hạt mưa nặng thấm vào dòng máu đang chảy ra tạo thành dòng nước màu đỏ. Nó ngồi dưới đất, vì mưa nên máu trên tay nó trôi đi hết. Nó tiến lại gần cô, gương mặt sợ hãi:

- Mày...mày không sao chứ?

Cô dùng hết sức để nói với nó:

- Tao xin lỗi, tao sai rồi. Mày không đáng sợ như tao nghĩ.

Nó lắc lắc cái đầu:

- Mày đừng nói nữa, tao kêu xe cấp cứu!

- Trễ rồi... - hơi thở cô yếu hơn - Nếu như tao chết thì mày nói là tao tự tử do việc học quá áp lực, mày phải sống tốt, không được đánh nhau nữa nha.... Mày hứa đi!

- Tao...tao hứa mà!

Cô cười, trút hơi thở cuối cùng trên tay nó. Nó lay cô mãi, nước mắt hòa vào mưa.

Hôm cô được chôn, bầu trời cũng mưa nặng như ngày cô mất, nó đứng đó nhìn mộ bạn mình, mẹ cô khóc rất nhiều, nhiều đến nỗi khiến bà ngất lên ngất xuống, ba cô đứng kế bà, ông cũng không thua gì, khóc rất nhiều nhưng ông vẫn cố đỡ bà dậy.

Đợi đến khi mọi người đi hết, nó tiến lại gần mộ cô, đặt bông hoa lên, nó nức nở:

- Tao hứa sẽ không đánh nhau nữa! Tao sẽ giữ lời hứa mà nên mày hãy yên nghỉ đi, tao sẽ không đánh nhau nữa. Tao hứa đó!

Nói rồi, nó đứng lảo đảo đứng lên do khóc nhiều nên mất sức, phải bám vào tường nó mới đứng vững được. Đi được một hồi, nó quay lại mỉm cười nhìn phần mộ của cô:

- Tạm biệt mày, tạm biệt Thùy Chi!

16. Chương 15: "cho Dù Em Có Là Người Như Thế Nào Anh Vẫn Yêu Em"

Hắn đang ngồi trên cái ghế. Hai tay bị trói ngược ra phía sau, cái áo học sinh của hắn cũng bị cởi ra, để lộ phần cơ thể bên trong. Bọn chúng đánh hắn dã man hơn lần trước. Máu từ những vết thương trên cơ thể hắn chảy ra nhiều. Hắn thở dốc. Huy ngồi gần đó, bước đến lại gần hắn. Nâng cầm hắn lên, Huy cười đều:

- Mày đau lắm phải không? Mày đừng lo, tụi tao sẽ "chăm sóc" mày kỹ hơn nữa!

Nói rồi, Huy chìa tay về phía đầu em, ngay lập tức, một tên đưa cho Huy cây gậy bằng sắt và một con dao. Đầu tiên Huy dùng cây gậy đánh vào đầu hắn. Máu từ đầu hắn tuôn ra rất nhiều.

Cánh cửa nhà kho mở ra, nó bước vào. Thấy hắn như vậy, lòng nó đau lắm. Nó tức giận tiến đến gần Huy:

- Tại sao cậu lại làm vậy với Phong?

- Cuối cùng cậu cũng tới! Nhưng mà nhìn nét mặt cậu, hình như cậu định đánh nhau hả?

-...

- Đúng là vậy rồi! Cậu đã quên lời hứa trước mộ của Chi hả? Cậu quên do ai mà Chi mới như thế hả?

-...

Nó ngồi phịch xuống đất, cảnh tượng ngày hôm đó như đang diễn ra trước mặt nó. Nó dùng hai tay ôm đầu, nước mắt cứ thế mà tuôn ra. Huy bước lại gần ôm nó, như chưa đủ, Huy hôn nó. Nó ngồi yên, chẳng có phản ứng gì. Hắn dùng hết sức lực hét lên:

- BẢO NHƯ, EM MAU TỈNH LẠI ĐI!

Vừa dứt câu, hắn đã nhận được một gậy vào bụng và tiếp sau đó là những phát gậy khác. Hắn vẫn tiếp tục rên rỉ:

- Bảo Như...em mau tỉnh lại đi!

Hắn lại tiếp tục nhận thêm mấy gậy vào bụng. Khi Huy thả nó ra cũng là lúc hắn ngất đi. Nó quay mặt về phía hắn, lúc này trong mắt nó, chỉ có cảnh tượng nó đứng trước mộ cô. Hắn cố gắng mở mắt ra, thều thào:

- Bảo Như, chuyện trong quá khứ thì để nó qua hết đi. Em đừng dày vò bản thân nữa.

”Bốp”- một gậy vào đầu hắn. Hắn gục xuống, tiếng động đó làm nó tỉnh lại. Nó quay qua nhìn hắn rồi lại nhìn Huy. Nó quệt nước mắt, đứng dậy:

- Phải! Chuyện của quá khứ thì phải để nó qua chứ!

Nó tiến lại gần Huy, giơ tay lên, nó tát vào mặt Huy. Rồi quay lưng lại tiến lại phía hắn, bồng một bàn tay to lớn giữ tay nó. Huy kéo nó vào lòng:

- Tớ xin lỗi cậu!

- Cậu thả tớ ra! Tớ không muốn lại mất đi một người bạn nữa!

Nó vùng ra khỏi Huy, chạy lại phía hắn. Nó cởi trói cho hắn. Cơ thể hắn đang ngã xuống thì nó ôm lại. Nó lay gọi hắn:

- Anh tỉnh lại đi!

Hắn hé mở mắt ra, mỉm cười với nó. Nó liếc Huy, như hiểu ý nó, Huy gọi xe cấp cứu. Hắn nhanh chóng được đưa vào bệnh viện.

Sau khi cấp cứu xong, nó đưa hắn về nhà và mượn hắn một bác sĩ giỏi hằng ngày đến khám cho hắn. Hiện giờ, nó đang nằm trong lòng hắn ngủ. Lâu lâu, nó lại cựa quậy, hắn ôm thật chặt nó. Hắn không ngủ được, ngồi dậy, hắn định đi đâu đó thì nó níu tay hắn lại, miệng thì nói mớ:

- Dừng lại đi! Dừng lại gần tao! Là tao khiến mày thành ra như vậy nên tao đã tự dần vặt bản thân tao suốt ba năm qua rồi chưa đủ sao? Mày chết rồi, đừng có lại gần tao!

Nhìn nó như vậy, hắn đau lắm. Ôm thật chặt nó vào lòng, há. Vỗ vào lưng nó, hắn nói nhỏ vào tai nó:

- Có anh đây rồi! Em đừng lo, cho dù em có là người như thế anh vẫn sẽ yêu em mà! Anh sẽ ở bên cạnh em bảo vệ em suốt đời.

Nó nằm yên lại, gương mặt mệt mỏi. Hắn nhìn nó.

1 giây...2 giây...3 giây...

- Rốt cuộc suốt ba năm qua, em đã sống như thế nào vậy? Cô bé ngây thơ ngày nào đâu rồi?

Hắn đi xuống giường, đắp chăn cho nó. Rồi hắn đi thay đồ, sau đó bước vào garage, hắn phóng mô tô đi. Chiếc xe dừng lại trước một căn nhà to lớn, hắn bước vào nhà. Đến trước mặt người đàn ông chính là chủ ngôi nhà này. Hắn lạnh lùng cúi đầu:

- Con chào ba!

- Hôm nay mày tới đây làm gì? - ông lên tiếng, miệng tiếp tục hút thuốc.

- Con đến để nhờ ba một điều.

- Cuối cùng mày cũng đến đây để cầu xin tao giúp đỡ sao? Thảm hại! - ông nhìn vào mặt hắn - Mày lại bị đánh nữa à? Mày thảm quá rồi đấy Phong à!

- Con đến để nhờ ba một chuyện chứ không đến để nghe ba nói!

- Mày nói đi!

- Ba giúp con điều tra về cuộc sống của Bảo Như suốt ba năm qua được không ạ?

- Bảo Như? Tại sao? Mày lại làm tổn thương con bé hả?

- Dạ không!

- Được rồi! Tao sẽ giúp mày!

Hắn chào ông rồi đi ra ngoài. Hắn thở phào nhẹ nhõm, bước ra xe, hắn phóng như bay về nhà. Vừa về nhà, đã thấy nó xem phim hoạt hình ở phòng khách. Nó đứng dậy đi lên phòng, nó trầm tư suy nghĩ. Hắn cất xe, len lén đi phía sau nó. Hắn ôm chặt lấy eo nó. Hắn thủ thỉ vào tai nó:

- Em đừng buồn nữa! Có anh đây rồi!

Nó quay người lại, ôm chặt lấy hắn, nước mắt cứ thế mà tuôn ra. Hắn cứ ôm nó như vậy cho đến khi nó trút hết nỗi buồn đi.

Chap này nhằm quá! >.

17. Chương 16: Cậu Vẫn Là Bạn Thân Của Tớ!

Hôm nay, nó và hắn đi đến trường sớm. Nó bám chặt lấy cái cánh tay rắn chắc của hắn ngủ. Hắn vừa cầm cặp của cả hai vừa vát thêm con “heo” kế bên là nó. Khi vừa ngồi vào chỗ, hắn thở phào, lắc nhẹ cái đầu nó:

- Em mau dậy đi! Có muốn ăn bánh không?

Nó ngồi thẳng lại, tiếc nuối rời khỏi cánh tay hắn. Mắt nó sáng lên:

- Ăn! Em dậy rồi nè!

Hắn cười, nắm chặt bàn tay nó, hắn kéo nó đi xuống cantin. Cả hai vừa bước ra thì một cậu điển trai bước vào, đó chính là Huy. Bước đến bàn nó, Huy bỏ vào học bàn nó một bức thư rồi nhanh chóng đi mất.

Nó kiểm chỗ ngồi trong khi đợi hắn đi mua đồ ăn. Mặt nó hớn hớn hơn hẳn khi hắn vừa đem thức ăn ra. Nó ăn ngon lành, hắn chỉ ăn một ít, lâu lâu lại dứt nó vài miếng. Huy đứng từ đằng xa, thấy nó cười vui như vậy, Huy cũng vui lây. Huy lẩm bẩm:

- Chúc cậu hạnh phúc, Bảo Như!

Nó ăn xong lại kéo hắn lên lớp. Hắn cắm headphones vào điện thoại, đeo cho hắn một bên, cho nó một bên. Nó ôm cánh tay hắn, tay thò vào học bàn. Nó móc ra một bức thư. Nó quay qua hắn:

- Anh xem nè! Ai đó gửi thư cho em nè!

- Em mở ra thử xem!

Nó nghe lời hắn mở bức thư ra. Nó đọc to cho hắn nghe:

Bảo Như à! Tớ thích cậu lắm. Thích cậu rất nhiều. Tớ thích từ ánh mắt đến cử chỉ của cậu. Đáng lẽ tớ nên tỏ tình với cậu sớm hơn, trước khi Phong đến thì có lẽ sẽ không xảy ra chuyện như ngày hôm nay. Sau tất cả mọi chuyện, tớ lại càng yêu cậu nhiều hơn nhưng có lẽ tớ không xứng đáng để nhìn mặt cậu nữa. Tớ không thể đứng trước mặt cậu để nói lời xin lỗi được. Tớ xin lỗi cậu rất nhiều! Tớ cũng muốn xin lỗi Phong nữa! Đôi khi tớ do dự không biết rằng sau khi tớ tình với cậu thì liệu tớ với cậu có còn là bạn bè không? Tớ yêu cậu! Chúc cậu hạnh phúc bên Phong nhé! Và lời cuối cùng tớ muốn nói với cậu là tạm biệt cậu nhé!

Huy.

Nó ôm lấy hắn, khóc rất nhiều, ướt cả cái áo của hắn. Hắn cầm bức thư đọc đi đọc lại. Hắn nhấc mặt đưa ra kết luận:

- Anh cảm thấy Huy đang muốn chết thì phải!

- Anh nói gì?

Hắn chỉ vào dòng cuối cùng, nó đứng bật dậy, chạy thẳng lên sân thượng. Hắn cũng chạy theo sau nó. Đúng như nó đoán, Huy đang đứng trên sân thượng của trường, nó chạy lại ôm Huy:

- Tớ xin cậu! Đừng chết, đừng chết mà!

Huy quay lại, nhìn nó rồi bật cười:

- Cậu lạ thật, tớ đã hại Phong tới như vậy mà cậu vẫn không muốn tớ chết. Tại sao?

- Vì cậu là bạn thân của tớ! Cậu là người đã chia sẻ mọi vui buồn với tớ. Cậu lúc nào cũng bên cạnh bảo vệ tớ, kể cả khi tớ đánh cậu, cậu cũng không đánh lại tớ như những gì vẫn thường làm. Cho dù cậu có làm việc có lỗi với tớ thì cậu vẫn là bạn thân của tớ. Tớ chỉ muốn quay lại như trước đây. Cùng nhau vui đùa, cùng nhau đi ăn, uống nước. Cậu mau xuống đi, nguy hiểm lắm!

Nó ngược gương mặt đầm đìa nước mắt nhìn Huy. Thảo cũng từ đâu xuất hiện:

- Bảo Như! Lâu ngày mày mới nói được mấy câu hay đến vậy đó. Huy à, cậu nghe nó đi. Cho dù cậu có làm gì thì cậu vẫn là bạn thân của tụi tớ. Bạn bè thì phải cùng nhau chia sẻ những vui buồn chứ. Nếu nó không thích cậu thì còn tớ thích cậu mà! Mau xuống đi!

Huy nhìn nó rồi lại nhìn Thảo. Huy bước xuống, ôm chầm lấy nó, hấn đứng đó này giờ, bây giờ mới lên tiếng:

- Mày mau bỏ Bảo Như ra! Cô ấy là của tao!

Huy nhìn hấn, chỉ cười trừ rồi thả nó ra. Hấn nắm tay nó kéo lại phía mình. Huy bước đến bên cạnh Thảo:

- Tớ sẽ cố gắng quên Bảo Như vì vậy nên cậu đợi tớ nhé!

- Ủ! - Thảo gạt nhẹ đầu - Cho dù là bao lâu tớ vẫn sẽ đợi cậu!

Nó ôm cánh tay hấn, đi lại phía Thảo và Huy, nó nắm tay cả hai người:

- Lên lớp thôi, trễ giờ rồi!

Cả bốn người cùng nhau đi lên lớp, trên miệng mỗi người đều nở một nụ cười hạnh phúc. Vừa về lớp, nó đã ngủ không biết trời trăng mây đất gì, lâu lâu lại nói mơ khiến hấn phải bịt miệng nó lại.

18. Chương 17: Kỷ Niệm

Cuối cùng cái ngày mà hấn mong chờ cũng đến, sinh nhật lần thứ 18 của nó. Trước ngày sinh nhật của nó một ngày, hấn đã nhận được xấp tài liệu về cuộc sống của nó suốt ba năm không có hấn bên cạnh. Sau khi đọc xong, hấn nắm chặt tài liệu, miệng lẩm bẩm:

- Anh sẽ bù đắp cho em khoảng thời gian ấy!

Hôm nay hấn lười nó dậy thật sớm. Dẫn nó ra cửa tiệm bán quần áo nổi tiếng nhất thành phố. Nó lựa một hồi, thấy cái nào cũng đẹp, nó phân vân hỏi hấn, hấn chẳng nói gì, đem tất cả đi tính tiền. Tiếp sau đó, cả hai cùng đi đến cửa hàng bánh ngọt, nó lựa cái bánh kem thật to. Hấn chiều ý nó, đem đi tính tiền. Khi tính tiền xong, hấn cười với cô nhân viên khiến cô ấy ngất ngây. Nó nhéo hấn một cái, nói với hấn:

- Có bạn gái đi bên cạnh mà anh vẫn còn cười với người con gái khác hả?

- Anh xin lỗi mà!

Nó lơ hấn, mặt giận dỗi đi phía trước. Hấn xách cả đồng hồ đi phía sau. Đang đi, nó dừng lại làm hấn va vào người nó, nó quay lại, nhìn thẳng vào mắt hấn:

- Em muốn đi thăm mộ của Chi!

- Được rồi!

Hấn vui vẻ đồng ý. Bỏ hết đồng hồ lên xe, hấn đi theo chỉ dẫn của nó. Một lúc sau, cả hai đến trước một nghĩa trang, nó chạy xuống xe nhưng không quên nắm tay hấn kéo xuống:

- Em quên mua hoa rồi!

- Được rồi! Em đứng đây đợi anh xíu!

Nó gạt đầu. Hấn phóng xe tới tiệm hoa gần đó. Hấn bước xuống xe, bước vào trong tiệm hoa, hấn cầm bó hoa cúc trắng nói với cô chủ quán:

- Bán cho tôi bó hoa này!

Nghe tiếng gọi, người chủ quán bước ra, vừa thấy mặt hắn, người chủ quán khựng lại, gương mặt nhanh chóng xuất hiện vệt đỏ:

- Lại gặp anh nữa rồi!

Hắn ngạc nhiên, nhìn người chủ quán nhưng hắn không làm sao nhớ được, hắn lên tiếng:

- Cô là ai vậy?

- Tôi là Thảo Nhi - người đựng phải bạn gái của anh lần trước đó!

Mắt hắn sáng lên, hắn đập tay một cái:

- Là cô! Thì ra cô tên Nhi hả?

- Hôm nay anh mua hoa chi vậy?

- À, bạn gái tôi là cô nàng lần trước cô đựng phải đi thăm mộ.

Nhi vừa gói bó hoa lại vừa luôn miệng:

- Ai vậy?

- Là bạn của cô ấy, một người bạn rất thân!

Hắn cầm bó hoa lên, đưa tiền cho Nhi rồi đi ra xe nhưng không quên chào tạm biệt, Nhi vui vẻ vẫy tay:

- Lần sau anh lại đến nữa nhé!

Tên: Trần Thảo Nhi

Tuổi: 17

Ghét: những ai làm cản trở con đường mà Nhi chọn.

Tính tình: hiền nhưng sẽ trở nên đáng sợ khi người mình yêu có bạn gái.

Thân thế: là con của chủ một công ty con của nhà Huy.

Thích: những thứ dễ thương.

Hắn lại leo lên xe phóng nhanh về chỗ nó đang đứng. Nó sốt ruột đứng đó, không ngừng đi qua đi lại. Vừa thấy hắn dừng xe, nó làu bàu:

- Sao anh lâu quá vậy? Biết em sốt ruột như thế nào không?

- Anh xin lỗi! Tại nhiều hoa đẹp quá nên anh không biết chọn hoa nào.

- Phải vậy không? Hay là gặp cô nào đẹp rồi?

- Ờ thì...

- Không sao đâu! - nó nắm chặt tay hắn - Em tin anh mà!

Hắn cũng nhìn nó cười, nắm chặt tay nó đi vào trong. Vì đã ba năm rồi nó chưa đi thăm mộ của cô nên nó quên mất mộ của cô ở đâu. Phải mất một hồi nó và hắn mới tìm ra được cô. Nó đặt hoa xuống trước mộ cô. Hắn cũng chẳng để ý đến nó nữa, này đến giờ có một cô gái đến đó, hình như là để thăm mộ. Làn da trắng đến nỗi hắn cứ ngỡ là pha lê và sẽ dễ dàng vỡ ra nếu như có một sự tác động nhẹ, đôi mắt to, đôi môi đỏ mọng tôn lên vẻ đẹp của làn da. Cô tiến lại gần hắn:

- Chào bạn! - cô vui vẻ bắt chuyện - Bạn đến đây thăm mộ hả?

- Ờ...mình tên Phong!

- Bạn có cảm giác ở đây rất là lạnh lẽo không? Bạn có sợ ma không?
- Có, không khí ở đây rất lạnh, nhưng mà mình không sợ ma!
- Vậy hả? Bạn khác với mình rồi, hồi còn sống mình sợ ma lắm.
- Ờ...Ờ...HẢ?

Hắn giật mình, lùi lại phía sau vài bước. Nghe tiếng hắn, nó chạy lại rồi bỗng đờ người ra. Nó la lên:

- Chi? Tại sao mày lại ở đây?
- Đây là nhà tao mà! Chính mày đã khiến tao phải tới đây mà, vậy mà bây giờ còn hỏi nữa hả?
- Mày chết rồi mà!
- Yên tâm đi, tao không đến đây để dọa mày đâu! Tao nhớ mày nên mới đến thăm mày thôi!
- Mày nhớ tao?
- Tao chỉ tới xem cuộc sống của mày suốt ba năm qua như thế nào thôi! Xem ra mày cũng đã biết lỗi của mình rồi. Hôm nay là lần cuối tao gặp mày, tao ôm mày nha!

Vừa nói, cô vừa tiến lại phía nó. Cô ôm nó. Nó có thể cảm nhận được cơ thể cô, rất lạnh, nó đứng yên, nước mắt bắt đầu tuôn ra, miệng cứ liên tục xin lỗi cô. Cô buông nó ra, xoa đầu nó. Cơ thể cô dần mờ đi:

- Không sao đâu mà! Tao đã hoàn thành ý nguyện rồi! Mày biết đó là gì không? Là nhìn thấy mày có một người bạn trai biết chăm sóc và thương yêu mày. Bây giờ tao phải đi rồi. Có thể là rất xa đó. Sau này mày nhớ học thật giỏi nha, nhớ học cho cả phần của tao nữa!

Vừa dứt lời, cô biến mất. Nó lao đảo tiến lại phía hắn, hắn thì vội chạy lại đỡ nó. Nó cười nhạt:

- Anh có thấy Chi đẹp không?
 - Ừm đẹp lắm!
 - Em vui lắm vì vào ngày sinh nhật của mình có thể gặp lại Chi. Em vui lắm.
- Nó vùi đầu vào lòng hắn, nó giữ chặt vai hắn đứng dậy. Nó quay qua hắn:
- Về thôi anh!
 - Ừm! Về thôi!

Sorry mấy bạn, mình ra chap trễ. Vì mải coi phim nên mình quên luôn. Mấy bạn thông cảm cho mình ^^

19. Chương 18: Tiệc Sinh Nhật

Sau khi mua đồ xong, hắn lôi nó về nhà sớm để kịp chuẩn bị cho buổi tiệc sinh nhật. Nó ngồi trên giường, lôi mấy bộ váy mà hắn mua cho nó khi này, coi tới coi lui, nó quyết định mặc cái váy gợi cảm nhất. Cái váy cúp ngực, hở lưng, ôm chặt vòng eo của nó. Sau khi mặc xong, nó đi ra cho hắn xem:

- Anh nhìn em có đẹp không?
- Em định quyến rũ ai trong bữa tiệc hả?
- Bộ nhìn em đẹp lắm hả?
- Em cứ đợi đến khi kết thúc bữa tiệc đi!

Hắn nắm tay nó đi xuống nhà. Trong nhà và ngoài sân đã có vài vị khách tới, vừa thấy nó và hắn, họ đều trầm trồ khen:

- Đẹp đôi thật!

Nó phồng mũi, nắm chặt tay hắn hơn. Bỗng nó khựng lại nhưng nhanh chóng kéo hắn đi, nó vẫy tay, đồng thời gọi:

- Huy, Thảo! Hai người tới lâu chưa?

- Tụi này mới tới! - Thảo tươi cười.

- Cậu đẹp thật đó! - Huy tấm tắc.

Nó mỉm cười nhìn Huy và Thảo:

- Cảm ơn Huy!

Hắn đứng sau lưng nó, vẫn nắm chặt tay nó như sợ nó sẽ bị ai đó cướp mất.

Vừa đúng sáu giờ, khách vào đông nghẹt, tất cả đều là đối tác làm ăn của ba hắn, kể cả những người bạn cũ của ba nó cũng được mời tới. Đèn tắt, chỉ có những ánh sáng từ những cây nến cắm trên bánh kem tỏa ra, đây là chiếc bánh kem hai tầng, và cũng là sinh nhật thứ mười tám nên có mười tám cây nến được cắm trên bánh kem. Tất cả đều hát chúc mừng sinh nhật nó và tặng nó những món quà đắt tiền. Nó hạnh phúc thối tất hết tất cả các cây nến. Ba hắn đứng ở chỗ cao nhất dưới phòng khách, ông lên tiếng:

- Xin chào tất cả mọi người! Hôm nay là ngày sinh nhật của cháu Bảo Như, là một người vô cùng quan trọng với Phong, cũng là con trai tôi! Ngay từ nhỏ cả hai gia đình rất thân thiết với nhau, chính vì thế nên cả hai gia đình đã lập hôn ước cho hai cháu, đó là khi Bảo Như được mười tám tuổi sẽ kết hôn với Phong. Xin cảm ơn đã nghe!

Nó đơ người từ nãy đến giờ. Trong đầu nó bây giờ đang có rất nhiều câu hỏi: "Hôn ước? Là sao chứ? Mình chẳng hiểu gì hết? Tại sao ba lại để cho con một bất ngờ lớn như vậy?". Hắn nhìn qua nó, hắn cũng chẳng thua gì nó, cũng rất ngạc nhiên và cũng muốn hỏi ba hắn rất nhiều. Nhưng hạnh phúc lại mau chóng làm cả hai quên đi sự tò mò này. Nó quay qua hắn, miệng nở nụ cười hạnh phúc:

- Thật hả anh? Em có nghe lầm không anh?

Hắn lắc đầu, xiết chặt lấy tay nó:

- Em không nghe lầm đâu! Là thật đó!

Hắn ôm chầm lấy nó mà không để ý đến ánh mắt của mọi người đang nhìn nó và hắn, gương mặt vui vẻ, nói những câu hạnh phúc để chúc mừng nó và hắn.

9 p.m...

Tiệc tàn, mọi người cũng về hết. Huy và Thảo cũng mệt mỏi nên đi về từ sớm. Nó cũng mệt mỏi đi ra lan can đứng, từng cơn gió mạnh thổi qua đôi vai của nó. Nó rùng mình:

- Lạnh thật!

- Vậy sao em lại đứng đây? - hắn cầm hai ly rượu đi lại kể nó.

Hắn đưa hai ly rượu cho nó, tháo cái áo vest của mình ra, hắn khoác lên người nó. Nó đưa hắn ly rượu:

- Cảm ơn anh!

Nó đưa ly rượu lên miệng, hắn thì vẫn đứng nhìn nó. Bỗng hắn cúi xuống, bỗng nó lên tay. Nó ngạc nhiên, vùng vẫy trong vòng tay của hắn:

- Anh bỏ em xuống! Người khác nhìn kìa!

Hắn mặc kệ cho nó vùng vẫy, đưa nó lên phòng sẵn tiện khóa luôn cái cửa, hắn quăng nó xuống giường. Thở phào:

- Em nặng thật!

- Tự nhiên anh bỗng em lên phòng chi vậy?

- Em đã nói với anh khi nào em mười tám tuổi anh làm gì em cũng được mà! - hắn cười đều.

- Em có nói hả? Khi nào vậy? Tại sao em lại không nhớ vậy ta?

- Em không nhớ cũng chẳng sao! Chỉ cần anh nhớ là được!

Nói rồi, hắn cúi xuống, nó nằm bên dưới hắn vùng vẫy. Hắn giữ chặt hai tay nó lại, bắt đầu đặt môi mình lên môi nó. Hắn tách răng nó ra, cho lưỡi của mình vào quần lấy lưỡi nó. Nó vùng vẫy, không phải vì nộ hân của hắn mà là vì tay hắn đang chu du khắp cơ thể nó. Nó dùng hết sức đẩy hắn ra:

- Anh...thôi đi!

- Anh không thích!

Hắn chẳng nói thêm câu nào nữa, tay lần mò xuống nơi mở của cái váy. Sau khi cái váy được cởi ra, nó cũng bị cuốn theo nhịp của hắn. Nó lộ hàng nút trên áo của hắn, cơ thể rắn chắc hiện ra trước mặt nó. Hắn cũng chăm chú nhìn vào làn da trắng nõn của nó, không có vết sẹo nào cả. Hắn tiếp tục vòng tay ra sau lưng nó, cởi áo ngực của nó. Và vài phút sau, cả hai đều không mặc gì trên người, đều bị cuốn theo một nhịp. Nó bầu chặt vai hắn:

- Anh...đau...

Nói rồi, nó cắn môi để chịu đựng cơn đau này, hắn cúi xuống:

- Em không cần phải cắn môi đâu!

Hắn hôn nó, liếm hết những giọt máu chảy ra trên môi nó. Đêm đó, trong phòng của cả hai không còn tiếng đùa giỡn như mọi ngày nữa mà thay vào đó là tiếng rên sau mỗi lần ra vào của nó, tiếng hắn thở vì mệt.

Xin lỗi mấy bạn mình rachap trễ, lý do thì cũng như lần trước, mình lo coi phim. Mấy bạn tha lỗi cho mình.

20. Chương 19: Tình Dục Xuất Hiện

Nó nằm trong lòng hắn, lăn qua lộn lại, nó khó chịu, cả cơ thể nó đau nhức, có lẽ là vì đêm qua. Cả hai đều không mặc gì. Nó ngồi thẳng dậy khiến hắn thức giấc:

- Em dậy sớm vậy?

- Em không ngủ được! Cả cơ thể cứ nhói lên mỗi lần quay người. - nó chu mỏ - Tại anh đó!

- Anh xin lỗi mà! - hắn kéo nó nằm xuống bên cạnh, xoa bóp vai, tay cho nó.

Chợt nhớ ra điều gì đó, nó quay qua hắn:

- Hôm nay thứ mấy vậy anh? Không đi học hả?

- Anh mệt quá! Anh muốn nghỉ!

- Em mới là người mệt nè!

- Vậy em tắm trước đi!

Nó chui tọt xuống giường, vớ lấy đồng phục, nó chạy vào phòng tắm. Hắn nằm xuống, mệt mỏi nhắm mắt lại, cảnh tượng đó lại hiện ra trong đầu hắn, đó là một đêm đầy máu. Hắn vuốt mồ hôi trên trán, miệng lẩm bẩm:

- Đêm trăng máu!

Đúng lúc đó, nó từ trong nhà tắm bước ra, trên tóc vẫn còn vương lại vài giọt nước. Nó nhìn qua hắn:

- Anh đi tắm đi!

Hắn ngồi dậy, tiến tới tủ lấy đồng phục rồi đi thẳng vào nhà tắm. Khi đi ngang nó, hắn không quên xoa đầu nó khiến tóc nó đã rối giờ còn rối hơn. Nó thả mình tự do xuống giường, cả cơ thể nó vẫn đau nhức dữ dội, trên cổ nó cũng có dấu răng của hắn, nó thở dài.

- Em nằm đó làm gì vậy? Mau dậy đi học thôi!

Nó đưa cánh tay lên:

- Anh kéo em dậy!

Hắn một tay nắm tay nó, một tay nâng cổ nó:

- Em đúng là sâu ngủ!

- Kệ em!

Nó ôm chặt lấy cánh tay nó, cũng như mọi ngày hắn vừa cầm hai cái cặp, vừa vác theo con heo bên cạnh. Nhưng hôm nay lại khác mọi ngày, vừa đi được nửa đường, một cô gái xuất hiện, mặc đồng phục trường khác. Vừa thấy hắn và nó, Nhi niềm nở:

- Lại gặp nhau nữa rồi!

Hắn nhìn Nhi, mặt trầm tư suy nghĩ, sau một hồi, mắt hắn sáng lên:

- Cô là cô gái bán hoa phải không?

- Cậu mau quên thật! - Nhi nhìn qua nó bên cạnh - Đây là bạn gái cậu hả?

- Phải!

- Nhìn cô ấy dễ thương thật!

- Mình tên Bảo Như! - nó đã thức từ khi nào, nó cũng niềm nở nhìn Nhi.

- Trễ rồi! Mình phải tới trường rồi! - Nhi tạm biệt nó và hắn.

Nhi vừa đi khuất, nó nhéo hắn một cái rõ đau:

- Đây là lý do anh mua hoa lâu đến như vậy hả?

- Tại cô ấy bắt chuyện mà!

- Anh im đi! Tất cả chỉ là nguy hiểm! Đợi đi học về đi, em sẽ xử anh!

Có lẽ hôm nay, mọi thứ không suôn sẻ như nó muốn, khi vừa bước chân đến cổng trường, mọi người đều nhìn nó và hắn, những lời bàn tán xuất hiện nhiều hơn:

- Anh Phong đã có hôn ước từ nhỏ với con nhỏ đó rồi! - nữ 1.

- Tui muốn đập đầu vô gối chết! - nữ 2.

- Tui hơn gì bà, chỉ muốn lấy giấy vệ sinh thất cổ thôi. Hic...hic...- bê dê 1.

Bla...bla...bla...

Nó mặc kệ, vốn đã từng là chị đại của cả trường nên nó chẳng sợ gì cả. Nó kéo hắn vô trường, gương mặt hầm hầm. Nó đi tới đâu, những lời bàn tán im bất tới đó. Mọi người đều sợ khi nó mang gương mặt đó tới trường. Nó ngồi vào chỗ, Thảo ngồi trước thấy mặt nó như vậy cũng im luôn, Thảo không muốn mang họa vào mình. Thảo kéo Huy xuống cantin. Khác với mọi ngày, nó không ngủ mà quay qua hắn:

- Anh kể lại mọi chuyện cho em.

- Anh kể rồi!

- Tối nay anh ra phòng khách ngủ nha!

- Thì anh kể rồi đó! Em không tin anh hả? Vậy mà lần trước có người ôm anh bảo là tin anh!

- Ờ...thì...

- Em ăn bánh không?

- Anh...em...- nó chống chế.

- Sao? Muốn nói gì nữa đây? - hắn cười, vẻ mặt đắc thắng.

- Ngủ đây! - nó xấu hổ úp mặt xuống bàn.

Hắn chỉ biết cười trừ, lắc đầu nhìn nó xấu hổ. Hắn thủ thủ vào tai nó:

- Em xấu hổ trông dễ thương lắm!

- Anh thôi đi! - nó quay mặt qua cửa sổ.

Trong lớp, ai cũng trở mắt nhìn nó và hắn, từ trước đến giờ, hắn nổi tiếng là lạnh lùng vậy mà bây giờ lại trẻ con đến vậy, thật không thể tin được. Ngay lúc đó, cô giáo chủ nhiệm bước vào, cả lớp trở lại vẻ trang nghiêm trước đó, ai cũng đứng lên chào cô, riêng hắn và nó không đứng, có ba lý do là:

1. Nó không thích đứng và hắn cũng vậy.

2. Nó đang ngủ, hắn đang đeo tai nghe chung với nó, nếu đứng tai nghe sẽ rớt ra.

3. Cô giáo là người kéo hắn vào nguy hiểm lần trước.

Cô giáo liếc mắt nhìn cả hai rồi bước lên bục giảng, cô giáo bắt đầu điểm danh lớp, khi biết đã có mặt đầy đủ, cô giáo ra vẻ hài lòng rồi tiếp tục gọi người lên trả bài:

- Mời em Bảo Như lên trả bài.

Đáp lại lời cô giáo chỉ là tiếng im lặng, có thể nói bây giờ chỉ nghe tiếng lật vở và sách của bọn học sinh trong lớp. Cô giáo nhăn mặt nhắc lại lần hai:

- Bảo Như đâu?

Lần này, cả tiếng lật vở cũng không có, tất cả đều ngưng mọi hoạt động quay xuống nhìn nó. Hắn lay lay nó:

- Cô kêu em lên trả bài kìa!

Nó ngẩng mặt lên, gương mặt ngáu ngủ, ngơ ngác nhìn cô giáo. Nó lấy tay chỉ vào mặt mình, đôi mắt hướng về phía bục, cô giáo nhìn nó gật đầu. Nó im lặng cầm tập lên, nhìn về mặt bình tĩnh vậy thôi nhưng trong lòng nó như lửa đốt: “Chết tui rồi, đêm qua tại Phong mà chưa học bài!”. Cô giáo cầm tập, gương mặt hài lòng, đưa cuốn tập của nó xuống cho cả lớp xem, cô giáo hỏi:

- Các em nhìn bạn ghi bài nè! - Cô giáo tiếp tục đồng dục - Trong vở của bạn không ghi gì cả ngoài chữ “Phong dễ thương quá! Trời ơi! Ngủ mà cũng đồn tui nữa! Yêu quá!”.

Nó đỏ mặt, quay mặt chỗ khác. Cô giáo vui vẻ gọi “nạn nhân” kế tiếp:

- Mời Phong mà Bảo Như nhắc đến trong đây!

Hắn cầm tập lên, học sinh giỏi có khác, bài vở ghi sạch đẹp, hỏi đến đâu trả lời được đến đó, nhưng tiếc là cái nhãn vở ghi tên là: Nguyễn Quang Huy. Thật là trớ trêu! Cả hai cùng lên phòng hiệu trưởng “uống trà, ăn bánh”.

- Xui quá! - nó nhăn nhó ném cặp xuống đất, thả tự do cơ thể xuống giường.

- Anh mệt quá!

Hắn cũng leo lên giường ôm nó, cả hai nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Để tạ tội vì ra chap trễ, mình sẽ làm một chap đặc biệt về một đêm “giường chiếu” của hai anh chị này. Cảm ơn mấy bạn đã ủng hộ truyện suốt thời gian qua ^^.

21. Chương 20: Chương Đặc Biệt

Nó hiện đang ngồi bên cạnh hắn, mắt mở to nhìn hắn gọt táo, vừa gọt, hắn vừa nói:

- Em không gọt táo được là anh sẽ ấy ấy em đó!

- Ấy ấy?

- Đừng nói nhiều, lo nhìn đi!

Nó gật gật đầu, làm tới đâu, hấn chỉ nó tới đó nhưng không hiểu sao nó vẫn làm không được. Nó vụng về cầm con dao, mới cầm đã phát hiện lỗi sai: nó cầm ngược. Hấn phải sửa cách cầm dao của nó, miệng không ngừng cười đùa.

- A!

Nó bỏ con dao đang dính đầy máu xuống, hấn nhìn qua nó, hoảng hốt khi thấy tay nó chảy đầy máu, hấn la nó:

- Sao em bắt cần vậy? Lỡ để lại sẹo thì sao?

- Em đâu có cố tình đâu! Tại con dao nó trơn quá chứ bộ!

- Em đừng có biện minh!

Nó trề mắt quay mặt chỗ khác, mặc cho hấn lo lắng, mắng nó như thế nào. Hấn dán băng cá nhân vào tay nó, sau đó bồng nó xuống nhà, đặt nó ngồi chễm chệ trên ghế trước ti vi để nó xem phim hoạt hình, hấn dặn dò:

- Em ngồi im đây coi phim hoạt hình đi! Từ nay anh cấm tuyệt đối, không được cầm dao nha! Sau này tất cả mọi việc liên quan đến nấu nướng anh sẽ lo hết!

Nó gật đầu ra vẻ hiểu biết, bữa ăn tối là do hấn nấu, cả trái táo ban nãy cũng do hấn gọt. Sau khi ăn tối xong, hấn giục nó đi tắm, còn mình thì nằm dài trên giường, nó từ trong nhà tắm bước ra, tóc được búi gọn lên để không bị ướt. Trên người nó bây giờ là cái đầm ngủ màu trắng, đầu đó trên cơ thể nó còn dính vài giọt nước làm ướt váy, điều này khiến hấn thêm ham muốn. Hấn bước ra khóa trái cửa phòng lại rồi quay vào đứng bên cạnh nó. Hấn đẩy nó nằm xuống giường, giữ hai tay nó lại, hấn đặt môi mình lên môi nó:

- Anh yêu em!

- Em cũng yêu anh!

Nó vòng tay ôm lấy eo hấn, hấn đưa tat mò xuống dây áo ngủ của nó, hấn trượt xuống, cùng lúc đó, nụ hôn của hấn cũng trượt xuống bầu ngực tròn trịa của nó. Hấn nắn ngực nó. Hấn đứng lên, cởi hết đồ trên người mình, rồi tiến lại phía nó, hấn lần mò xuống vùng âm đạo ướt ẩm của nó. Nó xấu hổ, khép chân lại, hấn tách chân nó ra. Hấn vào bên trong nó.

- A...a...- nó bấu chặt vai hấn, rên lên sau mỗi lần ra vào của hấn.

Ban đầu, hấn nhẹ nhàng, nhưng càng về sau, hấn bị tiếng rên của nó làm cho hăng hơn, hấn ra vào nhanh hơn. Nhưng dù vậy, hấn vẫn không quên hôn nó.

- Anh...nhẹ thôi!

- Anh đã nhịn lâu rồi!

Hấn mặc kệ nó có nói gì, vẫn giữ nhịp, ra vào càng lúc càng nhanh. Cho đến khi hấn đưa hết tinh hoa của mình vào trong nó, hấn mới dừng lại. Nằm xuống bên cạnh nó, hấn lâu mồ hôi cho nó, hấn kéo nó vào lòng:

- Đau lắm hả?

- Sao không? Nhưng mà lỡ có thai thì sao?

- Cũng được, em không cần phải đi học nữa, anh sẽ nuôi em đến hết đời!

- Anh đừng có đùa, em không muốn có con sớm vậy đâu!

- Anh giỡn thôi! Em chỉ cần uống thuốc là được mà!

Nó ôm chầm lấy hấn, áp ngực của mình vào người hấn, nó thủ thủ vào tai hấn:

- Anh đã lấy đi lần đầu tiên của em thì đừng có mà ngoại tình đó! Anh mà ngoại tình em sẽ đánh anh đó.

- Anh biết rồi! Anh sẽ mãi mãi chung thủy với Bảo Như!

Nó mệt mỏi ngủ lúc nào không biết. Hấn ôm nó vào lòng rồi cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Vì mình chưa có kinh nghiệm viết về cảnh giường chiếu nên chap đặc biệt ngắn ngủn à. Mấy bạn thông cảm!

22. Chương 21: Đi Biển

Hiện giờ đang là ngày tổng kết - ngày mà nó thích nhất, vì sắp nghỉ hè rồi, nhưng mà hôm nay cũng là ngày cuối nó mặc đồng phục học sinh, nó đã tốt nghiệp cấp ba rồi.

- Ê! Tao chán quá, tao chẳng tập trung học được, tao muốn đi chơi! - nó kéo áo Thảo.

- Okeyy, cuối tuần đi biển nha, dù gì mai cũng là ngày kỷ niệm mày và Phong quen nhau được chín tháng!

Hắn ngồi bên cạnh, ngạc nhiên nhìn Thảo:

- Sao Thảo biết tụi này quen được chín tháng rồi?

- Bí mật! - Thảo đưa ngón tay trở lên miệng.

Nhìn Thảo, hắn biết có hỏi thêm thì Thảo cũng chẳng nói. Ngày tổng kết là ngày hắn ghét nhất, ngày học bình thường thì mọi thứ im lặng, chỉ có tiếng bút ghi sột soạt trên giấy nhưng ngày tổng kết thì ngược lại, mọi người ai cũng nói chuyện khiến không khí trở nên ồn ào. Hắn lấy điện thoại ra chơi game, nó ngồi bên cạnh cũng không im, nó hết nghịch tóc hắn rồi lại luôn miệng: “ Cho em chơi nữa!”. Hắn chịu thua nó, đưa cho nó cái điện thoại cho nó im mồm.

- Hôm nay anh sao vậy? Sao thấy anh mệt mỏi quá vậy? Sáng giờ anh chẳng nói gì hết trơn! - nó vừa bấm điện thoại vừa nói.

- Ôn ào quá nên anh nhức đầu một chút.

- Nếu anh mệt anh có thể dựa vào vai em mà!

Hắn dựa đầu vào vai nó, nghịch tóc của nó:

- Nè! Khi nãy em nói định đi biển cho hè này hả?

- Anh đi với em luôn nha!

- Tất nhiên rồi! Sao anh có thể yên tâm để em đi một mình với hai người bạn họ chứ?

Nó quay qua nhìn hắn cười. Cả đám tụi nó đâu biết rằng, trong góc của lớp học có một người đang báo tin cho Nhi biết về buổi đi chơi này.

Đêm trước ngày đi biển...

Cả Huy và Thảo cũng tới ngủ ở nhà Phong, ngày mai cùng đi với nhau luôn. Tâm trạng đứa nào cũng háo hức.

- Thảo nè - Nó khều Thảo - Ngày mai tao định cho Phong một bất ngờ. Mày giúp tao nha.

- Okie baby! - Thảo xoa đầu nó

- Tao không phải con mày nha! - Nó chu mỏ

- Thì tao là bảo mẫu của mày từ đó đến giờ còn gì? Cầm từ chối công ơn của tao nha con - Thảo cãi bướng.

- Dạ dạ, em thua chị rồi đó.

Thảo xoa đầu nó, đúng lúc đó, Huy đi từ cửa vô, xách một đồng vali cho chuyến đi, Thảo vui vẻ chạy lại giúp Huy lau mồ hôi trên trán, nhìn hai người họ không khác gì một cặp tình nhân mới cưới và chuẩn bị đi tuần trăng mật cả. Nó ngứa mắt, đi lên lầu, hắn đang nằm trong phòng, vừa vào phòng, nó lao vào người hắn nằm. Hắn ôm nó vào lòng, cứ như vậy cả hai chìm vào giấc ngủ khi nào không biết.

Cuối cùng ngày nó mong chờ cũng đến, tụi nó đi lúc 5h sáng, đến Nha Trang lúc 12h. Nó ngủ suốt trên đường đi. Khi đến nơi, tụi nó cứ vô tư đùa giỡn, không biết rằng từ đằng xa, có một người đang nỏ nộ cười nham hiểm:

- Đúng là nơi thích hợp để thực hiện kế hoạch!

Đầu tiên, khi bước vào resort, nó và Thảo đã lao tới quầy tiếp tân để đặt phòng. Nó và hấn một phòng, Thảo và Huy một phòng. Nó lôi hấn vào phòng, thả mình tự do xuống giường. Hấn nhìn nó, chán nản:

- Em nghỉ ngơi đi! Anh dọn vali cho!

Nó ngồi bật dậy, chạy lại giật cái vali trong tay hấn ra:

- Đâu được, chỉ vài tuần nữa là em thành vợ anh rồi! Những việc này phải để em làm mới đúng!

- Rồi rồi, em làm đi, anh thay đồ đây. - hấn cầm bộ đồ đi vào phòng tắm.

Khi thay đồ xong, hấn bước ra khỏi phòng tắm, mọi chuyện rắc rối hơn cả ban đầu. quần áo nằm chất đống trên giường, nó nằm bên cạnh đống quần áo ngủ, vali bị quăng thủng thương dưới đất. Rốt cuộc, hấn vẫn là người làm mọi việc, sau đó còn phải gọi nó dậy, kéo nó đi xuống chỗ ăn, lấy đồ ra cho nó thay, kéo nó xuống bãi biển. Hấn thở phào nhẹ nhõm khi đặt nó ngồi xuống trên cát, còn mình thì ngồi bên cạnh nó. Đang ngồi, có một người nào đó nắm lấy vai hấn, hấn giật mình quay lại và ngạc nhiên:

- Nhi? Cậu cũng tới đây hả?

- Quê nội tớ ở đây nên hè nào tớ cũng về đây chơi.

Thảo và Huy từ đằng xa chạy lại, nhập bọn với nó và hấn. Nhi rất dễ làm quen với mọi người, mọi người cũng dần quen nhau hơn.

- Mọi người đi ăn chút gì không? Nhi mời. - Nhi nỏ nộ cười.

- Ăn!- nó và Thảo đồng thanh.

- Khi này em ăn chưa đủ hả? - hấn lôi nó lại chỗ ngồi của mình.

- Em đói nữa rồi!- nó chống chế.

Hấn cũng đành bó tay, khi nhìn gương mặt đang xin xỏ thứ gì đó của nó là hấn không thể không cho được. Bao giờ cũng vậy. Ăn xong, nó, Thảo, Huy bảo là có việc bận nên đi trước, mặc cho hấn có xin thế nào cũng không cho theo. Cứ thế, cả bọn đi hết để hấn với Nhi lại. Không biết làm gì, Nhi rủ hấn về resort - nơi Nhi đang ở chơi. Nhi pha cho hấn ly nước cam, trong khi hấn không chú ý, Nhi bỏ một viên thuốc vào ly nước. Hấn không biết gì, cứ thế nốc hết ly nước. Vừa uống xong, cả người hấn nóng rực, hấn không kìm chế được ham muốn của bản thân, sẵn có Nhi bên cạnh, hấn dè Nhi xuống tiếp tục thỏa mãn chính bản thân mình. Nó từ ngoài đi vô kiểm hấn, chẳng thấy ai trong phòng, nó chợt nhớ lại resort chỗ Nhi ở, nó vội vàng chạy qua đó. Nó cứ lần mò đi hết tầng này đến tầng khác, khi đi đến một căn phòng đang hé cửa, nó chạy lại nhòm vào. Nó sững sốt, là hấn, hấn đang làm với Nhi. Mọi cảnh tượng hôm đó như in sâu trong tâm trí nó, nó làm rơi cái điện thoại trên tay xuống đất rồi chạy đi, nghe có tiếng động, hấn giật mình, nhìn lại mình và Nhi đang không một mảnh vải trên người đang nằm bên dưới. Hấn hết hoảng:

- Tại sao tớ lại làm như vậy? Tớ xin lỗi cậu Nhi!

- Không sao đâu! Tớ cũng yêu cậu nên mới để cậu làm vậy!

- Nhưng tớ chỉ yêu mỗi Bảo Như mà thôi! Cậu thông cảm cho tớ! Có gì tớ sẽ chịu trách nhiệm với cậu và cả...Bảo Như!

Nói rồi, hấn mặc quần áo đi ra ngoài, tìm vật gây ra tiếng động, nhưng hấn chẳng thấy gì ngoài cái điện thoại của nó cả. Mặt hấn tối sầm lại. Như có điềm báo chẳng lành, hấn nhanh chóng chạy đi tìm nó.

23. Chương 22: Người Dưng

Nó chạy đi ra khỏi đó. Cuối cùng thì lời hứa của hắn với nó cũng không thể giữ được. Nó mệt mỏi vì lời nói giả dối của hắn, lúc nào cũng bảo sẽ suốt đời ở bên cạnh nó vậy mà bây giờ lại như vậy. Nó cứ chạy như vậy đến khi nhìn lại thì chẳng biết mình ở đâu. Xung quanh chỉ toàn cây, chẳng có ai, cũng chẳng có căn nhà nào. Những lúc như thế này, nó thường dựa vào hắn, bây giờ không có ai cả, nó đành ngồi xuống một gốc cây nào đó. Thảo với Huy ngồi ngoài biển với đồng thức ăn, nó nhờ cả hai giúp chuẩn bị bất ngờ cho hắn rồi bả là đi tìm hắn, giờ chẳng thấy ai cả. Thảo đứng bật dậy lo lắng:

- Con Như này đi đâu mà lâu vậy?

- Hay là mình đi tìm hai người đó đi! - Huy đề nghị.

- Ừ!

Đang định đi thì hắn từ đằng xa đi lại, trên người đầy mồ hôi. Hắn vừa thở vừa nói:

- Hai người có thấy Như đâu không?

- Như bảo đi tìm Phong mà!- Thảo ngạc nhiên.

- Như đi tìm Phong hả? Chi vậy? Phong có thấy ai đâu? Chỉ thấy có cái điện thoại của Như trước cửa phòng. - Hắn chìa cái điện thoại của nó ra.

Huy giật lấy cái điện thoại, gương mặt khó chịu:

- Có phải cậu đã là chuyện gì có lỗi với Như rồi phải không?

- Chuyện đó...

Hắn đang ấp úng không biết trả lời như thế nào thì Huy đâm vào mặt hắn một cái. Hắn ôm mặt:

- Cậu làm gì vậy?

- Mày đã làm gì Bảo Như? Mày làm gì khiến cô ấy buồn?

- Tao chỉ...Nhi....

- Là do tôi hại Phong đó!- Nhi từ đằng xa đi lại.

- HẢ? - Huy và Thảo đồng thanh - Tại sao cô lại nói cho bọn tôi biết? Cô không sợ bị trả thù hả?

- Tự làm thì phải tự chịu, đó là cách sống của tôi. Mấy người không lo đi tìm Như thì sẽ trễ đó.

- Trễ? - Thảo thắc mắc.

- Cô ta có thể nghĩ quẩn đó...

Chưa nghe hết câu, Huy, Thảo và hắn nhau ra tìm nó. Mọi người đều lo lắng cho nó, chạy đi hỏi từng người một ở khắp nơi nhưng ở một chỗ rộng lớn như Nha Trang thì tìm nó cứ như “Mò kim đáy biển“. Cả ba tập trung lại một chỗ sau một tiếng tìm kiếm, Thảo hỏi:

- Tất cả mọi người đã tìm hết ở những chỗ đông người chưa?

- Rồi- hắn và Huy đồng thanh.

- Như thường đi rất chậm, có lẽ là nó chưa đi xa được đâu, nếu ở chỗ đông người không có nó thì có lẽ nó chỉ ở chỗ vắng vẻ. Mọi người hãy chia nhau ra đi hỏi thăm người dân quanh đây về những chỗ vắng người xem sao. Nếu tìm được thì hãy liên lạc với mọi người.

Huy và hắn liền chạy đi hỏi mọi người xung quanh. Lúc này đây, hắn muốn gặp nó, ôm nó vào lòng, hỏi xem nó có lạnh không, giải thích cho nó nghe mọi chuyện.

Nó ngồi dưới gốc cây, vừa lạnh, vừa mệt, nó chỉ biết ngồi đó chờ người tới giúp. Nó nhớ hắn, nhưng nhớ lại chuyện khi nãy, nó lại tự trách chính mình:

- Có lẽ bây giờ, anh đang vui vẻ bên Nhi nhỉ? - nó đưa tay sờ vào bụng mình - Con trở thành đứa mồ côi rồi!

Hắn hỏi mọi người xung quanh, đến khuya mới biết được gần biển có một khu toàn cây, khách du lịch rất dễ lạc khi ở đó. Hắn cấp tốc gọi điện cho Huy và Thảo, còn mình thì chạy vào chỗ đó. Hắn cẩn thận dòm ngó xung quanh, không ngừng vạch từng bụi cây ra xem, miệng không ngừng gọi:

- Bảo Như! Bảo Như! Em đâu rồi?

Hắn chỉ ngừng gọi khi chợt thấy nó đang ngồi dưới gốc cây, đầu nghiêng qua ngủ, khuôn mặt toát lên vẻ mệt mỏi, hắn bỗng nó lên, định đem về phòng thì có vật gì đó rớt ra từ túi áo của nó, hắn nhặt lên và bắt ngờ:

- Là que thử thai, hai vạch!

Hắn lay gọi nó dậy. Nó mở mắt ra nhìn hắn, nó muốn ôm chầm lấy hắn nhưng không hiểu sao, nó không thể. Nó đẩy hắn ra, cố gắng nói những điều mà mình không muốn:

- Anh đi đi! Tôi không cần anh đâu! Cám ơn vì đã đến tìm tôi!

- Em đừng như vậy nữa! Đừng giấu anh nữa! - hắn đưa que lên cho nó xem.

Nó hoảng hốt sờ vào túi, không thấy gì, nó giật lại que từ tay hắn:

- Sao anh lục túi của người khác?

- Là nó rớt ra! Em đừng giấu anh nữa!

- Đó là con của tôi! Anh đi mà chịu trách nhiệm với cô ta kìa!

Hắn vịn vào hai vai nó:

- Nhưng đó cũng là con anh, vả lại em còn nhớ hôn ước của tụi mình chứ?

- Anh buông tôi ra! Tôi không muốn anh có bất cứ quan hệ nào với con tôi đâu, anh đi đi. - nó đập vào ngực hắn.

Hắn nắm hai tay nó, nó vẫn luôn miệng la mắng hắn, hắn không chịu được nữa, hắn kéo nó vào lòng hôn thật sâu, để hắn cảm thấy bớt phần nào cảm giác tội lỗi.

Nhi từ đâu bước ra chung với Thảo và Huy, Nhi lên tiếng:

- Tôi không cần Phong miễn cưỡng kết hôn với tôi! Tôi chỉ muốn Phong tự nguyện đến bên tôi!

Nó đứng dậy, đẩy hắn qua một bên, đi lại chỗ của Huy và Thảo. Thảo xoa xoa cái bụng của nó:

- Mà làm tao bất ngờ lắm đó!

- Mà im đi! - nó cáu.

- Rồi rồi! Tao im!

Hắn cũng đứng dậy đi lại chỗ nó, bế nó lên, hắn quay qua Nhi:

- Cám ơn cô vì đã giải thích giúp tôi!

Nói xong, hắn cùng Huy và Thảo đi về khách sạn. Nó vẫn còn giận hắn, quay mặt đi chỗ khác chứ không áp mặt vào ngực hắn như thường ngày, hắn chỉ biết cười trừ.

24. Chương 23: Trở Về

Tụi nó vẫn ở lại Nha Trang chơi vài hôm nữa sau cái ngày rắc rối đó. Nó chẳng nói lời nào với hắn, hắn cũng chỉ biết chăm sóc nó kĩ hơn mọi ngày vì bây giờ nó đã có thai, ngày nào hắn cũng hôn vào bụng nó mặc cho nó không đồng ý và cứ đẩy hắn ra. Hôm nay lại như vậy, hắn đang xếp đồ để ngày mai đi về. Vừa xếp xong, hắn lại đi lại chỗ nó, như hiểu ý, nó lên tiếng trước:

- Em không cho anh hôn đâu!
- Em chắc em ngăn anh được không?

Nói rồi, hắn đi lên giường, đè nó bên dưới hắn, giữ hai tay nó lại, hắn hôn môi nó. Nó cũng dụi bớt phần nào việc giận hắn, nó nằm im lại, để hắn hôn. Hắn nằm qua bên cạnh khi đã thỏa mãn, hắn kéo nó vào lòng:

- Bảo Như! Em vẫn giận anh hả?
- Ừ!
- Vậy làm sao để em hết giận đây?
- Em không biết! Em chỉ muốn anh ở bên cạnh em mãi mãi thôi!
- Anh hiểu rồi! Anh sẽ ở bên cạnh em mãi mãi.
- Lại hứa! Mà nè anh thích con trai hay con gái hơn?
- Sao cũng được, đều là con của anh nên anh sẽ thương đều.
- Em mệt quá! Em ngủ!
- Ừ! Ngủ đi!

Hắn tắt đèn, cả hai cùng chìm vào giấc ngủ. Trong giấc ngủ, nó nói mơ, gọi tên hắn. Hắn vì tiếng ồn của nó nên bị đánh thức, nghe nó gọi hắn trong mơ, hắn vui lắm, ôm chặt lấy nó ngủ.

Nó là người thức dậy trước hắn, nhưng vì hắn ôm chặt nên không đi ra được, nó đành nằm đó đợi hắn thức, đợi mãi chẳng thấy hắn thức, nó đành phải gọi hắn:

- Anh mau dậy đi! Em đợi anh lâu lắm rồi đó!
- Hắn mở mắt ra, tay ôm nó cũng đã mở lỏng ra, nó leo lên người hắn, vừa nói vừa nhéo má hắn:
- Anh dậy đi! Mau dậy đi! Không dậy em đi ăn một mình ráng chịu!
- Hắn ngồi bật dậy, nó cũng theo đà đó ngã xuống, nhưng hắn nhanh chóng đỡ nó lại. Hắn cười nói:
- Anh dậy rồi nè!
 - Mai mốt anh đừng ngồi dậy bất ngờ như vậy! Em té rồi sao?
 - Em té thì anh đỡ!

Nó tức lên, đâm vào bụng hắn một cái rồi lấy đồ đi vào nhà tắm, hắn ôm bụng xuýt xoa:

- Sao em lại đánh vào bụng anh? Lần trước vì muốn ở bên cạnh em mà anh bị đánh vào bụng đến chảy máu rồi đó!
- Bây giờ anh trách em hả? Tại anh tự nguyện mà!
- Anh đâu dám trách em đâu.

Huy và Thảo đứng bên ngoài cửa phòng của nó và hắn đã nghe hết câu chuyện, cả hai đều cười cho sự trẻ con của nó, sự thay đổi từ một người lạnh nhạt lại thành ra như thế này vì một cô gái như nó, đúng là con người rất dễ dàng thay đổi. Huy kéo tay Thảo về phòng, Thảo bị kéo đi vẫn nằng nặc đòi quay lại nghe tiếp, phải cố gắng lắm mới đưa được Thảo về phòng.

Nó bước ra khỏi phòng tắm, trên tóc còn vương lại vài giọt nước, nó mặc một cái váy trắng, xoa tóc, nhìn nó thật sự rất dễ thương. Nó leo lên người hắn hiện đang nằm trên giường:

- Anh mau đi tắm đi! Hôm nay phải về rồi đó!
- Anh biết rồi nhưng em ngồi như vậy làm sao anh đi tắm!

Nó leo xuống khỏi người hắn, trước khi đi vào phòng tắm, hắn hôn vào má nó, mặt nó đỏ bừng lên, nó quay mặt chỗ khác, giả vờ không quan tâm.

Chỉ sau vài phút, nó bước ra khỏi phòng tắm với cái váy ngắn, chỉ dài đến nửa đùi, màu xanh, váy ôm sát vòng eo của nó.

- Thật gợi cảm!- hắn bắt giắc thốt lên.

- Anh nói gì vậy?- nó ngạc nhiên.

- À! Không có gì! - mặt hắn đỏ bừng, quay sang chỗ khác.

Nó ngạc nhiên nhìn hắn rồi đẩy hắn vào nhà tắm.

Cả hai đều không biết rằng, món nợ khổng lồ do ba nó tạo ra trước khi mất vẫn còn đó. Và nó sẽ là người trả cho ba nó. Tất cả các kế hoạch đều đã được định sẵn, bây giờ chỉ cần chờ nó và hắn trở về. Người đàn bà ngồi trên chiếc ghế sofa cười một cách nham hiểm.

Chap này hơi ngắn, mình hứa thứ bảy mỗi tuần sẽ ra chap mới.

25. Chương 24: Ngày Cuối Tuần

Nó mệt lả người sau chuyến đi, vừa về nhà đã nằm lả lộn trên mền và gối, còn hắn cũng chẳng hơn gì, xách đồ, dứt nó ăn, là gối cho nó ngủ, nói đúng hơn là hắn đang làm tròn trách nhiệm một người chồng. Hắn nằm bên cạnh nó, ôm nó vào lòng mà ngủ, đồng đồ thì nhờ mấy cô giúp việc dọn giúp. Cả hai dần chìm sâu vào giấc ngủ.

5 p.m

Nó dậy mắt, ngồi dậy nhưng bất chợt lấy tay che ánh sáng hắt ra từ cái đèn. Vừa ngồi dậy, bụng nó đã kêu “ọt...ọt” khá to, nó đỏ mặt nhìn hắn và thở phào nhẹ nhõm khi thấy hắn đang ngủ say. Nó tranh thủ thời cơ, sờ mặt, môi, cơ bụng của hắn mà không nhận thấy rằng hắn đã thức dậy từ khi nào. Nó giật mình rút tay ra khỏi cơ thể hắn, miệng lắp bắp:

- Em...không biết là anh đã thức! Em...xin lỗi!

- Không sao đâu! Nhưng nếu em đã muốn khám phá cơ thể anh vậy thì...

Chưa nói hết câu, nó hét lên rồi tát vào mặt hắn. Hắn ngơ ngác nhìn nó, chẳng hiểu nó nghĩ gì nhưng lại hành động như vậy. Hắn ôm mặt chống chế:

- Anh chỉ định hỏi em là cơ thể anh như thế nào thôi mà!

- Thật hả?- nó ngạc nhiên.

Hắn gật đầu, làm mặt nũng nịu vì bị đánh oan, nó nhìn hắn thấy thương nên tiến lại gần hắn, nó nghiêng đầu sang trái, môi nó đụng môi hắn. Hắn ngạc nhiên vài giây đầu rồi cũng bị cuốn theo nụ hôn, hắn giữ chặt đầu nó, đưa lưỡi vào khuấy động miệng nó, hút hết mật ngọt trong miệng rồi lại đùa giỡn với lưỡi nó. Một hồi sau, hắn mới thả ra. Nó nhìn hắn cười, lâu lắm rồi nó với hắn mới hôn lâu như vậy. Nó nói:

- Ngày mai là chủ nhật! Em với anh đi chơi nha!

- Cũng được! Anh cũng có chuyện muốn nói với em!

Nó vui vẻ, ngồi sát vào lòng hắn, chẳng hiểu tại sao nó lại cảm thấy hạnh phúc như vậy. Nó chợt nghĩ tới chuyện gì đó, ngược mặt lên hỏi hắn:

- Anh! Nếu con là con gái thì anh đặt tên là gì?

Hắn chưa nghĩ đến chuyện này, lấy tay xoa xoa đầu suy nghĩ hồi lâu mới lên tiếng:

- Nếu là con gái thì anh sẽ đặt là Trần Gia Nghi.

- Còn con trai?

- Trần Gia Bảo.

Nó cũng suy nghĩ, hai tay cũng xoa xoa đầu như hấn nhưng nhìn nó dễ thương hơn. Hấn nhìn nó, bỗng bụng nó lại kêu “ọt...ọt...”. Nó xấu hổ, mặt đỏ lên. Hấn nhìn nó, rồi lại tuột xuống khỏi giường, hấn đưa tay ra trước mặt nó:

- Đi ăn thôi!

Nó đặt bàn tay nhỏ bé của mình lên bàn tay to lớn của hấn. Cả hai nắm tay nhau đi xuống nhà, thức ăn đã được các cô giúp việc dọn ra sẵn. Nó ngồi vào bàn ăn, hít một hơi rồi khen:

- Thơm quá!

Hấn gấp thức ăn bỏ vào chén nó, nào là thịt, rau, trứng.... Nó ăn từng cái một cách ngon lành. Hấn chỉ ăn vài miếng rồi lại ngồi nhìn nó ăn. Nó ăn nhanh đến mức mắc nghẹn, hấn nhanh chóng đưa nó ly nước. Nó uống hết ly, cười với hấn một cái rồi lại tiếp tục ăn (Tui: ham ăn quá). Một ngày nhanh chóng trôi qua, ngày cuối tuần đã đến, nó háo hức thay đồ để đi chơi. Nó mặc một cái quần short jean, áo thun màu đen có chữ “Bang Bang Bang” (Tui: xin lỗi tui ghiền Big Bang), tóc được búi lên gọn gàng, nhìn nó lúc này chẳng khác gì học sinh cấp hai, cả về gương mặt lẫn chiều cao. Hấn mặc quần dài màu đen hơi bó, áo thun sọc xanh ngang, tóc vẫn được để như bình thường. Hấn nhanh chóng lấy xe chở nó đi tới công viên giải trí Star. Nó xuống xe, vẻ mặt thích thú, nó kéo hấn lại chỗ trò chơi tàu lượn siêu tốc, vừa mới hết lượt đầu nó đã đòi chơi lại trò này. Cứ thế hết lần này đến lần khác, nó chơi trò đó hết 4 vòng. Nó tiếp tục dẫn hấn vào căn nhà ma gần đó, lúc đầu đi vào mặt nó rất bình tĩnh, một hồi sau nó đi trước hấn, lâu lâu nó lại ngoái đầu về phía sau nhìn hấn, cứ như vậy khi gần ra khỏi căn nhà ma, nó quay đầu lại nhìn hấn, quay đầu lại thì nguyên hình nộm ma đập vào mặt nó, nó hét lên: 4

- Aaaaaaa....

Ôm chặt hấn lại, nó bực dọc bước ra khỏi đó và tự nói với bản thân là sẽ không chơi trò này nữa. Hấn để nó ngồi vào chỗ ghế đá gần đó còn mình chạy đi mua kem, hấn đi rất nhanh, chỉ khoảng 2 phút đã mua hai cây kem chạy về. Hấn đưa một cây kem ra trước mặt nó:

- Em ăn đi!

Nó cầm cây kem, nó sợ buốt răng nên không cắn mà cứ liếm, kem tan và nhều xuống áo nó, hấn phải lấy khăn lau cho nó, nó cười:

- Cảm ơn anh!

- Không có gì!- hấn xoa đầu nó.

Ngồi chơi được một hồi nó lại rủ hấn đi ăn, hấn cũng chiều nó, dẫn vào nhà hàng mà hấn và ba hấn trước đây hay đi. Cả hai đi chơi đến tối, hấn đòi đến chỗ nào cao cao để ngắm sao, nó nhìn gương mặt đáng thương của hấn cũng đồng ý. Đang ngắm sao, hấn đứng lên rồi quỳ một chân xuống trước mặt nó, tay đưa lên một cái hộp đựng nhẫn, hấn mỉm cười nói với nó:

- Em làm vợ anh nha!

Gương mặt thanh tú của hấn hiện lên dưới ánh đèn đêm mờ ảo. Nó ngạc nhiên, đơ mặt ra nhưng nhanh chóng hoàn hồn lại, nó khẽ gật đầu. Bên dưới ánh đèn đêm, chỉ có hai con người, một người con gái đang đỏ cả mặt còn một người con trai đang quỳ dưới chân cô gái đó. Những người đi gần đó cũng không dám làm phiền. Hấn đứng lên, lấy nhẫn ra đeo vào ngón áp út của nó. Sau đó, hấn cúi xuống, nghiêng đầu sang trái, môi hấn chạm môi nó. Nó ngồi yên, từ này đến giờ lòng nó cứ rối tung lên, chẳng biết nói gì. Sau vài giây, hấn buông môi nó, ngồi xuống bên cạnh nó. Nó buồn ngủ dựa đầu vào vai hấn mà ngủ lúc nào không hay. Hấn lấy áo khoác mà hấn đem theo hồi sáng khoác vào cho nó.

Mình định viết đam mỹ sau khi truyện này kết thúc. Có bạn nào ủng hộ không ạ?

26. Chương 25: Những Ngày Trước Hôn Lễ

Hôm nay đối với nó là một ngày vui, hân cũng vậy, nó thức dậy từ sớm, một phần vì hồi hộp, một phần vì vui khiến nó không ngủ được. Nó nằm ngọ nguậy trong tay hân khiến hân tỉnh giấc, hân ngạc nhiên:

- Em dậy sớm vậy?
- Em không ngủ được!

Nói rồi nó ôm hân, vòng tay qua người hân, hân khá to so với vòng tay nhỏ bé của nó, hân cũng nhắm mắt lại, ôm nó vào lòng thật chặt. Nó vui vẻ thì thầm vào tai hân:

- Em yêu anh!

Hân cười, siết chặt vòng tay ôm nó hơn. Cả hai nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

7 a.m

- Em mau dậy đi! Con bé ham ngủ!

Hân vừa nói vừa giật cái chăn ra, nó rúc người lại vì khí lạnh phát ra từ máy lạnh, thấy nó co người lại, hân lại thấy tội nghiệp nên bồng nó lên, nó dụi đầu vào ngực hân. Hân đặt nó xuống cái ghế trước bàn trang điểm, chải tóc cho nó rồi cột lên thật gọn. Nó lúc này cũng tỉnh ngủ phần nào, nó chạy lại chỗ tủ quần áo, lấy ra một cái váy màu xanh biển, cái váy ôm chặt lấy vòng một, hai và ba của nó tôn lên những đường cong hoàn mỹ trên cơ thể nó. Hân mặc áo sơ mi trắng, quần tây, tay áo sơ mi được hân xắn lên đến khuỷu tay, hân cho áo vào trong quần, tóc mái được vuốt lên gọn gàng nhìn hân lúc này đúng chuẩn soái ca trong lòng mấy bà gái luôn. Nó mỉm cười nắm tay hân. Hôm nay là ngày nó chọn váy cưới và chụp ngoại cảnh. Lý do hân mặc đẹp như vậy từ sớm là vì lười thay đồ nên mặc sẵn, xiu chụp hình chỉ khoác áo vest bên ngoài là xong. Ở gần nhau tiết rồi hai người lười y chang nhau (tác giả: hai người lười là do tui :)) *xách dép sẵn*).

Hân dẫn nó đến một tiệm váy cưới khá to và nổi tiếng ở thành phố. Nó bước vào trong, điều làm nó ấn tượng là có nhiều váy nhiều kiểu dáng khác nhau, màu sắc cũng khác nhau nốt. Nó đi hết một vòng quanh tiệm, đi tới đâu nó cũng chọn một hoặc hai cái. Tới lúc quay về chỗ hân ngồi thì có tới mười mấy bộ. Nó mặc thử bộ đầu tiên, bộ váy này có màu xanh ngọc bích, bên dưới váy xoè rộng ra và có đính một vài hạt cườm, phía thân bó vào cơ thể nó, phần tay áo hơi trễ xuống. Nó bước ra cho hân xem, hân bất ngờ trước sự thay đổi của nó, nó đẹp hơn bình thường rất nhiều. Cô nhân viên nhanh chóng đem một bộ váy khác đến cho nó. Bộ thứ hai này có phần dưới ngắn đến nửa đùi, màu tím nhạt, phía sau có đuôi áo nhiều màu sáng, phần trên cũng ôm chặt vào cơ thể nó, chỉ có bên phải có tay áo cũng có nhiều màu sáng, nó mang đôi giày cao gót khá cao, vì đôi giày khá cao nên nó đi hơi loạng choạng, vừa bước ra khỏi phòng thay đồ, nó vấp phải bậc bước xuống, hân hốt hoảng chạy lại đỡ nó. Hân bồng nó lại ghế, miệng không ngừng trách:

- Em đi đứng phải cẩn thận chứ!
- Tại đôi giày cao quá thôi mà!- nó bĩu môi.
- Em đi không được phải nói với nhân viên chứ! Tại sao lại im lặng để rồi bị vấp như vậy? Bla...bla...

Nó im lặng, hân thực sự lo lắng cho nó, hạnh phúc đang ngập tràn trong đầu nó, bất giác, nó nở nụ cười, hân nhìn nó ngạc nhiên:

Tại sao lại cười?

- Tại vì anh giống mẹ em! Suốt ngày chỉ biết trách móc này nọ.
- Tối nay anh với em cùng tắm nha!- hân cười dâm dăng.

Nó đỏ mặt:

- Anh...anh nói gì vậy? Em...không thích như vậy!
- Dù sao lần đầu tiên của em cũng là của anh mà!- hân vẫn tiếp tục nở nụ cười dâm dăng.
- Em không cho!

- Em ngăn được anh không? Hãy đợi đó đi cô bé à!

Nó có cảm giác ớn lạnh đến rùng mình. Hắn trở nên như vậy khi nào vậy? Nó có cần phải rủ Thảo tới ngủ chung cho yên tâm không? Nó suy nghĩ ra nhiều cách để trốn tránh nhưng chẳng có cách nào được, Thảo với Huy đang ôn thi đại học, không làm phiền hai người được.

- Haizz...- nó thở dài.

Sau khi thử tất cả những bộ váy mà nó chọn, người nó đầy mồ hôi và mệt. Nó chỉ chọn được bốn bộ trong đó có hai bộ đầu nó thử và hai bộ màu trắng khác. Hắn dẫn nó đi vào phòng trang điểm cho những cô nhân viên trang điểm cho nó. Nó chẳng thích son phấn cho lắm nên yêu cầu trang điểm một lớp nhẹ thôi, tóc nó được búi lên gọn gàng, cái mái ngố của nó cũng được cột lên nốt. Xong hết, hắn lại lái xe chở nó đến một vùng ven biển, biển trong, có những hòn đá to làm cho biển thêm đẹp và lãng mạn hơn. Có người đứng ở chỗ nó và hắn chuẩn bị chụp ngoại cảnh sẵn. Máy ảnh đã được chuẩn bị sẵn sàng. Vừa thấy bóng nó và hắn, người thợ chụp hình bước ra, vui vẻ giới thiệu về mình:

- Chào em! Anh là Thanh, 20 tuổi rồi! Rất vui được gặp em!- anh chìa tay ra trước mặt nó.

Nó cũng đưa tay ra bắt tay lại. Cũng nói về bản thân:

- Em tên Bảo Như, 18 tuổi! Anh với Phong có quen nhau hả?

- Rất thân là đằng khác! Lúc nó đi tìm em anh cũng có giúp!

Hắn đứng kế bên hỏi anh:

- Lẹ đi! Trời tối bây giờ!

- Rồi rồi! Hai người lại đây đi! - anh vừa đi vừa nói- À đúng rồi Phong! Hôm nay trông cậu đẹp lắm, lâu lắm rồi tôi mới thấy cậu vui thế này từ sau cái ngày đó!

- Anh im đi!- hắn cầu.

- Không muốn nhắc thì thôi! - anh hực hắng.

Hắn khoác thêm cái áo vest bên ngoài, cái nút đầu hắn để hở ra. Nó và hắn phải đứng sát vào nhau, hôn nhau. Hắn vòng tay qua eo nó, kéo nó lại sát vào lòng hắn, sau đó, hắn cúi xuống hôn nhẹ vào môi nó, tay nâng cằm nó lên.

- Hai đứa ra biển chụp đi!- anh đưa tay ra biển- Phong! Em bỗng Bảo Như lên rồi đi ra biển đi.

Hắn bỗng nó lên, nó quàng tay vào cổ hắn, ôm chặt lại, khi vừa quay người lại thì anh chụp, đó là giây phút đẹp nhất để chụp. Chụp xong, nó ngồi trên hòn đá to ở sát biển, hắn ngồi bên cạnh, dựa vào lưng nó. Anh đứng từ xa thấy thế liền tiện tay chụp thêm tấm nữa. Xong xuôi, anh đi lại chỗ hắn:

- Nhanh nhí! Mới ngày nào cậu còn là cậu nhóc lạnh lùng, giang hồ vậy mà bây giờ lại sắp có vợ rồi. Khác hẳn anh mày, tới giờ vẫn chưa có người yêu.

- Anh bỏ tật nhây là có người theo liền!- hắn đưa ra ý kiến.

- Cậu không định kể với cô ấy có chuyện gì xảy ra khi cô ấy đi Hàn sao?- anh thì thầm.

- Tôi không muốn cô ấy lo lắng!

Tưởng nó không nghe, nhưng ai ngờ đâu nó lại nghe thấy, tính tò mò trong nó lại nổi lên:

- Có chuyện gì đã xảy ra vậy anh?

Hắn nhìn nó, anh hút tay vào tay hắn:

- Kể cho cô ấy nghe đi! Dù gì cũng sắp thành vợ chồng rồi không được giấu cái gì đâu!

Hắn thở dài, tay xoa xoa vầng trán rồi nói:

- Em chỉ cần chấp nhận chuyện khi nãy anh nói thì anh sẽ kể cho!

Tò mò khiến nó chấp nhận bất chấp chuyện gì:

- Em đồng ý! Anh kể đi!

Hắn bắt đầu kể lại...

Dự là

27. Chương 26: Đau Thương

“Người hay cười là người đau khổ

Mượn nụ cười che giấu đau thương”

Có lẽ đúng là vậy, ngày nó đi là ngày hắn quyết định tỏ tình với nó. Tám năm trước, hắn cứ như một thằng nhóc chẳng có gì cả, bạn bè không có, người con gái yêu thương cũng không, ngoài cái mác là ba mẹ thì họ đối xử với hắn như một người dư thừa trong căn nhà đó, ba hắn ngày nào cũng đi bar tới khuya mới về, mẹ hắn chẳng kém, đi bar, để người khác làm có mang rồi bỏ hắn và ba hắn ở lại. Ngày nào trên trường hắn cũng cười thật nhiều, khi về lại chui vào góc phòng ngồi khóc. Hắn lại đi kiếm cái thú vui là đánh nhau, đánh càng nhiều hắn lại thấy vui. Ngày nào cũng vậy, hắn lại chặn đường một hai thằng yếu để đánh cho nó như tử. Cũng vì vậy mà hắn có nhiều kẻ thù hơn.

- Chạy nhanh lên đi! - anh (ai thắc mắc đây là ai thì xem lại

- Mắc gì phải chạy? Nó tới kiếm thì mình cứ đánh thôi.

Hắn gỡ tay anh ta, mặc cho anh có khuyên thế nào cũng nhất định không đi. Bọn chúng nhanh chóng kéo tới trước mặt hắn và anh. Anh đứng sau lưng hắn, toàn thân bật run lên, hắn đẩy anh vào một góc, một thân một mình hắn bước ra. Bọn chúng gồm có mười lăm thằng trong đó thằng to con nhất tên Quang là đại ca, hắn nhìn Quang cười khinh bỉ:

- Mày tới đây để trả thù tao đó hả?

- Mày chuẩn bị tâm lý chưa?

Tức thì, cả bọn trên tay ai cũng có một cây gậy khá to, rồi cả bọn xông vào nhau, hắn với những bước di chuyển nhanh và gọn gàng, hắn đánh được gần một nửa tụi nó thì một thằng núp ở gần đó nãy giờ chạy ra đánh vào đầu hắn, cú đánh bất ngờ lại ngay chỗ hiểm, hắn ngã xuống đau đốn om đầu, bọn nó lao lại đánh hắn, cho đến khi hắn hết nhúc nhích nổi thì mới tha, Quang cười khinh bỉ:

- Lần này tha cho mày nhưng không có lần sau đâu!

Bọn chúng bỏ đi, lúc này, anh từ trong góc chui ra, đỡ hắn dậy, lau máu cho hắn, miệng trách móc:

- Anh đã nói mày chạy đi mà không nghe!

- Đau...nhẹ thôi! Không thích chạy! Đau...

- Đi vô phòng y tế!

Anh dìu hắn vào phòng y tế, hắn nằm đó, cố nhớ thằng nào là người đánh lén mình những chẳng nhớ ra ai cả. Hắn nắm chặt tay lại, miệng chửi thầm:

- Bọn đểu! Rồi tụi mày sẽ biết tay tao!

Khi đã đỡ đau hơn, hắn đi về lớp với gương mặt đầy băng cá nhân, vết bầm, tay đầy vết, tất cả đều nhìn hắn với ánh mắt dè chừng rồi không ai bảo ai, tất cả đều né xa hắn ra. Kể từ hôm đó, hắn trở thành người bị bắt nạt của nhóm Quang, ngày nào cũng bị đánh, trên bàn toàn dòng chữ ghi những lời không hay. Hắn tập hút thuốc, anh rút điều thuốc trong miệng hắn ra giục xuống đất:

- Anh nói mày không được hút thuốc nữa mà!

- Anh im đi! Anh thì biết gì chứ?- hắn cáu.

- Anh biết! Biết cậu thành người bị bắt nạt trong trường! Biết mẹ cậu vừa về đòi tiền ba...

Nói tới đó, tự nhiên anh im lại vì thấy mặt hắn tối sầm lại, hắn quăng cái gói thuốc với cái hột quẹt xuống đất:

- TÔI NÓI ANH IM ĐI MÀ!

Hắn túm lấy cổ áo của anh, tiếp sau đó là một cú đấm vào mặt, hắn cố gắng bình tĩnh nói:

- Anh đừng bao giờ nhắc tới người đàn bà đó trước mặt tôi nữa!

Nói rồi, hắn buông anh ra, lấy cái cặp rồi đi về nhà, trên đường về, hắn lại gặp bọn Quang. Tụi nó chặn đường hắn lại, đánh cho hắn nằm bất động dưới đất không ngời dậy nổi, Quang dùng thân hình mập mạp ngồi lên người hắn, tay lục cặp hắn rồi móc ra một tấm hình, Quang cười đều:

- Thì ra mày cũng thích người mhasc giới hả? Dễ thương đó!

- Mày bỏ ảnh cô ấy xuống!

- Không thì sao?

Hắn cố gắng ngồi dậy nhưng không thể, một phần vì sức nặng của Quang, một phần vì kiệt sức. Quang thấy vậy, bỏ tấm ảnh xuống, thích thú đưa tay ra cho hắn lấy làm chỗ dựa để đứng dậy, hắn đưa tay ra, trong khi đang ngồi dậy, Quang đấm vào bụng hắn làm hắn khụy xuống. Hắn nhìn Quang với ánh mắt hình viên đạn:

- Đồ chó!

Quang cười thoả mãn rồi bỏ đi. Hắn lồm cồm ngồi dậy, tay chùi đi những vết máu trên mặt rồi nhanh chóng đi về. Khi vừa về đến nhà, căn nhà gọn gàng của hắn giờ đã tan hoang, ba hắn nằm ở một góc, mẹ hắn thì đứng cười thoả mãn, trên tay vẫn còn cầm cây súng, vừa thấy hắn, bà chạy lại, nắm lấy tay hắn:

- Con về rồi à! Mẹ xin lỗi vì để con thấy cảnh tượng không hay này nhưng mà mẹ phải làm vậy để tài sản và con đều thuộc về mẹ! Tất cả, tất cả rồi sẽ thuộc về mẹ!

Hắn liếc bà một cái rồi kéo tay bà ra khỏi người, hắn chạy lại chỗ ông đang nằm bất tỉnh, miệng gọi to:

- Ba ơi! Ba!

May là ông chỉ bị xây xát nhưng không bị gì cả, bà điên tiếc đứng đó nhìn hắn rồi như mất tự chủ, bà bắn một phát vào vai hắn, bất ngờ, hắn ôm vai quay qua nhìn bà, lại tiếp tục một phát nữa vào chân hắn, hắn khụy xuống. Gương mặt bất ngờ:

- Mẹ...

Chưa kịp nói hết câu thì lại có thêm một phát nữa bắn sượt qua mặt. Hắn nhắm tịt mắt, nhưng may là đã hết đạn, bà lao vào người hắn, gương mặt bà lạnh lùng, bà đánh hắn, bà cố tình đánh vào những chỗ khi này bà bắn. Hắn chịu hết nổi, vớ lấy con dao nằm gần đó đưa lên đâm vào ngực bà, bà quần quai rút dao ra thì hắn nhanh chóng giật lại được dao và đâm tiếp một nhát nữa vào ngực hắn, hắn ản dao xuống sâu hơn. Bà ngã xuống, thở gấp rồi ngưng lại, bà chết rồi.

- Ai giết?- vị cảnh sát hỏi hắn.

- Tôi giết!

- Cậu tên gì nhỉ?

- Trần Nhật Phong!

Hắn bị đưa ra xét xử nhưng do luật tuổi vị thành niên nên hắn chỉ lao động xã hội 54 tiếng. Từ hôm đó, ông không chấp nhận hắn là con mình, cho hắn ra ở riêng. Hắn lại quay lại về lạnh lùng, bất cần của mình.

- TÔI NÓI ANH IM ĐI MÀ!

Hắn túm lấy cổ áo của anh, tiếp sau đó là một cú đấm vào mặt, hắn cố gắng bình tĩnh nói:

- Anh đừng bao giờ nhắc tới người đàn bà đó trước mặt tôi nữa!

Nói rồi, hắn buông anh ra, lấy cái cặp rồi đi về nhà, trên đường về, hắn lại gặp bọn Quang. Tụi nó chặn đường hắn lại, đánh cho hắn nằm bất động dưới đất không ngồi dậy nổi, Quang dùng thân hình mập mạp ngồi lên người hắn, tay lục cặp hắn rồi móc ra một tấm hình, Quang cười đều:

- Thì ra mày cũng thích người mhasc giới hả? Dễ thương đó!

- Mày bỏ ảnh cô ấy xuống!

- Không thì sao?

Hắn cố gắng ngồi dậy nhưng không thể, một phần vì sức nặng của Quang, một phần vì kiệt sức. Quang thấy vậy, bỏ tấm ảnh xuống, thích thú đưa tay ra cho hắn lấy làm chỗ dựa để đứng dậy, hắn đưa tay ra, trong khi đang ngồi dậy, Quang đâm vào bụng hắn làm hắn khụy xuống. Hắn nhìn Quang với ánh mắt hình viên đạn:

- Đồ chó!

Quang cười thoả mãn rồi bỏ đi. Hắn lồm cồm ngồi dậy, tay chùi đi những vết máu trên mặt rồi nhanh chóng đi về. Khi vừa về đến nhà, căn nhà gọn gàng của hắn giờ đã tan hoang, ba hắn nằm ở một góc, mẹ hắn thì đứng cười thoả mãn, trên tay vẫn còn cầm cây súng, vừa thấy hắn, bà chạy lại, nắm lấy tay hắn:

- Con về rồi à! Mẹ xin lỗi vì để con thấy cảnh tượng không hay này nhưng mà mẹ phải làm vậy để tài sản và con đều thuộc về mẹ! Tất cả, tất cả rồi sẽ thuộc về mẹ!

Hắn liếc bà một cái rồi kéo tay bà ra khỏi người, hắn chạy lại chỗ ông đang nằm bất tỉnh, miệng gọi to:

- Ba ơi! Ba!

May là ông chỉ bị xây xát nhưng không bị gì cả, bà điên tiếc đứng đó nhìn hắn rồi như mất tự chủ, bà bắn một phát vào vai hắn, bất ngờ, hắn ôm vai quay qua nhìn bà, lại tiếp tục một phát nữa vào chân hắn, hắn khụy xuống. Gương mặt bất ngờ:

- Mẹ...

Chưa kịp nói hết câu thì lại có thêm một phát nữa bắn sượt qua mặt. Hắn nhắm tịt mắt, nhưng may là đã hết đạn, bà lao vào người hắn, gương mặt bà lạnh lùng, bà đánh hắn, bà cố tình đánh vào những chỗ khi này bà bắn. Hắn chịu hết nổi, vớ lấy con dao nằm gần đó đưa lên đâm vào ngực bà, bà quẫn quai rút dao ra thì hắn nhanh chóng giật lại được dao và đâm tiếp một nhát nữa vào ngực hắn, hắn ản dao xuống sâu hơn. Bà ngã xuống, thở gấp rồi ngưng lại, bà chết rồi.

- Ai giết?- vị cảnh sát hỏi hắn.

- Tôi giết!

- Cậu tên gì nhỉ?

- Trần Nhật Phong!

Hắn bị đưa ra xét xử nhưng do luật tuổi vị thành niên nên hắn chỉ lao động xã hội 54 tiếng. Từ hôm đó, ông không chấp nhận hắn là con mình, cho hắn ra ở riêng. Hắn lại quay lại về lạnh lùng, bất cần của mình.

28. Chương 27: Đêm Vất Vả

Sau khi nghe hắn kể lại câu chuyện đó, nó khóc bù lu bù loa. Hắn phải dỗ nó rất nhiều nó mới chịu nín. Nó thiếp đi trong lòng hắn. Hắn nhìn nó, chỉ biết lắc đầu rồi bồng nó về xe. Anh nói với hắn:

- Cậu với Bảo Như về đi! Khi nào có hình tôi gọi.

- Ừm!

Nói rồi, hắn phóng xe đi, anh đứng nhìn cho đến khi hình bóng của xe biến mất hút. Vừa tới nhà, bầu trời cũng vừa chập tối, hắn bỗng nó lên giường rồi ngồi xuống cạnh nó, hắn đưa tay vuốt khuôn mặt của nó, cảm thấy nhột nhột trên mặt, nó tỉnh dậy. Hắn nhìn nó cười ranh mãnh:

- Tới lúc thực hiện lời hứa rồi đó!

Nó ngơ ngác định hỏi hắn lời hứa nào thì hắn đã leo lên người nó, hôn nó thật sâu. Hắn đưa lưỡi mình vào tách hàm răng của nó ra, nó nhắm chặt mắt, nó muốn nói với hắn rằng khó thở nhưng tất cả các lời nó định nói đều bị nó chặn lại. Hắn cho lưỡi của mình quấn lấy lưỡi nó, hút hết mật ngọt trong miệng nó, hai tay hắn vuốt khuôn mặt nó rồi trượt dần xuống dưới, hắn buông môi nó, vừa buông ra, nó thở gấp gấp, hộp từng hộp không khí vào. Hắn vòng tay ra sau lưng nó, kéo cái khoá váy của nó xuống rồi đưa tay lột hẳn bộ váy của nó ra, cơ thể trắng nõn của nó hiện ra trước mặt hắn. Hắn nhìn nó như một con thú đang rình mồi, đang chuẩn bị lao vào cắn, ăn con mồi, hắn lại hôn nó, lần này nó chủ động đưa lưỡi vào miệng hắn, khuấy động gang miệng hắn, nó đưa tay lên, cởi từng cúc áo, cơ thể rắn chắc của hắn hiện ra trước mặt nó, nó khéo léo vuốt từng múi bụng của hắn càng làm hắn kích thích hơn, nó bỏ miệng hắn ra:

- Đêm nay mình đổi chỗ đi anh!

- Được rồi! Nhưng em phải làm cho tốt đó!

- Chắc chắn là tốt hơn anh luôn!

Hắn buông nó ra, đổi chỗ cho nó, hắn nằm xuống dưới nó, thoải mái để nó muốn làm gì cũng được. Nó leo lên bụng hắn, tiếp tục mân mê cơ bụng hắn, rồi cúi xuống hôn hắn, hắn lợi dụng thời cơ, vòng tay ra sau lưng nó cởi cái khoá áo nhỏ, bầu ngực tròn của nó hiện ra trước mặt hắn. Hắn không ngần ngại đưa tay lên mà nắn mà xoa, nụ hôn của hắn trượt xuống dưới cổ nó, dồn lực vào tay, hắn đẩy người nó lên để đưa cái cổ trắng ngần của nó lại chỗ hắn, hắn cắn vào gáy nó, nó bật tiếng rên:

- A...đừng...

Hắn lại tiếp tục cắn vành tai nó, nó lại bật tiếng rên, tiếng rên gọi tình của nó đã kích thích hắn, hắn thủ thỉ vào tai nó:

- Anh chịu hết nổi rồi, đổi chỗ nhé!

- Không...a...đừng cắn...a...

Mình chột mắt thôi...bây quá, trả lại con người trong sáng cho tôi:(((

Nó nhất quyết không cho hắn đổi chỗ, hắn đành chịu, cái tính bướng bỉnh của nó đúng là khó chữa. Nó cũng bắt chước hắn, cúi người xuống cắn vào tai hắn khá mạnh khiến hắn bật tiếng rên:

- Đau lắm đó...a...

Nó cũng bị tiếng rên của hắn kích thích liền chuyển chỗ tấn công, lần mò bàn tay xuống nút quần hắn, hắn nắm tay nó lại, miệng cười đều:

- Bàn tay của em hư thật!

Nó chịu hết nổi, chẳng nói gì, giật tay mình ra khỏi tay hắn, tiếp tục mở nút quần, cậu bé của hắn đang cương cứng lên (au: mặt đỏ hết rồi *che mặt* TT tạm biệt mọi người tui đi chết đây:((. Nó ngạc nhiên chẳng biết là gì (bà này trong sáng vl~), nó tò mò xem thử, hắn chỉ nó:

- Em nắm nó thử đi! Nó sẽ to hơn nữa đó!

- Thật hả anh?

Hắn khở sở gạt đầu trước cô vợ sắp cưới trong sáng. Nó nắm thử, đúng là to hơn nữa nè, nó thích thú vuốt, hắn cười, hắn thật sự không thể đợi lâu thêm nữa, ra sức đè nó xuống, đưa tay xuống vùng âm đạo ướt át của nó. Cởi cái quần nhỏ của nó ra, hắn lại cúi xuống cắn tai nó rồi thì thầm:

- Anh vào nhé!

Nó ngại ngừng khép chân lại nhưng hấn lại tách đùi nó ra, hôn lên đùi nó, để lại những dấu hôn đỏ trên đùi nó như đang đánh dấu lãnh thổ. Hấn nâng hai chân nó lên, gác lên hông hấn Hấn đưa cậu bé của mình vào trong nó, một lần và sâu, nó la lên:

- A...anh... đau... lắm...

Hấn ra sức ra vào bên trong nó, tay không ngừng nắn nhũ hoa của nó. nó nắm chặt hai tay hấn, bấu vào cánh tay hấn sau mỗi lần ra vào của hấn. Nó làm tóc hấn rối cả lên,, miệng không ngừng la, hấn đành cúi xuống, hôn nó, nó bỗng im lặng hơn, nhưng tư thế đó cũng không duy trì lâu được, hấn buông môi nó, ra vào mỗi lúc một nhanh hơn và sâu hơn, hấn mặc kệ cho nó la hét như thế nào, bấn hết dòng tinh dịch trắng của mình vào trong nó. Sau khi ra, hấn mệt lã nằm xuống cạnh nó, nó la đến khô cả cổ, cái hông đau nhói vì phải chịu những lần ra vào điên cuồng của hấn, nó thì thầm với hấn:

- Em khát!

Hấn nhìn nó, thấy thương nó, đứng dậy lấy nước cho nó, giúp nó uống. Rồi lại nằm xuống cạnh nó, ôm nó vào lòng, xoa xoa những chỗ mà nó kêu là đau, vừa xoa vừa nói:

- Anh xin lỗi!

Cả hai nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, nó nằm trong lòng hấn ngủ.

Con người trong sáng của tui, trả lại đây TT

29. Chương 28: Buổi Sáng Rắc Rối

Kim dài của đồng hồ vừa chỉ tới số mười hai, kim ngắn vừa chỉ tới số bảy, mặt trời cũng đã lên, mọi người ai ai cũng thức dậy để chuẩn bị đi làm riêng hai con người kia vẫn lẩn lộn trong mền, trên người cả hai không một mảnh vải che thân, nó nằm gọn trong vòng tay hấn, vùi mặt vào ngực, tay vòng qua eo hấn ôm chặt, hấn cũng vòng tay qua eo, kéo nó vào sát hấn, cái mền được phủ lên che thân cả hai lại. Sau đêm hôm qua, hông nó khá đau, lẩn lộn cũng là việc khó khăn đối với nó vì vậy nó chọn cách nằm yên trong lòng hấn. Chính vì vậy, nó thức dậy sớm hơn thường ngày, hấn cũng thức cùng lúc với nó. Nó nằm đó, kéo mền lên che lại, mắt mở to, hấn ngồi dậy, nhìn nó với ánh mắt triu mến, hấn cúi người, nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên trán nó:

- Chào buổi sáng! Cô bé của anh!

Nó đáp lại hấn bằng nụ cười “không thấy ông mặt trời”, hấn tuột xuống giường, lấy cái áo ngủ treo trên tủ khóa vào, lúc này nó mới lên tiếng, giọng khàn khàn:

- Chào buổi sáng!

Hấn chỉnh nhiệt độ máy lạnh lại sau đó đi vào nhà tắm. Khoảng mười lăm phút sau, hấn bước ra với cái áo sơ mi xanh biển nhẹ, cái quần tây màu đen, mái tóc được vuốt lên gọn gàng, nó nhìn hấn, tim nó đập rộn ràng, có thể nói lòng nó rối bời như những ngày đầu mới bắt đầu yêu. Nó ngồi dậy định đi vào nhà tắm thì cái hông nhói lên, nó ôm hông lại, mặt nhăn nhó xen lẫn một chút giận dữ, hấn vội đi lại bỗng nó lên, nó hốt hoảng đòi hấn bỏ xuống nhưng hấn không chịu, lại còn sờ bụng nó mà bảo:

- Con anh ở trong này, em phải cẩn thận chứ!

Nó giận dữ đánh vào ngực hấn:

- Có con rồi lại thương con hơn thương em hả?

Hấn vừa thả nó xuống bồn tắm nước nóng do hấn pha sẵn, vừa đáp lại:

- Ấy ấy, anh thương cả hai đều mà! Chỉ là thương mỗi người theo kiểu khác nhau thôi!

- Thật không?

Nó nhìn hấn với ánh mắt nghi ngờ, hấn dùng gương mặt đáng thương nhìn nó:

- Thật mà! Anh không nói dối đâu! Vì đối với anh cả em và cả con đều quan trọng cả!- hấn vừa nói vừa kèm theo nụ cười thân thiện.

Hấn đúng là dẻo mồm, mới nói vài câu mà nó đã mềm lòng, tin lời hấn. Sau khi giúp nó yên vị trong bồn tắm, hấn đi ra ngoài cho nó tự làm những việc còn lại tuy trong lòng vẫn còn chút lo lắng. Đúng là hấn lo lắng không thừa, vừa ra ngoài thì tiếng rót đồ phát ra trong nhà tắm, tiếp sau đó là tiếng la hét của nó, hấn vội chạy vào thì ôi giời ạ! Thảm họa, nào là chai sữa tắm nằm lăn lóc ở góc nào đó gần phía cuối nhà tắm, đôi dép đi trong nhà tắm được nó cầm một chiếc trên tay còn chiếc còn lại thì nằm sát cửa. Mặt nó hốt hoảng, tay chỉ đâu đó loạn xạ, hấn không hiểu gì đành hỏi nó:

- Có chuyện gì vậy em?

- Con...con...gi...gián kia!

Tay nó lại chỉ loạn xạ, hấn nhìn theo hướng tay nó chỉ một lúc sau mới thấy con gián to nằm trong đó. Hấn bắt con gián đem ra ngoài rồi sau đó đi vào rửa tay. Nó bớt hoảng, hạ từ từ chiếc dép xuống, nó cười cười nhìn hấn:

- Cám ơn anh!

- Em mau tắm đi rồi xuống ăn sáng!

- Em biết rồi!

Lần này, hấn bước ra ngoài nhưng chẳng đi đâu cả, đứng trước cửa phòng tắm, để phòng nó lại thấy thêm con gì đó. Nhưng lần này thật sự rất yên tĩnh, khoảng hai mươi phút sau, nó bước ra, trên người mặc chiếc áo thun trơn màu dạ quang, quần bó đen ôm chặt phần đùi và bắp chân nó tôn lên đôi chân thon gọn của nó, mái tóc búi lên cẩn thận khiến nó trông đáng yêu hơn. Hấn chăm chú nhìn nó, tim hấn cũng đập rộn ràng, trong lòng rối lên, mặt đỏ bừng. Hấn nắm tay nó, cười một cách trêu mến:

- Mau đi ăn sáng thôi!

Nó gật đầu, nắm tay hấn. Sau khi nó yên vị trên xe hơi, hấn giúp nó cài dây an toàn, rồi mới bật máy xe, hấn lái chiếc xe có hiệu Léo mũi trần, màu đỏ bóng loáng lao đi vun vút giữa dòng người, không ai là không nhìn hấn và nó, trời cũng khá nắng nên hấn đeo một cái kính râm màu đen càng làm tôn lên làn da trắng của hấn dưới ánh nắng. Hấn cho xe dừng lại trước một nhà hàng sang trọng, sau khi tìm chỗ đậu xe, hấn giúp nó tháo dây an toàn, mở cửa xe. Nó bước xuống xe, nhìn dáo dạt, lần đầu tiên nó đến đây, trước đây, nhà hàng nào nó cũng ăn rồi nhưng tại sao chỉ có chỗ này là nó không biết nhỉ. Như hiểu ý nó, hấn cười rồi nói: 1

- Đây là nhà hàng mới mở cách đây hai tháng!

- À à!

Nó gật gù, người phục vụ mang menu ra cho nó và hấn, nó gọi hai suất bò bít tết, hai phần nước, một cái là nước cam, một cái là cà phê đen.

Tại nhà, có một người đàn bà đến tìm nó và hấn, bà bước vào nhà một cách tự nhiên, người giúp việc trong nhà bước ra, vừa thấy bà, cô giúp việc kính cẩn cúi đầu, miệng lí nhí:

- Bà chủ!

Bà không nói gì, chỉ gật đầu, gương mặt mang đầy thù hận, căm tức, lần này nhất định bà phải giành lại tất cả mọi thứ mà đáng lẽ ra phải thuộc về bà, bà ngồi xuống ghế, tay cầm tách trà lên uống, bà hỏi cô giúp việc:

- Phong đâu?

- Dạ cậu ấy vừa chở cô Bảo Như đi ăn sáng rồi ạ!

- Bảo Như? Không lẽ tìm được nó rồi sao?

Cố giúp việc khê gặt đầu, bà cười mãn nguyện, trong đầu bà hiện lên một kế hoạch hoàn hảo, chẳng ai biết bà nghĩ gì và muốn làm gì. Nghe tiếng xe của hắn, cô giúp việc bước ra mở cửa cho hắn, hắn bước vào và ngạc nhiên:

- Bà còn sống sao?

Tay hắn xiết chặt tay nó hơn khiến nó đau, phải bấu hắn một cái. Bà nhìn hắn từ trên xuống rồi cười:

- Mày nghĩ chỉ vì mấy nhát dao của mày mà tao chết sao? Mày quá tự tin rồi đó!

Nó nhìn bà rồi kính cẩn cúi đầu chào, trước khi đi Hàn, nó có nói chuyện và đi chơi với bà vài lần nên không còn gì là xa lạ, ngại ngùng cả, bà gặt đầu, cười với nó. Bà lại quay qua:

- Hôm nay tao về để báo cho này biết là những ngày bình tên của mày sắp kết thúc rồi! Sau đám cưới của mày, tao chính thức thực hiện kế hoạch! Chỉ có vậy thôi! Tao đi đây!

Nói rồi, bà đi ra ngoài, miệng không ngừng nở nụ cười xảo trá. Hắn nhìn theo bà mà tức đến run người, hắn càng xiết chặt tay nó hơn, nó cũng biết hăng đàng tức giận nên không nói gì, chỉ im lặng nhìn cái dáng gầy của bà đến khi biến mất hút.

Về rồi, tui đã định cho kết thúc truyện trong vài chap nữa nhưng có lẽ không được rồi! Ý tưởng này là khi đang ngủ bỗng nghĩ ra rồi phải thức dậy viết liền luôn đó!

30. Chương 29: Chương Cuối

“Con người có nhiều mục đích sống, có lẽ những lý do chính để họ dẫm đạp lên nhau mà sống là vì tham vọng, những mục đích mà họ đặt ra cho bản thân mình, những mục đích có lợi cho bản thân họ!”

Bà vừa đi khuất, hắn giận run người, gương mặt tối sầm đi, hắn đi lại cầm tách trà bà vừa uống thẳng tay ném xuống đất.

”Choang” tiếng tách trà vỡ ra, trên vài mảnh vỡ có màu đỏ của son, hắn thật không ngờ rằng bà còn sống, rốt cuộc trong bao nhiêu năm qua bà đã sống ở đâu? Tất cả những câu hỏi đó khiến hắn càng giận hơn. Nó lo lắng nhìn hắn nhưng nó hiểu lúc này hắn nên ở một mình thì hơn. Nó đẩy hắn lên phòng rồi chạy xuống giúp cô giúp việc dọn những mảnh vỡ của cái tách.

- A!

Tiếng la của nó làm cô giúp việc giật mình, liền chạy lại xem nó bị gì. Nó cầm ngón tay xuýt xoa rồi quay qua lấy giấy chùi, cô giúp việc thấy nó bị chảy máu ở ngón tay vội đi lấy băng cá nhân dán vào cho nó rồi đuổi nó lên phòng. Nó ngoan ngoãn đi lên, vừa thấy nó, hắn thở ra một cái rồi dang tay ra, hắn nhìn nó cười nhẹ nhàng, hiểu ý hắn, nó chạy vào vòng tay hắn. Hắn cầm tay nó lên xem thì thấy chỗ dán băng cá nhân liền hỏi:

- Em bị gì vậy? Tại sao lại để chảy máu như vậy? Anh dặn em bao nhiêu lần là phải cẩn thận, tại sao em không nghe anh? Những chuyện đó cứ để cô...

Không để hắn nói hết, nó chặn những lời sắp nói ra của hắn bằng một nụ hôn, đến khi cần dưỡng khí nó mới buông môi hắn ra rồi thì thào vào tai hắn:

- Chỉ là vết xước nhỏ thôi mà! Làm sao mà bằng những vết sẹo của anh vì em chứ?

- Em là con gái, ít sẹo sẽ đẹp hơn!

Hắn vừa nói vừa vuốt ve cánh tay trắng không tì vết của nó. Nó suy nghĩ hồi lâu rồi mới cãi lại hắn:

- Những chuyện nhỏ như thế này cũng phải để em làm chứ!

- Được rồi! Nhưng lần sau em nhớ cẩn thận hơn đó!

Nó gặt đầu lia lịa. Bất ngờ, hắn kéo nó nằm xuống giường, hắn lại leo lên người nó, nó đỏ mặt, đẩy hắn ra:

- Em vẫn còn đau hông lắm! Để lần khác đi anh!

Hắn mất hứng, nằm xuống bên cạnh nó, tay mân mê mái tóc mượt mà của nó.

“...cả nguồn sống bỗng thu bé lại vừa bằng một cô gái...” - tiếng chuông điện thoại hắn reo lên, hắn bất ngờ vì người gọi là ba hắn. Hắn bước ra ngoài phòng, vừa đóng cửa vừa quẹt điện thoại sang nghe.

- Con nghe!- hắn lạnh lùng.

- Có phải mẹ mày vừa về phải không?

- Phải rồi nhưng tại sao ba biết?

- Mày hỏi làm gì? Chuyện quan trọng như vậy tại sao mày không nói tao biết? Mày qua đây mau lên!

- Dạ!

Hắn thở dài đi vào phòng thì thấy nó ngủ từ lúc nào, hắn hôn lên trán nó, kéo chăn lên rồi đi xuống nhà. Hắn liếc cô giúp việc rồi đi ra xe, chiếc xe thể thao đồ phóng đi nhanh rồi nhanh chóng dừng lại trước cổng một căn nhà sang trọng, đối với hắn đó luôn là ngôi nhà trống rỗng, chẳng có gì ngoài tiền, người đàn ông đó và đồ đạc nhưng lại thiếu một thứ mà hắn luôn khao khát có là tình yêu thương, ông đi suốt, có thể nói là khoảng hai ba tháng ông mới về nhà một lần nhưng chỉ vài tiếng rồi lại đi, để lại cho hắn cọc tiền. Hắn hồi hộp bước vào bên trong. Vừa vào đã thấy ông ngồi chễm chệ trên ghế sofa, gương mặt căng thẳng, hắn kính cẩn cúi đầu chào ông, ông ngược mặt nhìn hắn:

- Tại sao mày không nói tao biết?

- Con nghĩ thế nào bà ta cũng ghé qua chỗ ba nên con không nói!

- Mẹ mày nói đúng! Thằng bất hiếu như mày nên cho mày ngồi tù!

”Chuyện gì vậy?” - hắn băn khoăn, tại sao ông nói như vậy? Hắn là người đã cứu ông mà! Hắn nhìn ông ngạc nhiên:

- Bà ta đã nói gì với ba?

- Mày không cần biết, chỉ cần nhớ rằng mày là kẻ GIẾT NGƯỜI!- ông nhấn mạnh hai từ cuối rồi lẳng lặng bỏ vào trong.

Hắn đứng đó, hai chữ giết người phát ra từ miệng ông sao mà tàn nhẫn và cay nghiệt đến vậy, tại sao hắn lại cảm thấy đau ở ngực.

- Chết tiệt!- hắn dậm mạnh xuống cái gỗ làm nó nứt ra.

Hắn nhất định phải giải quyết bà ta, dù cho có mang danh giết người đi nữa, dù cho có chịu nhiều lời khinh miệt, sự ruồng bỏ của ông đi nữa hắn cũng chịu miễn là nó an toàn.

Tay hắn nắm chặt lại, cái quá khứ mà hắn muốn quên lại một lần nữa như hiện rõ trước mặt hắn, như đang diễn ra trước mắt hắn. Hắn đi nhanh ra xe, phóng đi giữa dòng người vội vã.

Cái địa điểm bà ta nhấn cho hắn sẵn từ khi hắn vừa đi vào nhà ông, mọi thứ đều đi đúng hướng kế hoạch của bà. Hắn phóng như bay tới đó.

”Cạch” cánh cửa mở ra, hắn đi vào bên trong một căn nhà sang trọng nằm ở vùng ngoại ô, đây là nơi yên tĩnh, thích hợp cho những người thích sự yên tĩnh.

- Chào mừng!- bà nở nụ cười gian manh - Có vẻ mày đã tìm thấy Bảo Như và con bé lại mang cháu nội của ta nữa! Chà! Mày giỏi thật đó Phong! Mày không hổ danh là con tao!

- Bằng cách nào bà biết cô ấy có thai?

- Chỉ cần hỏi thôi!

Ngay lập tức nó được đưa ra, trên người mặc một bộ váy cưới màu trắng, mặt đã được trang điểm sẵn và tóc đã được chải chuốt hàng hoàng, nhưng tay lại bị trói phía sau, miệng cũng bịt bởi cái khăn, hắn định đi tới thì bà lên tiếng:

- Nêu mày không muốn bộ váy trắng này nhuộm thành màu đỏ thì hãy kêu ta là mẹ, xin lỗi ta và liếm chân ta đi. Sau đó, cả hai sẽ lại hạnh phúc như ngày nào thôi!

Hắn nhìn nó, gương mặt nó khiến hắn lại càng hấp tấp muốn cứu, hắn cắn môi đến bật máu nhưng rồi cũng lên tiếng:

- M...mẹ! Con x...xin lỗi! Con sai rồi!

- Ngoan lắm! Ngoan lắm! Lại đây với ta nào rồi ta sẽ hát ru cho con ngủ như những ngày con còn bé! Lại đây nào!

Từng bước đi của hắn nặng nề, hắn không ngờ bà lại sử dụng cái cách dễ tiện như vậy, hắn bước tới chỗ ghế bà ngồi, quỳ xuống trước mặt bà. Bà thích thú đưa chân ra trước mặt hắn, nếu hắn không làm nó sẽ bị giết mất! Con hắn! Con của hắn đang ở trong bụng nó! Người con gái hắn yêu đang gặp nguy hiểm! Hắn nhắm chặt mắt, nâng chân bà lên.

- Đúng rồi! Hãy liếm nó như một chú chó ngoan nào!

Bà kéo áo hắn lên, đặt đầu hắn xuống đùi, bà cất tiếng hát, cái tiếng hát từng đưa hắn vào giấc ngủ, tiếng hát này giúp hắn cảm thấy dễ chịu. Nhưng thật khó! Bà ta không còn là người mẹ mà hắn biết nữa.

- Được rồi! Không làm khó hai đứa nữa! Nãy giờ là ta giỡn thôi!

Bà nở nụ cười hiền hậu, hắn ngạc nhiên hơn là ông lại xuất hiện từ lúc nào. Bà lại niềm nở:

- Chúc hai đứa hạnh phúc!

- Là sao? Ba? Mẹ?

- Tất cả chỉ là đùa thôi! Bọn ta chỉ muốn đùa hai đứa một chút chứ làm sao ta dám giết đứa cháu nội của ta được!- ông cười vui vẻ.

- Chuyên này...nên vui hay nên buồn đây? - Hắn nắm tay nó hỏi.

- Em không biết là ba mẹ anh chơi thâm tới vậy luôn đó!

Vài tháng sau, đứa trẻ mà họ mong chờ cũng chào đời, là bé trai, mặt thẳng nhóc rất kháu khỉnh, cậu nhóc tên Trần Nhật Hoàng, sinh ngày 19/11/2016.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-anh-dam-khong>